FLORIN ANDREI IONESCU

CONCERT PENTRU SPION ŞI ORCHESTRĂ

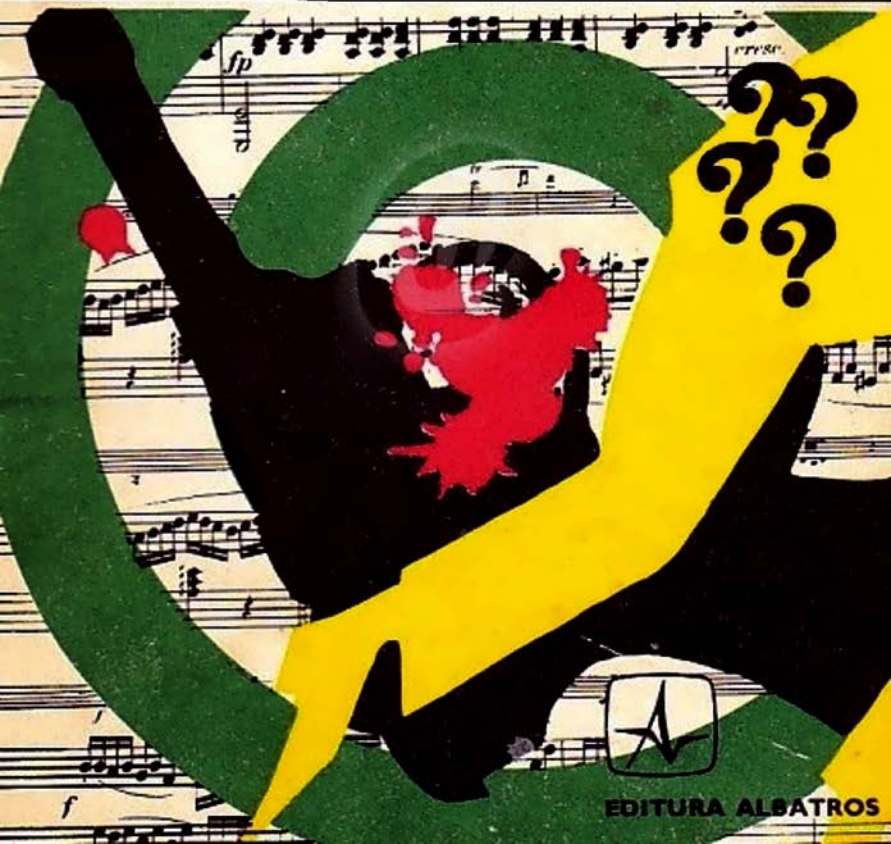

EDITURA ALBATROS

Ilustrația copertei de MATTY ASLAN

COLECȚIA AVENTURA

FLORIN ANDREI IONESCU

CONCERT PENTRU SPION ȘI ORCHESTRĂ

EDITURA ALBATROS © 1980

Soției și fiului meu,
pentru mulțimea de zile răpite
în care am scris acest roman.

(25 aprilie 1976 — 12 martie 1977)

Partea întîia:
POCO ALLEGRETTO E GRAZIOSO

1

„Cînd curmalele cad pe mustața unui leneș, acela cheamă pe altul să i le pună în gură...“

Iată un foarte instructiv proverb bengalez conținînd, într-o formă comprimată, o mulțime de sugestii didactice la care reflectez întorcîndu-mă pe partea cealaltă, într-o frumoasă duminică de primăvară, către prînz, la ora cînd o mulțime de isteți s-au sculat de mult și se dedică studiului individual, aprovizionării cu bere sau creșterii viermilor de mătase.

Un proverb trage după el o cugetare, și iată că, prin apele tulburi ale somnului meu duminical își face loc cu coatele produsul micilor celule cenușii de pe scoarța creierului marelui înțelept Bankim Chandra Chatterjee, concretizat în cuvintele: *„Pentru orice bengalez, soția sa e cea mai frumoasă femeie din lume“* (A se vedea lucrarea atît de duios intitulată *„Kapalcundala“*).

Așa că pe ecranul mat al pleoapelor închise mi se desenează figura Luminiței, aflată actualmente la N..., unde efectuează pregătirile ce se impun atunci cînd cineva își face curaj să aducă pe lume un copil.

E vorba bineînțeles de propria mea fiică, o mică ființă încîntătoare care se va numi Monica.

Oftez visător, sting țigara pe care mi-o aprinsesem oarecum involuntar, și evitînd astfel posibila incendiere a imobilului înțesat de garsoniere în care locuiesc, iar de cîteva luni, reflectez asupra celor mai indicate căi de popularizare a mijloacelor de luptă împotriva neglijenței fumătorilor.

Da, e al naibii de plăcut să lenevești duminica...

Cald, liniște... Dacă în blocuri s-ar prăsi greierii, acum aș auzi unul cîntînd. Probabil că el ar țîrîi cu mult mai muzical decît pacostea asta de telefon care țîrîie și el în binecunoscutu-i stil personal, și iată, ridic receptorul cu un gest plin de grație pentru a auzi celesta, melodioasa voce a căpitanului Lupu, un tip care se bucură de imensa mea simpatie în clipele în care nu face uz de mijloacele de comunicare la distanță.

Acest Lupu nu are nimic mai bun de făcut într-o frumoasă duminică de primăvară, cînd oamenii serioși lenevesc în paturile lor, decît să-mi anunțe iminenta sa vizită.

Să vină deci, cineva va trebui totuși să prepare cafeluța aceea neagră și amăruie după care tînjesc de peste o oră...

Din motive asupra cărora nu e nevoie să insist, persoana în discuție dispune de una din cheile de la intrare. Aș putea adăuga că face și uz de ea, bineînțeles numai cînd la fereastra bucătăriei nu se află o inofensivă glastră albastră.

Iată deci că nu trece multă vreme și aburii minunii aromate, născută se pare în Brazilia, mă trezesc din nou din ațipeală, punînd capăt călătoriei în circuit într-o lume în care nu sună telefoane, nu există șefi și înțelepciunea bengaleză n-are nici o importanță.

Vocea duduind de patos tineresc a căpitanului sparge monotonia spațiului meu locativ cu aceste memorabile cuvinte :

— Cafeaua e servită !

În timp ce îmi strecor picioarele în papuci (două mici obiecte incompatibile, după unii, cu nobila profesie ce mi-am ales), profit de ocazie să fac puțin pe deșteptul :

— Întrucît venind încoace ai beneficiat de deliciile transportului în comun, trag concluzia că „gărgărița" subsemnatului se află în prezent undeva, în apropierea uneia dintre ieșirile din capitală, proptită într-un pom sau înclinată nostalgic cu două roți într-un șanț pe jumătate plin cu autentică apă de ploaie ; inutil să-mi confirmi ! Ramele pantofilor sînt murdare de noroi, deci ai trecut peste șanț ; ai noroi și pe bombeul de la dreptul, deci te-a călcat cineva în autobuz... În plus, o tînără și bine făcută voleibalistă, membră marcantă a clubului Dinamo, se plictisește în mica sa odăiță încărcată cu suveniruri aduse din deplasări, în așteptarea unei persoane blonde și cîrlionțate pentru care volanul unei mașini mai reprezintă încă un mare mister...

— Aproape exact, consimte Lupu, care a așteptat plin de pietate, balansînd periculos tava, terminarea micii mele dezideratii. Cu cîteva insignifiante corecturi pe care mi-aș permite să i le aduc, versiunea ta concordă perfect cu atît de cruda realitate. „Gărgărița" nu e „proptită" într-un șanț, ci într-o parcare. E drept, se putea observa ceva noroi în zonă... N-am venit cu autobuzul ci cu troleibuzul... Iar tînăra voleibalistă amintită e în realitate handbalistă și nu se plictisește în odăița sa, ci în bucătăria ta, unde confecționează niște servișuri din rămășițele ospățului tău sardanapalic de aseară. Fapt e că nu un accident ne-a determinat să aterizăm în somptuoasa ta colibă ; pur și simplu am

rămas fără benzină, la numai doi kilometri de București. Reper corect : la 500 de metri de stația Peco...

— Distanță mult prea mare pentru ca tu s-o poți parcurge cu canistra în mînă, evident.

— Bineînțeles. Mai ales că aș fi parcurs-o absolut inutil. Benzinarii ăștia au căpătat prostul obicei de a solicita și contravaloarea prestațiilor de servicii...

Sînt un tip ordonat, găsesc întotdeauna obiectul căutat... Întind deci mîna, extrag portofelul din buzunarul hainei, două hîrtii albastre și plăcut foșnitoare iau drumul pribegiei și odată cu ele se volatilizează un căpitan blond însoțit de o talentată voleibalistă brunetă. El lasă discret în urmă un mic gol financiar, iar ea o imensă farfurie plină cu senvișuri.

„Totul se plătește" afirmă în titlul uneia din cărțile sale un cunoscut autor de romane polițiste, al cărui ilustru nume l-am uitat...

Meditînd la aceste înțelepte cuvinte, înfulec senvișurile, beau cafeaua și apoi o pornesc alene spre baie. Nu-i lucru mai plăcut pe lume decît să te bărbierești la ora prînzului cu o lamă nouă și cu stomacul plin de mușchi țigănesc plutind în cafea braziliană !

În vreme ce plimb lama în diferite direcții pe obraji, mă gîndesc la splendida domnișoară Anca Popescu, pe care mi-am propus s-o cuceresc astăzi, și asta cu orice risc. Tragedia mea e că întotdeauna îmi propun obiective cît mai dificile. Poate că procedez așa instinctiv, poate încerc astfel să-mi domin blestemata asta de lene care mă ține în pat duminica pînă către prînz ?

Din informațiile pe care le dețin, rezultă că Anca Popescu va părăsi astăzi, în jurul orei 13, apartamentul său de la etajul patru al blocului de pe strada Povernei nr. 17. Ea se va îndrepta către centru, unde la 13,30 o va aștepta, în fața restaurantului *Cina*, un per-

sonaj din „1001 de nopți“ denumit Remus Codrea, bătrîn student la Institutul de teatru și cinematografie.

Scopul întîlnirii ? Un inofensiv dejun în doi...

Analizînd cu mintea refrișată de cafeaua voleibalistei-basketboliste posibilitățile de reușită ale micii acțiuni de acostare a splendidei nave sub pavilion roșcovan, mă împodobesc cu cel mai bun costum din vasta mea garderobă, îmi aleg o cravată cît mai luminoasă și o iau în jos pe scări.

„*Fericit e cel ce dă, nu cel ce primește*“. Proverbul nu e bengalez, dar reflectă splendid starea mea de spirit ; probabil că Lupu e foarte nefericit la volanul mașinuței mele, în vreme ce eu sînt atît de mulțumit că o pot lua la picior, ca apostolii.

*

* *

În strada Povernei numărul 17 e multă liniște cînd pătrund în hol, însoțit de privirile locotenentului Stamate, pe care nu l-aș fi observat la colț dacă n-aș fi știut că una din marile lui pasiuni e plimbarea pe diferite străzi, la cele mai diverse ore din zi și din noapte.

Cu numai puțini ani în urmă, pe cînd mă mai bucuram și eu de deliciile meseriei ăsteia, îndeosebi iarna, pe viscol, cred că tot acolo m-aș fi plasat, unde stă el acum cu ochii pe două străzi și-o intrare de bloc...

Holul e întunecos, ca orice hol ce se respectă, totuși nimeresc ușa liftului care, confirmînd întemeiatul prestigiu al cooperativei „Ascensorul“, funcționează ireproșabil. Pătrund deci în această cutioară atîrnată de un odgon solid, apăs pe butonul etajului IV, produsul civilizației mă transportă cîteva nivele mai sus. Deschid ușa și înainte de a ieși, mesteresc ceva cu șurubelnița la mecanismul de închidere. Ajuns pe palier, nu închid ușa complet, astfel încît liftul rămîne blocat

dar cu lumina stinsă în interior. Am învățat șmecheria asta de la un autor de romane polițiste, fapt care m-a determinat la început să cred că nu s-ar putea aplica în practică nici în ruptul capului ; ulterior însă, experimentînd-o din pură curiozitate, am constatat cu stupoare că e perfect aplicabilă. De unde și ferma mea convingere că Ramakrishna Paramahansa (1836—1886) n-avea dreptate cînd afirma că „*Bărbierul nu poate să facă și pe medicul*".

Îmi aprind o țigară marca *Kent*, prevăzută cu „the famous micronite filter" din pachetul cumpărat ieri în mod special, urc vreo cinci-șase trepte și rămîn apoi nemișcat, cu ochii pe ușa apartamentului 42, plasat exact vizavi de lift.

Cînd țigara e aproape terminată, ușa se deschide, în semiîntunericul casei scărilor producîndu-se o explozie de lumină și parfum : își face apariția însăși domnișoara Anca Popescu, care trîntește ușa și se îndreaptă majestuos către lift.

În același timp, cobor treptele și exact în clipa în care splendida apariție e pe cale să dispară în cabină, pun mîna pe clanță.

— Permiteți ? o întreb pe june, în vreme ce mă strecor lîngă ea.

Nu mai aștept încuviințarea, trag ușa după mine și, după ce apăs butonul pentru parter, o întreb distrat :

— Ce etaj ?

Mă săgetează cu privirea-i aurie, căci domnișoara Anca Popescu posedă ochi aurii, cu foarte puțin verde plasat alandala în irisi, ridică elegant un deget înmănușat cu căprioară și apasă pe același buton.

Rolul ascensoarelor e de a transporta în sus și-n jos persoane la o simplă apăsare pe buton. Dar, oulmea, cel în care ne aflăm noi nu prea-și cunoaște rolul... El rămîne insensibil chiar și la comanda transmisă de degetul unei femei atît de frumoase, încît pînă și o inimă rece, de ascensor, ar trebui să se topească...

Domnișoara Anca Popescu continuă să apese pe buton, iar liftul continuă să nu reacționeze. Nu pot sta de lemn, nu ! Cînd ea se plictisește să mai apese, încep eu. Rezultatul meciului om-mașină e zero-zero la repriză, cînd Anca Popescu se plictisește și încearcă să deschidă ușa. Bănuiesc că intenționează să coboare pe scări. Dar ușa nu se deschide...

— După socotelile mele, vom rămîne aici o veșnicie, îi spun companioanei de celulă, în vreme ce întind în direcția ei pachetul de *Kent*.

— Ce vă face să credeți ? mă întreabă cu o voce aurie, căci vocea ei nu e în nici un caz argintie, extrăgînd o țigară.

— Faptul că e duminică, domnișoară.

Îi ofer foc de la splendida mea brichetă electronică și cibernetică, achiziționată cu mari eforturi de la un bișnițar eforist, apoi continui :

— Duminica, mai ales către prînz, mecanicii de blocuri obișnuiesc să ia cîte un mic aperitiv în bodegi uitate de dumenzeu. Mă îndoiesc că va apare curînd vreunul prin această regiune a lumii... Numele meu e Cezar Dragoman, domnișoară, și sînt deosebit de încîntat de cunoștință !

— Anca Popescu, murmură ea, oarecum intrată la idei. Dar de ce credeți că vom rămîne chiar o veșnicie ?

— Ei, aici am cam exagerat, mărturisesc. Marele filozof bengalez Pramatha Chawdari denumea aceasta „*a face din mușțar palmier*". Vreau să zic că nu vom rămîne nicidecum o veșnicie aici, spre marele meu regret, bineînțeles. Dar două-trei ore bune vom sta, de asta vă asigur...

Apăs pe butonul de alarmă și o sonerie țîrîie vag undeva, la subsol.

— Să fumăm deci, și să jucăm instructivul joc intitulat „Țări-orașe-ape-munți", atît de apreciat în nu prea

îndepărtata noastră copilărie, scumpă domnișoară. Deși, nu sînt sigur că voi fi capabil să vă țin piept...

— Cum așa ? se uimește Anca Popescu și, pentru prima oară în cele cinci minute de cînd ne cunoaștem, zîmbește. Iar cînd zîmbește, stimați tovarăși care redactați procesul-verbal, oricine se află prin preajma ei simte că e Fram, ursul polar, în clipa cînd apare aurora boreală...

— Nu știu de ce, dar cred că sînteți profesoară de geografie, îi mărturisesc. Or, în condițiile astea, mă simt în inferioritate numerică...

— Senzația asta ar trebui s-o am eu, domnule Dragoman, zice fata. Doar nu oricine are prea des ocazia să rămînă blocată în lift cu cineva care poartă numele unui erou de roman.

Vagul accent ironic din vocea ei nu poate decît să mă îmbărbăteze :

— În privința asta, nici o grijă, scumpă domnișoară ! De fapt, nici nu mă cheamă așa... Asta nu e decît pseudonimul meu publicistic.

— Sînteți cumva scriitor ? se interesează ea de complezență.

— Am o profesiune înrudită... De fapt sînt istoric literar, specializat în literatura bengaleză a secolelor XVIII—XIX... Iar numele meu adevărat e mult mai prozaic : „Balaban". Mihai Balaban. Dar îl folosesc foarte puțin.

Fumăm o vreme în tăcere. Cînd ne terminăm țigările, extrag dintr-un buzunar batonul de ciocolată pregătit din vreme, îi ofer, dar mă refuză cu un gest semnificativ, nu vrea să se îngrașe...

Apăs din nou butonul soneriei de alarmă, cu rezultatul scontat : nu apare nimeni, toată lumea se distrează în alte colțuri ale universului.

Anca Popescu începe să dea semne de nerăbdare, în vreme ce eu mănînc liniștit ciocolată. Fac din staniol o scrumieră, ne mai aprindem cîte o țigară, și uite așa

ne punem pe taclale și în următoarea jumătate de oră începem să devenim prieteni.

Cînd apreciez că Remus Codrea s-a plictisit să mai tocească trotuarul în fața restaurantului *Cina* întrucît s-a făcut deja două și jumătate, îi spun Ancăi (căci acum ne tutuim...) :

— Scumpo, Bharat Chandra Ray remarca undeva cu foarte mult bun simț că *„atunci cînd frizerul n-are de lucru, se apucă și-și bărbierește motanul"*. Așa că fii te rog drăguță și scotocește puțin prin poșetă. Nu se poate să nu dai peste vreo forfecuță, o pilă de unghii sau ceva în genul ăsta. E cazul să ne salvăm timpul liber cu forțe proprii.

— Vrei să pilești gratiile închisorii ? mă întreabă ea, în vreme ce scotocește prin geantă.

— Ceva în genul ăsta...

— N-am mai văzut istorici literari reparînd lifturi...

— Nici eu profesoară de geografie hipnotizînd istorici literari...

— Nu înțeleg, rostește ea oarecum.

— Tradus în limbajul cotidian, zic eu în timp ce încep să meșteresc cu pila de unghii la mecanismul de închidere a ușii, m-ai făcut praf. Dacă ai avea la îndemînă un făraș și o mătură, n-ar trebui decît să te apleci și să mă aduni de pe jos... Și asta în numai treizeci de reprize a cîte trei minute... *„Zîmbetul tău îndulcește cîntecele mele, așa cum spuma împodobește valurile mării"* — zicea Rabindranath Tagore, și nutresc o stimă deosebită pentru un om care a putut scrie ceva atît de frumos chiar fără să fi rămas blocat cu tine în lift. Așa că presupunînd că reușesc cumva să deschid ușița asta, te-ar deranja foarte mult dacă te-aș invita să mîncăm împreună ? Trebuie să-ți mărturisesc ceva : n-am mîncat niciodată la prînz cu o profesoară de geografie...

— Bine, dar eu nu sînt profesoară, încearcă ea să se eschiveze.

— Dar ce ești ?

— Pictoriță.

— Și mai bine. Cunosc o minusculă cîrciumioară în plin centru al capitalei, pe pereții căreia cineva a desenat un fel de berze, dar eu bănuiesc că ele reprezintă de fapt cu totul altceva. Poate că vei avea amabilitatea să mă luminezi ; de ani de zile mănînc acolo la prînz, apăsat de acest mister... Sînt ele berzele-berze, sau reprezintă de fapt un congres de lingviști meridionali, în preajma luării unei importante decizii ?

În vreme ce torn la bazaconii, „reușesc" să deschid ușa liftului.

Afară soarele își face de cap, frunzele verde-crud foșnesc sub adierea unui vînt călduț, coama roșcată a Ancăi vibrează în primăvară. Minunate versuri albe !

Restaurantul cu berze pe pereți nu e prea departe, și după ce ne găsim o masă în colțișorul acela pe care-l știu eu îi declar ospătarului că e cazul să ne aducă cu prioritate cel mai bun vin de care dispune. Și pentru a-l convinge s-o facă, îl întreb :

— Ai auzit de domnul Shankariprasad Basu ?

— Nu e clientul nostru, remarcă el. Domnii de la legația indiană servesc masa vizavi... Dar de ce mă întrebați ?

— Acest domn avea obiceiul să spună că *„dacă ai o dansatoare frumoasă, atunci trebuie să alegi și un cîntăreț bun..."*

— Scuzați-mă, dar nu pricep, se scarpină discret în chică ospătarul nostru.

— Ai să pricepi cînd am să-ți mai spun că același domn avea obiceiul să anunțe încă de la început : *„Cum cînți, așa te plătesc"*.

— Acum e ceva mai clar, zice el și se volatilizează, în vreme ce Anca zîmbește cu ochii pe congresul lingviștilor meridionali.

2

Așa se face că ne prinde seara în cîrciumioară, dar cum stabilimentul nu dispune de lăutari după cum și-ar fi dorit excelenta noastră bună-dispoziție, Anca se uită la ceas și uite că mă invită la ea, către orele 20, adică peste vreo oră și jumătate, declarîndu-mi că acolo va fi și muzică și antren, întrucît cîțiva prieteni sînt invitați la o parolă și eu voi fi adăugat ad hoc la colecție.

După care se ridică și pleacă, trecînd ca o zeiță printre mese și uitînd să-mi lămurească misterul berzelor congresiste.

Conform unui cunoscut proverb bengalez, *„pisica se bucură cînd se sparge oala cu smîntînă"*. Profit deci de împrejurare și mai cumpăr un pachet de *Kent*, zicîndu-mi spre autoliniștire că, de fapt, le voi utiliza parțial pentru a crea clipe plăcute celor cîtorva prieteni ai Ancăi, imediat după ora 20.

Ospătarul îmi aduce nota pe o farfurioară, și tot pe farfurioară dispare și suta mea. Părăsesc localul și dau o raită pe bulevard, beau o cafea în picioare la Expres, dau un telefon să văd dacă sînt acasă și constatînd că nu sînt, mă mai plictisesc puțin, din anumite motive, pe niște străduțe lăturalnice, după care urc în blocul de garsoniere și îmi schimb costumul cu altul mai închis, la care asociez o cravată albastră cu buline albe, așa cum poartă un cunoscut actor de film cu nume de pom.

Iau glastra din fereastra bucătăriei, scriu pe un bilet „ora 23,30", îl pun la vedere pe pat, încui ușa pe care se află o tăbliță de alamă menită să convingă pe orice curios că acolo locuiește tovarășul Mihai Balaban și mă arunc în beția de liliac a nopții de aprilie.

În clipa cînd ies din florărie cu cîteva crenguțe de liliac alb la pachet, observ că o anumită persoană curioasă s-a „agățat" de urmele mele. Lumina bate din

față și cum nu suport ca cineva să-mi calce umbra personală, cotesc prima la dreapta, apoi a doua la stînga, și cînd ajung în dreptul părculețului acela liniștit, mă opresc să-mi aprind o țigară, cu care prilej se oprește din promenadă și persoana curioasă, dîndu-se după un pom. Observ că are o figură comună și mă gîndesc că e absolut necesar să procedez în așa fel încît să-l pot ține minte, eventual și el pe mine, deci mă întorc, mă apropii de pomul respectiv, iar cînd individul e numai la cîțiva zeci de centimetri și se face că plouă, îi întind brusc buchetul de liliac și tipul, uluit, îl ia.

Acum, că are mîinile blocate, pot să mă ocup ceva mai amănunțit de el. Îl apuc cu stînga de revere și, atent să nu deteriorez florile, îi ating una delicată în regiunea care adăpostește simțul olfactiv.

În vreme ce (tocmai la timp) salvez liliacul alb de la pericolul de a deveni liliac roșu, iar tînărul combatant se scarpină de sus în jos cu spinarea de scoarța copacului prin procedeul alunecării, scot o carte de vizită, i-o strecor în buzunarul de la piept și mă retrag discret, cu gîndul la înțelepciunea poeziilor bengaleze în care oricine poate găsi următoarea strofă: *„ficțiunea pășește prudent ca să convingă lumea, dar realitatea are curaj / să fie stranie / fiindcă ei nu-i pasă / de ce vede lumea"*.

*

* *

Introduc buchetul de liliac prin ușa crăpată și cum nu se aude nici o rafală de mitralieră, îl urmez. În vestibul e întuneric, de dincolo de ușa salonului pe care îl bănuiesc vizavi, se aud răcnete de *rock-and-roll*, și avînd în vedere aceste circumstanțe atenuante, îmi permit s-o trag pe Anca spre mine și s-o sărut dulce, ca pe o veche cunoștință de azi de la prînz.

Persoana ei miroase nemaipomenit de frumos a băuturi alcoolice bine amestecate într-un cockteil denumit în limbaj de specialitate „Scorpionul deșertului", dar înțelepciunea bengaleză ne atrage atenția că *„pisica sălbatică se cunoaște după mustață"*, așa încît nu insist prea mult asupra amănuntului, întrucît n-am timp. Căci ea se trezește parcă dintr-o clipă de reverie și mă mustră din priviri. Cum naiba i-o reușì chestia asta în plină beznă, zău că nu pricep !

Fapt e că mă trage dincolo.

Aici, pe stadionul de la etajul IV, stimați telespectatori, tribunele sînt pline și meciul a început. Atmosfera sărbătorească e subliniată de exclamațiile muzicale ale numitului Elvis Presley, iar pe acest fond sonor Anca îmi prezintă formațiile. În vreme ce sărut ceremonios mîini subțiri și strîng degete oțelite în luptele cu cărțile de joc, am ocazia să constat că bunul Bharat Chandra Ray nu se înșelase scriind că *„dacă ai bani, poți să cumperi și laptele tigroaicei"* ; numeroasa asistență e bine îmbrăcată și miroase a huzur.

Amfitrioana mă plasează lîngă o brunetă învești mîntată complet în negru. Are fața atît de albă încît mă ia frica și pentru a mă debarasa de starea hipnotică în care m-a azvîrlit această persoană (confecționată din contraste) cu privirile ei fosforescente, încep să-i fac curte. Tentativele mele se lovesc însă de un blindaj mult prea rezistent, așa că mă las curînd păgubaș, cu gîndul să revin ceva mai tîrziu, cînd băutura pe care n-o cruță o să-mi mai corodeze carcasa.

Migrez deci către masa de pocher instalată într-un colț mai adăpostit, unde mă apuc să fac pe chibițul, anunțîndu-i în prealabil pe onorabilii jucători că nu-mi sînt străine condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un gentleman aflat într-o astfel de postură.

Ca mai toți participanții la bairam, nici cei patru conquistadori nu par a depăși vîrsta medie. Deși, după

aerele pe care și le dau, par a fi cu toți membrii definitivi ai Academiei Franceze, cred că nu mă înșel dacă afirm că nici unul n-a mai avut timp să-și dea și examenul de stat. În următoarea jumătate de oră sînt complet edificat asupra garniturii. În stînga mea joacă foarte agresiv un tip brunet cu părul lung și nas acvilin, pe care-l cheamă destul de exotic Toartă. Are un portofel bine garnisit, e sigur de el ca Fittipaldi la volanul unei mașini de curse de „formula unu" și i-a înnebunit pe ceilalți cu cacialmalele : cu două dame face „pe trei" și cere potul, fără să se mai sinchisească de anunțurile partenerilor.

În stînga lui acționează o splendoare de femeie îmbrăcată cu o bluză transparentă, și în compensație, cu fustă lungă.

Cînd își îndreaptă spatele, îmi țin răsuflarea : bluza i se întinde atît de mult pe imensele proeminențe, încît s-ar putea în orice moment să-i sară nasturii și să ne pomenim nas în nas cu doi porumbei albi și dolofani.

O cheamă Alice, n-are prea mulți bani în față, totuși joacă degajat. Cînd cîștigă însă, se vede că-i face plăcere.

Alături de ea manevrează cărțile cu degete sigure un anume Teodoru, pe care-l simt jucător de forță. Filează concentrat, urmărește fizionomia celorlalți, nu se avîntă, dar și cînd cere, atunci cere „gras", cu un glas tăios, care impune. E cel mai urît dintre toți și poate de aceea se îmbracă cu o distincție căutată. Tot ce e pe el se asortează. E spîn, cu buzele subțiri și are ochii mici, mult prea apropiați.

Personajul din dreapta mea pare cel mai tînăr dintre toți, e pe drojdie cu banii și joacă numai în carte, adică exact așa cum trebuie procedat cînd vrei să te cureți. Băiatul ăsta e denumit pur și simplu Vasilescu și are un nas atît de mare, încît din el s-ar putea confec-

ționa două nasuri obișnuite și încă ar mai rămîne material.

Se joacă la cinci lei deschiderea, destul de „tare" aș zice, și partida a început să se încălzească. În timp ce amicul Vasilescu filează o *quartă* de culoare, simt palmele Ancăi acoperindu-mi ochii.

— Cine e ? îi aud vocea aurie.

— Virna Lisi, răspund fără urmă de ezitare, după care mă ridic și o invit să dansăm.

În timpul acestei activități, Anca desfășoară atîtea cunoștințe în materie de seducție, încît am la un moment dat senzația că nu țin în brațe o contemporană, ci pe însăși Messalina.

Ca atare, regret profund că în locul meu nu se află Lupu, un tip care s-ar descurca mult mai bine în astfel de împrejurări...

Cînd simt că situația începe să se înrăutățească pentru subsemnatul și sînt gata-gata să dau bir cu fugiții, sub un motiv oarecare, se aude sunetul salvator al soneriei, și Anca e nevoită să mă abandoneze.

Dau să mă apropii de Femeia Fatală în negru, cînd, în salon pătrunde, onorat juriu, în remorca amfitrioanei care moare de rîs, un tînăr cavaler pe care am senzația că l-am mai văzut undeva, și încă cu nu prea multă vreme în urmă. Exact ! Nu e nici Harap Alb, nici Făt-Frumos din Lacrimă și nici măcar Zmeul Zmeilor, ci însuși bravul meu urmăritor de astă seară, căci altfel nu se explică de ce un cetățean oarecare și-ar fi dat un pumn în nas înainte de a da curs invitației Ancăi. Se pare că a dat întîi pe acasă, să-și schimbe costumul și cravata.

Arată, cu excepția amintită, impecabil.

Torn rapid o băutură într-un pahar gol și mă apropii de dublul mixt. În vreme ce îi întind paharul fostului meu sparning-partner, îl întreb :

— Parcă ne-am mai cunoscut cîndva ? Nu ești dumneata secundul de pe vasul „Ghiocel“ care mi-a salvat viața în Pacific, acum 43 de ani ?

Primul impuls al simpaticului domn este să-mi arunce conținutul paharului în față. Dar se pare că rațiunea e mai puternică : se face că nu mai vede și dispare rapid din apele mele teritoriale, în vreme ce din spate aud. vocea cavernoasă a Femeii Fatale :

— Nu te băga prea tare în el, Xenofon, că turbează și mușcă. E mort după „Ducesă“ și nu suportă intrușii...

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, frumoasa mea, îi spun noii intrate în scenă. Nu-mi plac nici ciinii turbați, nici injecțiile în burtă. Primește te rog, ca expresie a recunoștinței mele, acest diamant din coroana ducelui de Kent !

Îi întind o țigară, o sărut pe frunte și dau să bat în retragere pentru a examina pe furiș dacă nu mi-a rămas cumva ipsos pe buze, cînd îmi amintesc un amănunt și revin :

— Dar cine e oare „Ducesa“ în discuție ?

— Cum, n-ai aflat încă ? Se vede că te-ai cufundat prea adînc în istoria secolelor XVIII—XIX... Ai dansat cu ea pînă acum două minute !

— Sînt cutremurat, baroneasă ! Vestea asta m-a dat gata ! N-ai vrea să încropim pînă una alta un menuet, așa, să mă simt și eu cît de cît aristocrat ?

Cum Alteța Sa consimte, începem să dansăm ceva foarte interesant, care constă în faptul că eu o țin de talie iar ea fumează concentrată, exact ca în filmele alea bune la care eu închid televizorul. În timpul ăsta, încep s-o întreb ba de una, ba de alta și, încet-încet, trecem de la înălțătoarele probleme ale suprarealismului la mai prozaicele îndeletniciri cotidiene și aflu că posesoarea celor doi sîni din bazalt și a creierului de schweitzer e dactilografă la un minister, cunoaște trei limbi de circulație internațională și se numește Diana Papadopol. Ea visează nespus de mult să meargă cu metroul la Pa-

ris. O plictisesc ședințele, o deranjează munca patriotică, dar o pasionează cursele de ogari unde vine toată lumea bună. Ce mult i-ar place ei să mizeze pe negru la ruleta din Monte Carlo sau să joace baccara la Vaduz, iar dimineața, în loc să se înghesuie în 84, să lenevească pe o blană de leopard în vreme ce la radio se anunță timpul probabil la St. Moritz!

Îi mărturisesc, mîngîind-o liniștitor pe crupă, că o înțeleg perfect: visul vieții mele e să picotesc dimineața în biblioteca de la British Museum, iar seara să consum *gin-fizz* și să cutreier barurile, în căutarea unei ființe ca ea, capabilă să dea un sens vieții oricărui cercetător al înțelepciunii brahmane...

Mentorul meu, înțeleptul Bankim Chandra Chaterjee, ne-a învățat că „*nici o treabă serioasă din lume nu se face fără aprobarea și ajutorul femeii. Începînd cu cumpărarea bijuteriilor și a vacilor și terminînd cu revoluția franceză și cu reforma socială a lui Luther, toate s-au realizat cu ajutorul femeilor*". Așa încît, ar avea ea oare ceva împotrivă dacă mîine seară ne-am întîlni numai noi doi, așa, către ora șapte, în hol la *Alhambra*, pentru a discuta mai pe îndelete unele probleme de o uriașă importanță pentru universul nostru spiritual și artistic ce a evoluat pînă astă seară complet scindat și paralel, fapt imposibil de conceput pentru viitor?

Cum ea declară că n-are nimic împotrivă, profit de animația generală și o sărut după ureche, îi mai ofer un diamant de Kent și o abandonez pe un fotoliu, unde rămîne cu ochii pironiți pe peretele din față, privindu-l hipnotic și fosforescent.

În timpul ăsta, la masa de pocher s-a produs un mic incident și Vasilescu, prins fără „deschidere", e obligat să iasă din joc, ceea ce și face, în oprobiul unanim.

Vrea să-i ia locul James Bond, vreau să zic tipul care m-a călcat pe umbră aseară, dar mă uit odată frumos la el și-și schimbă intențiile. Se pare că e sortit să-și ad-

mire „Ducesa“ numai de la distanță căci, nu știu cum se face, dar în clipa în care iau locul proaspătului alungat, pe brațul fotoliului meu își face cuib însăși amfitrioana, hotărîtă se pare să-i facă vasalului cîteva tone de sînge rău.

Partida începe tare. Toartă dă cărțile, eu fac *bleint* și dublez miza, Teodoru împătrește cu un *over*. Jucăm la zece lei deschiderea, și din păcate, n-am decît cîteva sute de lei în buzunare...

Primesc, în ordine, trei popi, un decar și o damă. Alice merge la *over*, Toartă i se alătură, fac *over*-ul pe trei și Teodoru pe nouă, iar ceilalți merg. În clipa asta am aruncat cu toții în pot cîte 360 de lei, ceva mai mult decît bursa mea pe o lună, în vremurile nu prea îndepărtate cînd studiam dreptul roman și habar n-aveam că bunul Sri Ramakrishna avea obiceiul să afirme că *„acolo unde banii au puterea, vorbele n-au nici un preț“*.

Cer două cărți, Teodoru ia și el două, Alice e servită, Toartă cere una singură și în clipa cînd i se servește îi cade o carte din mînă. Trag cu ochiul, îi căzuse jos un as. În vreme ce se apleacă să-l ridice, îi văd și cele patru cărți din mînă, patru valeți. Ca atare, sînt imbatabil, căci filez încet al patrulea popă și restul nu mă mai interesează carré de ași nu poate avea nimeni, văzusem doar un as la Toartă care avea carré de valeți, ceea ce exclude existența unei quinte royale.

„Ducesa“ tremură lîngă mine, supraexcitată. Zic „cip“, Teodoru mi se raliază, Alice e „parol“ și Toartă cere o sută. Plusez restul de 240 pe care-i pescuiesc în portofel.

Teodoru plusează o mie cinci sute, Alice aruncă înciudată cărțile, Toartă plătește și zic și eu „sec“. Etalez zîmbind cărțile, în vreme ce-mi aprind o țigară, mai sigur de succes ca niciodată. Dar marele învățat pe care îmi amintesc să-l mai fi pomenit de vreo două ori în seara asta nu se înșela observînd că *„iluzia poate fi*

momentană, dar nici momentul nu e ireal. El se întoarce mereu cu adevărul său de moment"... Căci Teodoru etalează cu mînuțele lui bine îngrijite patru ași !

„Ducesa" oftează ca o cameră de automobil în care a pătruns o caia ruginită, și e cineva lîngă ușă, cu nasul storcit, care am impresia că-și rîde în pumni de bucurie.

N-am altă soluție decît să semnez o chitanță de 1 500 și să mă gîndesc la minunea prin care asul lui Toartă ajunsese să se alipească celor trei ași aflați în mîna învingătorului, minune la care „Sfînta Alice" își adusese din plin contribuția...

Gentleman cum mă pretind, o invit pe „Ducesă" la dans ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, iar ea mă sărută compensator.

Și după o vreme, cu nostalgia clipelor, îmi iau picioarele la spinare, sperînd din tot sufletul că Lupu a remarcat cifra limită de pe pat și am deci unde să-mi odihnesc oasele bătrîne, zguduite în lupte și secate de trădări.

3

Ca într-o cunoscută melodie de muzică ușoară, mă îndrept alene către casă, în vreme ce răcoarea nopții se luptă să extragă din hainele mele mirosul diverselor esențe parfumate, al căror preț pe flacon se apropie de leafa săptămînală a unui angajat cu salariul mediu. E ora cînd străzile orașului sînt populate numai de respectabilii salariați ai ICAB-ului, de beți melomani și de pisici negre.

Pescuiesc prin buzunare o țigară, fumul dulceag îmi pătrunde în plămîni combinîndu-se cu mireasma de liliac evadată din curțile caselor bătrînești de pe strada Silvestru, și pe acest fond olfactiv banda sonoră a fil-

mului a prevăzut lătraturi de ciini, chicotelile unei tinere persoane de sex slab cuibărițe în brațele protectoare ale unei persoane nu mai puțin tinere, dar de sex tare, și pașii lui Remus Codrea care, la o sută de metri în urma mea, face pe detectivul particular.

Mă și miram de ce nu apăruse toată seara în arena din strada Povernei... Îl las să se distreze, descui ușa blocului, aprind lumina din hol pentru ca oricine să se poată convinge că cel ce se îndreaptă acum spre vastele sale apartamente nu e altul decît însuși Mihai Balaban, un relativ tînăr istoric literar care semnează, sub pseudonimul Cezar Dragoman, uluitoare studii și cercetări privind literatura bengaleză a secolelor XVIII—XIX.

Descui și ușa garsonierei, intru în impozantul vestibul de 1,50 × 1,50 metri și radarul meu personal îmi semnalizează „Primejdie!"

Aprind lumina cu cotul în vreme ce îndrept capătul incandescent al țigării către pat:

— Sus mîinile!

Tolănit pe divan, Lupu ridică mîinile. Nu poartă armă...

— Vai, tu, ce m-ai speriat! îi zic cu o voce în care tremură spaima ancestrală a fetișcanei de la țară pe care flăcăul pus pe șotii a apucat-o dîrz de cosițe. Ești singur sau ai ascuns basketbalista sub pat?

— Singur, singurel și indignat, mormăie Lupu. Bine, domnule, la ora asta se vine acasă?!

— Era gata-gata să nu vin nici acum... O serie de persoane înrăite s-au făcut forte să mă împiedice, am purtat bătălii grele cu femei fatale doldora de sex-apeal, trișori înveterați mi-au umflat agoniseala și m-au înfundat în datorii, băuturi conținînd toată decadența occidentului mi s-au năpustit pe gîtlej, ce mai tura-vura, sînt pe buza prăpastiei și, pe deasupra, mă bîntuie un somn năpraznic. Eliberează-mi deci patul și plimbă-ți

trupul atletic pe alte meridiane și paralele ale acestui glob pămîntesc denumit uneori Terra !

— Reţin chestia cu femeile fatale, murmură Lupu, căzut deodată pe gînduri. Sînt ele astfel din punctul lor, sau din punctul tău de vedere ? Și, trecînd la a doua întrebare a concursului nostru, cînd oare voi putea da și eu piept cu aceste pericole ?

— Mîine seară în hol la *Alhambra*, doctore. Tare aș vrea să te amestec și pe tine în ciorba asta, am unele indicii că ajutorul tău îmi va fi nemaipomenit de util... Dar, să lăsăm politeţurile și să intrăm în subiectul propriu-zis al dizertaţiei ! Amestecă și tu ceva întăritor în două pahare, eu am să fac între timp un duș. Las ușa deschisă, așa că poţi lua liniștit startul...

În timp ce alternez apa caldă cu apa fierbinte, deoarece am, așa, o vagă bănuială că numai eroii de roman utilizează și apa rece (ca niște bice de gheaţă, cum se spune foarte literar), Lupu se proptește de ușorul ușii și, gustînd conţinutul frumos colorat al paharului, pune banda :

— M-am întors devreme, pe la opt, și cum aveam de citit un raport al lui Diaconescu, m-a pus dracu și am trecut pe la birou. Acolo, forfotă ca duminică dimineaţa la Luna Park, iar amicul tău, maiorul Neagu, sărea într-un picior de bucurie că te-a căutat șefu' și n-ai lăsat vorbă unde eşti...

— Păi nu i-am zis Angelei ?!

— Te cred, dar primăvara e anotimpul în care secretara lui nea' Dinu își lasă memoria să umble cu sorcova... Fapt e că după două luni de zile, după cum știi, s-a recepţionat un nou mesaj pentru *Cupidon*. Transmis în clar, acest mesaj ar suna cam așa : „Toamna vine în mai. Felicitări. *Pegas*". Amuzant, nu ?

— Teribil. La ce oră ?

— 0,30, ca de obicei.

— Clar. La ora aia „Ducesa", vreau să zic Anca Po-

pescu își făcea de lucru în baie. Cinci minute după ce a ieșit ea, m-a apucat o teribilă durere de stomac și m-am baricadat și eu în aceeași încăpere. Aparatul de recepție, o sculă-liliput, plutește, dragă doctore, în rezervorul de apă al WC-ului...

— Mde, idee specifică persoanelor feminine cu înclinații către artă... Exact ca-n bancul acela : „— E adevărat că soția ta are preocupări artistice ? Mi s-a spus că se îndeletnicește cu pictura“... „— Adevărat. Supa pe care o pregătește ea n-are nici-un gust, în schimb are o culoare...“

— Ha, ha, punctez cu cea mai serioasă figură, ies de sub duș și intru în halatul de baie, apoi iau unul din paharele pregătite de Lupu. Ceea ce se află înăuntru pare o combinație mai mult întăritoare decît alcoolică.

— Ai pus și sirop de tuse ? mă interesez în vreme ce-mi usuc părul, operație nu prea dificilă avînd în vedere cantitatea minimală a fostei mele podoabe capilare.

— Acționează mai delicat, îmi atrage Lupu atenția, grijuliu cu mine ca întotdeauna. Să nu-l încurci...

Mormăi ceva foarte codificat și mă strecor sub cearceaf.

— Închide ușa pe dinafară și ieși din bloc prin spate, dacă ești amabil. S-ar putea ca un cățeluș numit Codrea să urle la lună în preajma intrării principale. Se pare că „Ducesa de Popesco“ și-a pus ciracii să mă verifice. Drept care ne vedem mîine la 8 la Pandelică acasă, nu trec o vreme pe la birou. Stînga-mprejur și executarea !

Căpitanul Lupu trage ușa după el.

Cu aceeași grijă pentru imobil, sting țigara și mă parchez în somn. Căci „*a pierde timp e rău, a acționa la timp e înțelept*“ zice filozofia bengaleză și, din moment ce zice ea, nu văd de ce aș pune la îndoială acest minunat aforism.

*
* *

Și iată ce visez :

Visez o orchestră așezată foarte ortodox pe un podium. Scena e scufundată în penumbră. Anca Popescu e vioara întîi, Alice cîntă la harpă, Vasilescu s-a încovoiat asupra contrabasului, Remus Codrea suflă în oboi. Diana Papadopol manevrează cu degete lungi, de dactilografă poliglotă, clapele pianului. La corn englez acționează cu mînuțele-i mici însuși Teodoru. În picioare, lîngă dirijor, solistul suflă într-un nai care scoate sunete morse.

Fața lui e albă, nu, e un fel de gelatină care nu spune nimic. Mai sînt cîțiva instrumentiști, dar nici fețele lor nu se pot deslușI. Dirijorul, cu spatele, își agită brațele ca un apucat, în loc de baghetă ține în mînă un sul de bancnote verzi. Un semn, și se face liniște. Atunci, din culise, apar eu. Mă așez pe un colț de scaun și încerc să deslușesc partitura. Notele sînt minuscule, ciudat aruncate pe portativ, din cheia de sol apare o antenă telescopică, notele se învălmășesc, mă aplec asupra partiturii, am senzația că încep să pricep, apoi se deschide o ușă, curentul îmi ia de sub nas notele, întind mîna dar ele dispar. Dirijorul ridică bagheta, ochii instrumentiștilor sclipesc. „Reflectorul !“ strig, „spot pe dirijor !“, dar electricianul nu aude, îi fac semn, seamănă cu maiorul Neagu, își aprinde o țigară și zîmbește visător. Pe stativ a apărut din nou partitura, apuc să citesc titlul piesei, „*Concert pentru spion și orchestră*“, ce naiba titlu mai e și ăsta mă gîndesc eu, dar dirijorul îmi face semn.

Și încep să suflu în contrafagot.

* * *

Cred că e trecut de ora două cînd aud soneria. Sar din pat buimac dar nimeresc direct în papuci și mă îndrept spre intrare. Pe coridor parcă se aud șoapte înăbușite, dincolo de ușă sînt, după umila mea apreciere, doi sau trei inși. Oftez și descui ușa, apoi o deschid cam de un lat de palmă. Așa cum era și de așteptat, prin crăpătură se introduce un pantof (maro, 210 lei, talpă groasă din plastic), apoi ușa e împinsă brusc din afară și în hol năvălesc trei personaje din filmele cu gangsteri. Nu, ăsta nu mai e vis...

Stimați tovarăși de la Direcția Difuzării Filmelor, iată rezultatele concesiilor făcute violenței pe ecran, serialelor și lui Mr. Majestic! Indivizii coborîți pe pe pînză sînt îmbrăcați uniform, în salopete albastre, din cele pe care le primesc gratuit studenții în numele nobilului scop al practicii în producție. Peste capete și-au tras ciorapi negri de damă, astfel încît orice profesoară de desen ar leșina numai la vederea lor.

Doi mă bușesc bine în perete, al treilea încuie ușa, și în secunda asta e gata-gata să fac o prostie, dar imediat mă răzgîndesc: istoricul literar Mihai Balaban e specializat în poezia bengaleză, nicidecum în cea japoneză, n-are deci de unde să știe judo...

Mă las deci păgubaș, reflectez o clipă dacă e indicat să fac pipi în pantaloni de groază, între timp îmi simt mîinile zmucite la spate și legate cu un cablu rotund, bineînțeles cablul telefonului, ceva tare face impact cu începutul meu (avansat) de chelie și iau hotărîrea să leșin puțin.

Sînt tîrît pe linoleum ca un sac de cartofi, aruncat pe pat cu fața în sus, stele verzi și nu de revistă îmi dansează samba pe retină, apoi simt cum mi se lipește peste gură un plasture.

Orice regizor de cineclub din lume s-ar declara mulțumit de felul în care a ieșit scena, numai că în filme actorii sînt atinși la mir cu obiecte confecționate din nucava și nu cu autentice săculețe pline cu nisip...

Simt cum mi se dezvoltă un cucui imens și mă gîndesc că tot răul merge spre bine, voi avea în sfîrșit prilejul să port, în următoarele cîteva zile, șepcuța aceea în carouri cu pompon pe care am cîștigat-o cîndva la Moși, nimerind din trei bile toate cele trei cutii de conserve de mazăre fină marca *Flora*.

Că unul dintre cei trei e Codrea nu mă îndoiesc cîtuși de puțin ; că al doilea e James Bond, nici atît. Dar cine o fi eroul negativ numărul 3 ? Iată o întrebare care nu mă lasă să zac liniștit, așa încît îmi întorc milimetru cu milimetru capul și privesc printre gene activitatea celor trei cercetași.

Cu toată modestia, pot afirma că uneori am participat și eu la percheziții. O astfel de activitate nu se aseamănă cu ora de lucru manual la grădinițele cu program normal, ea cere metodă, ochi format și perseverență.

Or, ceea ce se petrece acum în biata mea garsonieră aduce aproximativ cu dezmățul maimuței Judy, pătrunsă în compania altor doi fîrtați de gimbușlucuri în cabinetul de consultații ale doctorului Daktari... Prin aer zboară cărți, indispensabili, cravate, studii privind conceptul de apartenență în poemele lui Kazi Nazim Islam (născut în 1899), lame de ras, prosoape, o husă de fotoliu, lucrarea lui M. Biardeu apărută în 1965 și intitulată cu o impresionantă modestie „*Théorie de la connaissance et philosophie de la parole dans la brahmanisme classique*“, șapca de la Moși, papuci de casă, o vază de flori, cămăși proaspăt șifonate de cooperativa *Nufărul*, mă rog, o întreagă gospodărie de burlac.

În timp ce contemplu prăpădul, ca Napoleon după Austerlitz, dar dintr-o total diferită poziție, simt cum în loc să crească în mine o sfîntă și oarecum justificată

indignare, se amplifică o banală și enervantă senzație de foame. Cred că în lucrarea „*Kantakaviracanasambhar*“ a cunoscutului Bimanbihari Muzandar, autor al tot atît de cunoscutei culegeri „*Panc Sata Batsarer Padavali*“ am citit următoarea și perfect adecvata maximă : „*Cînd burta e plină, privești pe toată lumea ca pe ochii din cap. Cînd burta e goală, îi vezi ca sarea în ochi*“. Cum burta mea e goală (Ducesa de Popesco nu servise la băuturi decît foarte crocante grisine) găsesc că e oarecum justificat modul în care încep să-i privesc pe onorabilii invadatori.

Dar, cum orice început are și un sfîrșit, iată că tinerii vandali furioși se lasă, unul cîte unul, păgubași. Nu știu ce-au căutat, bănuiesc că nici măcar ei nu știu precis, dar din nenorocire au dat peste depozitul meu „top secret“ de sherry *Amontillado*, și iată că tembelii încep să-l consume fără pic de gheață ! Față în față cu această lipsă crasă de rafinament, indignarea face să-mi iasă un geamăt surd din gîtlej, și tipul pe care-l suspectez a fi însuși James Bond în variantă dîmbovițeană pune paharul jos, își trage la loc ciorapul pe figură, se întoarce cu fața și se apropie de sediul material al sfintei mele indignări. Pînă să ajung cu numărătoarea la trei, îmi și plasează un pumn revanșard în plină figură, de așa manieră, încît reflectez serios dacă mai e cazul să fac pe istoricul literar sau e momentul să-i proptesc tălpile în stomac și să-i fac vînt pe fereastră, în curtea interioară, unde se depozitează gunoiul.

Rînjește sub țesătura ciorapului, îmi dezlipește plasturele de pe gură și se dedă conversației mondene :

— Parcă ne-am mai văzut undeva, mormăie el schimbîndu-și vocea. Nu ești tu milogul ăla căruia i-am dat trei pesos în port la Rio de Janeiro ?

— Cum să nu ? îi răspund, abia mișcînd buzele care tind să devină din ce în ce mai senzuale. Te țin minte

de pe atunci, zîmbăreţule. Ai auzit cîndva de Pramatha Chowdhuri ?

— Nu, da' ce importanţă are ? se miră James Bond.

— Nici un fel de importanţă, numai că el observa undeva că „*te copleşeşte darul, cînd ţi se dă cu un zîmbet*". O să te ţin minte, binefăcătorule, în vederea propunerilor de gratificaţii pe trimestrul şase...

— Mai bine zi-i repede, pînă nu-mi sare muştarul, pe cine căutai dimineaţă în blocul ăla de pe strada Povernei !

— Care bloc ? fac eu pe niznaiul, aşa, de dragul plăcerii acestui interesant joc de societate.

— Povernei 17, milogule. S-a furat azi dimineaţă de acolo o cutie de scrisori şi-un cărucior de invalid, mă ia el peste picior. Ne-a trimis comitetul de bloc să facem nişte mici investigaţii. Zi-i repede, pînă nu te fac să umbli în căruciorul ăla...

— A, în Povernei ! mă arăt, înspăimîntat de perspectivă, dispus să fac mărturisiri complete. Dar de ce vă interesează ?

— Studiem stomatologia, mă informează degajat Remus Codrea. Avem mîine examen, şi s-ar putea să ne întrebe...

— Atunci se schimbă situaţia, cedez eu definitiv. Îmi plac repetenţii, dar mai mult de un deceniu în acelaşi an începe să devină plicticos... Am fost în Povernei la domnul Virgil Mâinea care, dacă aţi dat cumva vreodată cu nasul prin reviste, publică de vreo cîţiva ani studii despre cultura brahmană. Mi-a şoptit cineva de la Editura Academiei că ar avea volumul IX din „*Eseurile*" lui Vividha Prabandha... Sper să iei cu răspunsul ăsta prima notă de trecere la stomatologie...

— Şi ? Îl avea ?

— Volumul IX ? Nu ştiu. Mâinea nu era acasă. Iar dacă te interesează, mai încerc odată zilele astea şi pe urmă te invit la o lectură în colectiv, împreună cu a-

greabilii tăi prieteni. Lasă-mi adresa sau numărul de telefon.

— Cînd îl ai, dă un anunț la „*Mica Publicitate*“ cu textul „Mihăiță a prins în buchetul anilor cel de al 30-lea trandafir. Bunicuța, bunicuțul și prepelicarul îi urează succes la Loto“, mă sfătuiește al treilea magnific, storcînd ultima picătură din sticla de Amontillado. Bye-bye, copilaș. Vezi să nu mai ieși singur pe stradă fără mămica, să nu te calce căruța aia roșie numită tramvai...

Pe fondul acestor sfaturi practice, James Bond se opintește, îmi mai expediază o lovitură sub centură care ar putea conduce lejer la eliminarea unor pietre de la rinichi, apoi tripleta mascată se retrage.

În garsonieră se pogoară o liniște deplină.

N-am mai încasat de multă vreme pumni în figură și prin alte regiuni anatomice, și această simplă constatare aproape că mă înveselește. În orice caz, se pare că Ducesa de Popesco nu prea știe să-și țină bine clica în mînă, acțiunea pare să provină dintr-o legitimă dorință de răzbunare a amicului James Bond.

Sau a fost totuși o verificare ?

Posibil...

Mă răsucesc în pat pînă reușesc să aterizez pe podea și o iau de-a rostogolul pînă în bucătărie. Aici spațiul e redus, mă lovesc bine de vreo patru-cinci ori pînă reușesc să trag cu picioarele sertarul în care țin tacîmurile, îl fac să cadă, zgomotul cuțitelor, lingurilor și furculițelor se aude probabil pînă în Piața Romană, proptesc cu greu un cuțitaș de pîine cu zimți sub aragaz și, peste zece minute, reușesc să tai cablul telefonului.

Prin brațe îmi circulă zeci de mii de ace, dar în curînd sîngele începe să circule din nou normal.

Pînă la patru dimineața reușesc să pun totul la punct, inclusiv telefonul, al cărui cablu îl lipesc cu leucoplast, în lipsa de izolierband.

Fac un duș, îmi oblojesc cum pot cucuiele și ora șase mă prinde bînd cafea, după ce am luat două aspirine.

Din cînd în cînd, îmi arunc privirea în oglindă. N-am avut niciodată un nas prea mic, dar proeminența care îmi străjuiește acum figura e demnă de invidia oricărui clown de talie europeană.

Un proverb bengalez ne îndeamnă să fim prieteni cu vecinii, dar să nu punem mîna pe gardurile lor. Pe chestia asta, mă hotărăsc ca începînd de mîine să le zmulg vreo doi bulumaci din ulucă.

4

În holul hotelului *Alhambra*, la ora 18 cincizeci și opt de minute și treizeci și două de secunde (ora exactă e indicată de un fel de pendulă cu dimensiuni apropiate de cele ale statuii Aviatorilor) domnește acea atmosferă care caracterizează marile uzine de pierdut timpul la scară industrială. Micii amploiați ai unor firme occidentale sosiți în București pentru diverse afaceri și-au încheiat treaba de dimineață, au tras un pui de somn și acum, bine-rași-bine-dispuși și-au îmbrăcat hainele noi și dau roată în căutare de distracții cu meridionale. Printre ei se foiesc bișnițari cu părul lung și pantaloni croiți după *„Neckermann“* de cooperatori de la *„Avîntul confecțiilor“*, pantaloni dîrz evazați, dar proptiți atît de sui pe șolduri, încît văzîndu-i, creatorii de modele, din fericire absenți, s-ar lăsa de meserie și s-ar apuca de spălatul vitrinelor. Duduițe cu fustițe-abajour și peruci din plastic *made in Hong-Kong*, bătrînei mirosind a soluții de curățat danturi false, și actorași rar distribuiți, înrăiți în cleveteală și aprig bărbieriți alături, la Gigi sau la

Picky, care vor apare mai tîrziu și ei aici, pentru a-și transforma bacșișurile în cocktail, completează fericit menajeria.

Mă apropii de bar, cer un pachet de *Kent*, barmanul, un tip coafat cu un fel de blană de miel unsuroasă, ridică din umeri. Vezi, doamne, așa ceva n-a mai văzut el de cînd dansa bunica *charleston* ... Afectat de insucces, mă retrag la o măsuță abia părăsită de o pereche care a luat-o în sus pe scară oarecum grăbită (ea abia a terminat liceul, el a înaintat de curînd dosarul pentru pensie) iau poziția singură posibilă, adică cu genunchii la gură, întrucît scaunul a fost profilat *ad usum* Albei ca Zăpada dar mai ales al celor șapte pitici, și împing spre marginea mesei scrumiera plină-ochi cu chiștoace. După un timp apare un fel de debarasoare cu șorțuleț alb, impecabil anul trecut, ia scrumiera, plesnește masa cu o cîrpă dubioasă, astfel încît scrumul să-mi aterizeze exact pe pantaloni, și mă întreabă ce doresc. Doresc vodcă cu puțin suc de roșii îi mărturisesc eu, și ea se interesează dacă separat. Nu, nu separat, combinat. Ea pleacă și imediat îi ia locul un fel de maur care scoate, pe jumătate, din buzunarul pantalonilor un pachet de *Kent* și-mi face simultan cu ochiul, după care dă drumul pachetului la loc, în depozitul sui generis.

Îi fac și eu cu ochiul, el îmi replică aidoma, și după cîteva secunde de gimnastică a mușchilor de care se ocupă oftalmologii îl întreb :

— Cît ?

— Trei la foaie, signore. Marfă proaspătă, madeinseua. Scot „foaia", extrage și el trei pachete și pe urmă se retrage în căutarea altui fraier. Se face acum văzută debarasoarea care se dovedește a fi totuși chelnăriță și-mi plasează un pahar sub nas. Gust din el, vodca, bine botezată, pare amestecată cu bulion. Mai apuc să observ că trei cuburi anemice de gheață plutesc în compoziție și fata se retrage, tîrînd cîrpa de vase după ea.

Îmi aprind o țigară, miroase vag a petrosin, probabil că maurul își încălzește vizuina cu petrol.

Între timp, a trecut un sfert de oră mai mult sau mai puțin academic și iată că prin ușa rotativă se însinuează Femeia Fatală, față de ipsos, gene ca aripile de fluture marca „cap de mort", fustă trei-sferturi, zdrănganele la gît, decolteu amplu la bluza de culoarea înghețatei de zmeură uitată la soare, tocuri de 14 centimetri, mers de trapezistă.

Mă scol, îi sărut mîna, pe fiecare deget are cîte do ă inele dintr-un metal alb, se lasă pe scaun și dispare în spatele propriilor ei genunchi.

— Hello, Aristofan ! mă salută ea distins.

— Xenofon, o corectez. Așa m-ai alinat ultima oară...

— Ultima oară arătai altfel ... Ai spart cumva lemne azi-noapte și ți-a sărit un pumn în nas ?

— Nu, e o iritație. Fac alergie la mirosul de fîn proaspăt...

— Aha ... Era să nu vin, zice după o scurtă pauză.

— Suprasolicitare ? o întreb. Muncești mult ?

Dă din mînă a lehamite, îmi ia paharul, gustă, se cutremură ca după o gură de ulei SR 111 de iarnă, se strîmbă.

— Cere-mi un visichi, să-mi treacă migrena ...

Fac un semn, vine fata cu otreapa, ia comanda, se duce.

— Muncesc al naibii, se plînge biata martiră, și fața i se schimonosește într-o dulce grimasă. 8—16, non-stop. Vin hîrtii, ies hîrtii. Șase ingineri avem în serviciu, și fiecare se simte obligat să scrie cît mai mult, referate peste referate, note pentru miniștri, corespondență cu întreprinderile ...

— Cel puțin, sînt lucruri interesante ?

— Aiurea ! Investiții ... Nu pricep o boabă, dar de scris, scriu pînă îmi amorțește spinarea. De aici și migrena ...

— Și eu care vroiam să-ți propun să-mi bați și mie vreo sută de pagini... Dactilografa care mă ajută e în concediu prenatal și trebuie să predau în zece zile un studiu despre ...

— Ai înnebunit ? Pentru trei lei pe pagină ai tăi ? Nu mă chinuiesc eu destul la serviciu ? Haida-de ! De aia m-ai invitat ?

— Ei, de aia ... Un pretext să te văd mai des, o dreg.

— Ești drăguț, Socrate ... Păi dacă-i vorba doar de atîta, treaba e simplă. Uite-te bine la mine acum, și cînd mai am timp poate că mă vezi din nou ...

— Atît ? mă mir eu, și mai trag o dușcă din bulion.

— Ce' vrei mai mult ? Sau, dacă vrei mai mult, fă-mi un mic serviciu : tot încerc eu să mă mărit, caută-mi un elefant, unul care să iasă pe afară, vreun amploiat de la comerțul exterior sau de la externe, vreun specialist de ăștia care dau asistență tehnică în străinătate, poate fi la nevoie și vreun diplomat străin ... Mă mărit, îți dau partea ta și pe urmă o roiesc ...

— O... roiești ?! Ce-i aia ?

— Hai că ești fraier ... De fapt, la ce mă pot aștepta de la un șobolan de bibliotecă ? O întind, dacă altfel nu pricepi ! Cu picioarele astea pe care sper că le vezi prea bine, oi găsi eu un babalîc cu fundul pe sacul de bani, măcar să mă văd în Occident .. Crezi că rabd să văd Cannes-ul doar în filme și Las-Vegas-ul numai în *Paris Match ?* Dacă nu reușesc în doi ani, și asta ca termen maxim, îmi pun funia de gît ...

Femeia Fatală cu fața de ipsos și creier de aspic își dă capul pe spate și rîde gîlgîit, și abia în clipa asta îmi dau seama că e beată. Unde și cînd o fi reușit, Sfinte Sisoie, dacă zice că lucrează pînă la patru ?

— Diana, ești nebună ? Dacă ne aude cineva ? mă alarmez eu, și arunc priviri de El Fugitivo în jur.

— Cine să mă audă ? Costel de la bar ?

— Știu eu ? Sînt o mulțime de tipi în jur ... Și lasă naibii băutura, că aici nu e locul potrivit ... Hai mai bine la mine, îi propun privind pe furiș ceasul, discutăm mai liniștiți ...

— Despre poezia bengaleză ? Hohotește Diana, înecîndu-se. Mă duci la tine, îmi dai vișinată preparată de mămica din compot cu spirt alb și-mi citești versuri brahmane ? Iar pe urmă fetița e transpusă, își dă pantalonașii jos și băiețelul e fericit ? Și a doua zi eu mă duc iar la minister să-mi rup unghiile în tastele mașinii și tu o ștergi la biblioteca publică și la leafă vin cu bănișorii numărați, mîncăm ghiveci călugăresc și turnăm și-un plod, așa-i Euripide ? Iar peste trei ani ție ți se publică un studiu despre Dalai Lama, luăm zece mii și ne destrăbălăm o săptămînă la Cota 1400 ? Ne facem un apartament în Pantelimon, ne luăm o Dacie în rate și trai pe vătrai ? Ușurel, băiețică, nu-i de mine... Diana Papadopol are alte gînduri în căpșorul ei drăguț ... Hai, Euclid, nu plînge, pupă fetița pe guriță și ia-ți gîndul de la ea ...

Nu, nu se preface, e beată. Dracu m-a pus, stimați tovarăși din prezidiu, să-i dau întîlnire la ora asta ? Cu femeile fatale trebuie să intri în vorbă înainte de ora mesei, că altfel ... Dar iată că, în sfîrșit, pe ușă se strecoară însuși bravul căpitan Lupu, în toată splendoarea părului blond și cîrlionțat, purtînd în mîna dreaptă, ca pe o măturică, un buchet de narcise. Se duce direct la bar, cere un pachet de *Kent*, de unde *Kent ?!* Dar iată că, absolut din întîmplare, mă vede prin oglindă, și se apropie de măsuță cu pașii ăia ai lui de cuceritor al fortificațiilor Maginot ...

— Salut, bătrîne arhivar !

— Salut, doctore ... Te angajezi la Salubritate ?

— Pe ce chestie ?

— Te văd cu mătura aia în mînă ... „*Amintirea ta, cu ochi umezi ca florile plouate, mi-a inspirat cîntecul...*“

— Faci texte de muzică ușoară ?

— Nu eu. Rabindranath Tagore... Bei un bulion cu noi ?

— Mă grăbesc, am intrat doar după țigări... Poate însă că, avînd în vedere distinsa companie, aș rămîne cîteva minute ...

Lupu se înclină în fața Dianei și ea cade în transă și îl privește cu ochi mari cît Balta Albă.

— Lucian Basarab, domniță, se prezintă el. Inoportunez ?

— Deloc. Eu sînt Diana Papadopol, iar tipul din fața mea e filozoful Platon. Nu luați loc, domnule Basarab ?

Femeia Fatală s-a trezit brusc din beție. Lupu ăsta e o forță, ar trebui pus să învîrtă turbinele unei termocentrale.

— Pentru cîteva clipe doar, din păcate. Dacă aș fi știut...

— Te așteaptă o tipă, doctore ? se interesează Diana, apoi se întoarce spre mine : În ce e doctor amicul ? ORL ?

— Nu, în drept. Domnul doctor Basarab, viță de domnitor, se pregătește să plece la o specializare la Paris, adaug, făcîndu-i semn lui Lupu care mă privește o secundă ca atunci cînd nu ți se deschide parașuta.

— Seriooos ? miaună Diana. Ești însurat, doctore ?

— Pe jumătate, face Lupu pe interesantul. Logodit de trei luni, frumoaso. Cu o artistă, dacă te interesează... Mi-a părut bine de cunoștință, se înclină el, și dă să plece.

Vulpoiul a simțit că i-am întins capcana ...

— Ușurel, os domnesc, îl apucă Diana de mînă. Filozoful Aristotel, aici de față, e plin de țigări, dacă asta căutai, iar eu te invit la un visichi. Dacă te adoră, artista poate să mai aștepte, să se antreneze pentru frumoasele vremuri viitoare... Costică, lălăie ea către barman, aruncă un visichi doctorului, să prindă niscaiva curaj !

Costică se execută prin bunele oficii ale debarasoarei promovată pe post de chelneriță și Lupu ia loc. Extrag un pachet de țigări din buzunar și i-l pun în față.

— 35, îl informez. Cu atît l-am luat.

Dar Lupu s-a dedicat deja în întregime Dianei, și prima întrebare pe care i-o pune se referă la raza de bătaie a nemaivăzuților ei ochi frumoși. Îl las să se „intimizeze“ și, după un sfert de oră, îi semnalizez cu degetele pe genunchi căpitanului că o șterg la toaletă și ar fi cazul să nu-i mai găsesc la întoarcere.

Cînd revin, perechea a dispărut, lăsîndu-mi nobila sarcină de a achita nota.

Tocmai dau s-o fac, cînd stația mea de radar îmi semnalizează intrarea în rada acestui port liniștit a unui nou vas de luptă : într-adevăr, în incinta barului își face apariția Anca Popescu.

Am impresia că în seara asta toată lumea bună și-a pus în cap să se prefacă în căutare de *Kent* la barul hotelului *Alhambra*...

5

— Ce surpriză !

Dacă surpriza e mimată, și nu văd de ce n-ar fi, atunci Ducesa de Popesco nu e numai artistă plastică, e actriță în toată legea.

Îi sărut mîna, ea se simte obligată să fie uimită de starea jalnică a figurii mele și îi destăinuiesc adevărul : plecînd de la ea, m-au atacat niște indivizi în Parcul Ioanid.

— Vai, vai, vai !

Ce rău îi pare Ancăi de pățania mea ! Și în timp ce continuă să-i facă rău, comandă ceva de băut. Însuși

Costică se deplasează personal și îi aduce un fel de cocktail în care plutește o jumătate de vagon de gheață. Se vede că se face economie de cuburi numai la vodca în bulion...

Anca soarbe puțin din amestecul respectiv apoi declară că se bucură enorm că m-a întîlnit. Toți amicii ei sînt mîine ocupați și tocmai trebuie să plece la Predeal. să încaseze niște bani pe un tablou vîndut acum cîteva zile.

— Și ? mă interesez.

— Și n-am curaj să mă duc singură, asta-i ! La ducere, mă rog, ar mai merge, dar la întoarcere..! o femeie singură... cu atîția bani la ea...

— Nu-i mai simplu să-ți expedieze banii prin poștă ?

— Aoleu, naiv mai ești, literatule... Nu știi că n-avem voie să vindem decît prin Fondul Plastic ? Or, prin Fond, nu iau mai nimic... Așa, direct, suma e substanțială... Nu vrei să mă însoțești ? Mă gîndesc că tot n-ai de semnat condică, nu te întreabă nimeni nimic dacă lipsești din București o zi... Mi-ai fi de mare ajutor... Ce zici ? Nu mă refuza, aș fi tristă...

— Zic da, ce să zic ? Cine te poate refuza pe tine ? *„Zîmbetul unei femei frumoase e ca un șir de diamante ; lacrimile unei femei frumoase sînt ca un șir de perle“*... Eu unul, prefer diamantele...

— Și eu, Micky...

Mă uit în spate, nu e nimeni.

— Ție ți-am zis, mă lămurește ea. O să-ți zic Micky, e mai ușor ca Mihai.

Iată-mă și botezat cu nume de prepelicar...

*
* *

Peste o jumătate de oră o conduc pe Anca în Povernei, mă „lasă“ să o sărut la despărțire, apoi o iau razna

pe străzi, supraveghindu-mi spatele. James Bond s-a dus probabil să-l vîneze pe Goldfinger, nu apare în zonă.

Totuși, pentru orice eventualitate, trec pe acasă, fac un duș, apoi ies pe scara din spate, lăsînd lumina să ardă în cameră. Ocolesc iar cîteva străzi, trec printr-un pasaj, mă reîntorc, e în ordine, așa că intru liniștit în minister. După cum mă anunțase Lupu de dimineață, tovarășul colonel Dumitrescu, nea' Dinu cum îi zicem noi, mă convocase pentru ora 22.

În cabinet arde doar lampa de birou, nea' Dinu stă trîntit pe canapea și fumează. Cînd intru, se ridică și vine spre mine cu mîna întinsă.

— Să trăiți, tovarășe colonel!

— Noroc, Adriene. Bine că ai venit ceva mai devreme, avem o groază de discutat. Ți-a spus Lupu?

— Da, tovarășe colonel. S-a emis din nou pentru *Cupidon*. Și cred că mîine voi fi foarte aproape de el.

— Ești sigur?

— Sper. *„Niciodată nu poți avea siguranță în lanul care stă pe malul unui rîu, în casa care are temelia pe nisip, în banii pe care nu i-ai primit în mînă"*...

Nea' Dinu mă privește lung.

— Scuzați-mă, tovarășe colonel, mi-a intrat personajul în sînge.

— Vezi să nu sări peste cal. Bei o cafea cu mine?

— Dacă-i ordin...

Cînd Angela nu-i la birou, colonelului îi place să-și prepare cafeaua singur. O face cu dichis. Îi ofer un *Kent*, din rezerva proaspătă, dar îl refuză cu un gest de lehamite. Cine fumează *Mărășești* autentice, nu dă doi bani pe *king-size*-uri...

Îl informez despre invitația Ancăi de a o însoți mîine la Predeal; colonelul ascultă distrat, sorbind din cînd în cînd din cafeaua amară și tare ca ness-ul.

— Se duce să predea mai departe mesajul, tovarășe colonel, conchid eu. Observați? Se verifică: o zi după

fiecare mesaj către *Cupidon*, Anca a plecat din București. *Pegas* emite din București, cu un aparat cu rază de acțiune locală, iar Anca face și pe curierul special. Cu puțin noroc, sper să dau cu ochii de ilustrul personaj...

— Speri tu, Adriene... E, cred eu, prematur. „Ducesa" ta face și pe gîsca, dar e deșteaptă foc. N-a uns-o degeaba *Cupidon* dispecer-șef... Adică, zici tu că la cîteva zeci de ore după ce i te-ai infiltrat în anturaj, gata, te și ia să te prezinte rezidentului? Nici pomeneală... Își face treaba și, simultan, te și verifică, asta-i tot.

— M-a mai verificat odată, tovarășe colonel...

Îi povestesc pățania de noaptea trecută și el tace posomorît.

— Pare o joacă de copii, Adriene. O joacă, cam fără sens, cam puerilă, ca orice joacă... Ceva nu e în regulă. Prea ai intrat ușor, prea pare să meargă totul strună. Aproape că îmi pare rău că ți-am aprobat propunerea de infiltrare în rețea. Într-o rețea fantomă, care n-a produs încă nimic...

— Într-o rețea în stadiu de formare, tovarășe colonel. V-am mai expus teoria mea. Și ea începe să se verifice. Adică, de ce m-au trișat indivizii la cărți? De amorul artei? Odată cu datoriile, vor începe și obligațiile. Dacă mai pierd de două-trei ori sume de-astea, pe care nu le pot plăti, va trebui să fac rost de bani, nu? Și-mi vor da o sarcină, vă asigur... Iar bani, de unde să fac rost? Publicînd articole despre poezia bengaleză?

— Dacă ești dispus să plătești din propriul tău buzunar, te privește. Știi că noi nu putem cheltui fonduri pe chestii de-astea...

— O să pierd în final cîteva sute, tovarășe colonel. Iar datoriile mi le plătesc tocmai prestîndu-le niște servicii...

— Nu-mi place, Adriene. Îți pierzi din independență.

Și văd că, pentru a nu strica vechea voastră tradiție probabil, îl atragi și pe Lupu în dansul ăsta pe sîrmă. Grigoraș le are pe ale lui și acum mă văd nevoit să-l pun să coordoneze și grupa ta operativă.

— De coordonat o pot coordona și așa. Pe de altă parte, de renunțat e ușor, putem s-o facem oricînd. Dar dați-mi vă rog voie să mai recapitulez o dată totul. Dacă veți considera totuși că nu e în ordine, ies din joc și gata... Aplicăm vechiul plan de acțiune. N-am pierdut decît cîteva zile...

— Bine, Adriene. Dă-i drumul...

— Am pornit de la apariția în țară, după cinci ani, a lui Adolf Pucci, acum patru luni de zile, pe cînd se mai emitea încă destul de des pentru *Cupidon*. Așa cum am stabilit, nu se răspundea la mesaje, ele erau doar confirmate scurt din apartamentul Ancăi Popescu. Am pus-o sub observație și iată că ea vine în contact „întîmplător" cu Pucci, în înghesuiala din fața tonetei unde se vînd cosmetice de la magazinul „Romarta". Au făcut schimb de mesaje, asta e clar. Peste trei zile, după același procedeu, Anca e contactată din nou de Pucci, de data asta la librăria „*Coșbuc*". Și iată că, primind O.K.-ul, Anca începe să racoleze tot felul de indivizi, mai ales tineri, mai mult sau mai puțin dubioși. Imediat, Pucci părăsește țara, fără a mai veni în contact cu cineva. Îmi place să cred că venirea lui e strîns legată de cele două întîlniri cu Anca... Ulterior, ea pleacă de cîteva ori din București, de fiecare dată în direcția Predeal. Cui transmite Anca mesaje la Predeal? Evident, rezidentului. Domnului *Cupidon*.

— Dar acolo nu se întîlnește cu nimeni!

— Asta mi-a dat și mie de gîndit, tovarășe colonel. Și totuși, ea transmite mesajele recepționate mai departe. Cum? Am elaborat atunci o teorie, o ipoteză de lucru...

— Știu, tu ai ipoteze de lucru și teorii și pentru dispariția Atlantidei...

— Am constatat, continui eu imperturbabil ca o bucată de azbest atinsă de scînteile unor biete artificii de la pomul de iarnă, că mesajele au întotdeauna cinci cuvinte. Ultimul nu s-a abătut nici el de la această regulă. „Toamna vine în mai. Felicitări. *Pegas*". Cum semnătura e întotdeauna aceeași, nu intră în discuție, dar m-a frapat numărul constant de cuvinte.

Și m-a mai frapat ceva, tot aflînd de plimbările Ancăi prin Predeal : faptul că ea, pictoriță, deci posedînd un dezvoltat simț al armoniei culorilor, pleacă întotdeauna la Predeal îmbrăcată mai fistichiu decît o lăptăreasă care a cîștigat la Loto și și-a cumpărat de la Arta Modei cele mai diverse obiecte de îmbrăcăminte ! Fiți vă rog atent, tovarășe colonel ! Pălărie verde, eșarfă galbenă, bluză mov, fustă albă, pantofi negri ! Groaznică combinație ! Altădată : pălărie albă, eșarfă albastră, bluză verde, fustă neagră, pantofi maro ! Observații ? Mereu pălărie, mereu eșarfă...

— Mereu pantofi...

— Ei, am zis eu pantofi, uneori purta cizme... Iar pălăria putea fi căciuliță, iar eșarfa fular. Pentru mine, concluzia e clară : Anca transmite mesaje pe cale vizuală, printr-un cod al culorilor...

— Tîmpită idee !

— Tîmpită, dar practică. Am avut curiozitatea să compar cuvintele, în ordinea din mesaje, cu piesele ei vestimentare, în ordinea : pălărie-eșarfă-bluză-fustă-pantofi. Dacă ar fi Lupu aici, aș paria solda pe o lună contra o bere caldă, că mîine Anca va purta pantofi galbeni...

— A mai folosit cuvîntul „felicitări" ?

— O singură dată. Dar dacă se verifică mîine... Tovarășe colonel, dacă-mi permiteți, conchid : Anca nu-l cunoaște pe rezident.

6

Trenul accelerat numărul 406, în direcția București — Ploiești — Brașov — Sibiu și etc. mai departe, spre frontieră, pleacă din Gara de Nord la ora 9 și 42 de minute. Cel puțin așa scrie, cu litere roșii ca rujul de buze numărul 14, pe tăblița din capătul liniei 11.

Stau rezemat de un fel de stîlp și citesc *Urzica*, atent să nu mă murdăresc tot tăvălindu-mă de rîs. Tocmai dau gata o schițișoară a amicului meu Florin, în care un administrator de imobil are ideea îndrăzneață de a construi o terasă la subsol, idee care reliefează unele descompletări în mobila de la mansarda autorului, cînd simt o undă de parfum *Helene Rubinstein* amestecîndu-se cu mirosul de fum al locomotivelor electrice și însăși Ducesa de Popesco îmi atinge obrazul proaspăt ras cu niște buze bine rujate în nuanța asfințitului de lună pe muntele Găina.

— Ai luat bilete, Micky ?

— Luat. Mergem ?

— Mergem.

Se agață de brațul meu, zeci de tipi aflați în deplasare își maltratează mușchii grumazului întorcîndu-se după noi, mă umflu în pene și fac în gînd mătănii, rugîndu-mă dumnezeului ceferiștilor ca socrul meu, șeful gării din N..., să n-aibă ceva urgent de rezolvat la Mecca-CFR. Nea' Dinu mi-a comunicat aseară că Luminița e bine și în cîteva zile urmează să se interneze. Niciodată n-aș fi crezut că cineva poate merge cu o divă ca Anca aninată de braț, și să-i fie dor în același timp de propria-i nevastă...

Cum am luat bilete de clasa întîi, ne așezăm față în față pe canapelele de catifea, din care numai cîteva bucăți au fost secționate și sustrase în vederea confecționării de cîrpe pentru lustruit pantofii. Anca își aruncă

un picior peste celălalt cu grația Teodorei, fostă împărăteasă a Bizanțului, *poartă pantofi galbeni*, iar pălăriuța ei tricotată din fibre PNA are o culoare violent violetă, contravenind flagrant oricărei reguli a artei care se ocupă de asortarea pieselor vestimentare. Și ilustrul Sen Atul Prasad mai are tupeu să afirme textual : „*Casa e bună, cînd o ții curată ; femeia e frumoasă, cînd se gătește frumos*"...

— Rezolv totul într-o oră, mă înștiințează Anca, aprinzîndu-și o țigară. Pe urmă luăm o mașină și mîncăm la Poiana, iar seara ne întoarcem cu acceleratul de 21 și 15 din Brașov. De acord ?

— Am putea rămîne și pînă mîine, din partea mea, arunc eu într-o doară. Am dormi la Poiană, aer curat...

Anca mă amenință cu degetul, trenul pornește cu o zmucitură scurtă, mă ridic să închid geamul și-l zăresc pe Remus Codrea sărind în vagonul din față. Încă un bărbat se precipită să prindă trenul, a băut pînă acum *Ci-co* la un chioșc și sub șapca în carouri recunosc figura rotofee a locotenentului-major Pănescu, cel mai proaspăt membru al grupei mele operative.

Cum Anca s-a cufundat într-o cărțulie cu copertă galbenă a cărei autoare e o anume Princese de Bibesco, scot și eu din buzunarul trenciului un roman de aventuri intitulat „*Ceaiul de la ora cinci*" pe care l-am primit cu autograf de vreo șase luni, dar de care am uitat imediat, și încep să-l răsfoiesc sceptic, din moment ce autorul lui e același bun prieten care s-a obișnuit să-și plictisească posibilii cititori cu relatarea propriilor mele aventuri.

Prietenul la nevoie se cunoaște : pe fondul lecturii, roțile trenului țăcăne monoton și, cum era de așteptat, mă ia somnul.

*
* *

Mă trezesc cînd Predealul e numai la o azvîrlitură de băț. Anca rîde și-mi întinde o sticlă de *Pepsi*. Savurez conținutul fostei băuturi a iadului, apoi îmi aprind o țigară (dacă amicul meu ar scrie chestia asta, directorul editurii care-i suportă divagațiile beletristice ar face un semn cu creionul roșu pe manuscris, deoarece după cum mi s-a povestit, nu suportă ca eroii de roman să fumeze la fel de mult ca el), ieșim pe culoar și, cînd trenul se hotărăște să oprească, iau geanta de voiaj a Ancăi și coborîm pe peronul scăldat în soare și coji de floarea soarelui.

E frig, mai frig ca la București, arunc o privire după Codrea, nu-l zăresc, nici Pănescu nu se face văzut, Anca îmi cere geanta și o ia spre clădirea gării.

— Așteaptă-mă te rog două minute, „rezolv" ceva și sînt înapoi ...

O urmăresc cu privirea prin ferestrele imense ale construcției aducînd cu o parașută. A intrat direct în toaleta pentnu femei.

Gara e destul de animată, la Predeal e oricînd sezon. Îmi achiziționez o pungă cu floricele și încep să le ronțăi iar între timp mă distrez observîndu-l prin fereastra chioșcului de răcoritoare pe Codrea, care a coborît din tren pe partea opusă peronului și s-a dat după un stîlp de felinar, imaginîndu-și că sub pălăria aia de velur trasă pe ochi a devenit „omul invizibil".

Termin de ronțăit floricelele, dar Anca nu apare. Nu-mi vine să cred că i se trage de la *Pepsi* ... N-am ce face, aștept.

Trec zece minute. Anca, nicăieri.

Îmi iau elanul necesar și intru în gară. Megafonul hîrîie ceva, exact atît de neinteligibil ca oricine i-ar da atenție să piardă lejer trenul, din toaleta pentru femei

iese o bătrînă purtînd niște pantofi bărbătești. Niciodată n-am crezut că la vîrsta asta cotoroanța are cel puțin șaptezeci de primăveri — o babă mai poate avea picioare frumoase, așa că o urmăresc cu coada ochiului în vreme ce ea dispare prin una din ușile care dau spre oraș, apoi intru în toaleta pentru bărbați, aleg o cabină mai confortabilă, îmi aprind o țigară pentru a contracara mirosul ce nu aduce cîtuși de puțin cu cel al liliacului din poeziile lui Topîrceanu, privesc prin gaura cheii : Codrea se apropie, așa cum era și de așteptat.

În încăperea rezervată toaletei nu mai e nimeni cu excepția noastră, ultimul vizitator, un pușți de vreo doisprezece ani, a furat niște hîrtie igienică și a șters-o afară, Codrea încearcă ușa cabinei mele, tușesc demonstrativ și mă așez pe colac, luîndu-mi meditativ capul în pumni.

Iată că nu numai tusea și strănutul sînt molipsitoare, de altfel pe asta am și contat, tînărul meu amic intră în cabina de alături și aud niște zgomote care mă determină să cred că-și face de lucru cu una dintre cele două piese ale costumului. Mai aștept două minute, și cînd consider că s-a făcut comod, trag apa, descui și ies păstrînd cheia în mînă, apoi mă fac că plec, tropăind îndeajuns de tare pe ciment. Deschid ușa, o trîntesc la loc, mă înapoiez călcînd pe vîrfuri, cu cheia pregătită, izbesc puternic ușa cabinei pe care abia am părăsit-o și în aceeași secundă introduc cheia în ușa celei ocupate de Codrea și o întorc rapid. Zgomotul cheii a fost acoperit de cel al ușii izbite, iar cabina în care am făcut un prizonier se închide cu un zăvor pe dinăuntru, cheia inițială dispărînd cine știe de cînd, mă convinsesem de asta încă de la început...

Am deci cinci minute avans...

Ies călcînd tot pe vîrfuri, apoi o iau la goană spre peron, unde îl depistez pe Pănescu cu ochii pierduți pe peisajul montan și, simultan, pe intrarea în toaletă.

— Dacă reușește să scape mai devreme de cinci minute, ține-l de vorbă, îi arunc, apoi mă întorc spre toaleta pentru femei.

În ușă mă oprește o persoană cu un halat relativ alb și împodobită cu o basma roșie.

— Vizavi e pentru bărbați, zice. Nu vedeți capul ?

— Care cap ? mă interesez.

— De bărbat. Pe ușa asta e cap de femeie.

— N-am observat, mă scuz. Ușa e deschisă. Unde ai biroul, tanti ?

Persoana se uită cîș la proaspătul nepot.

— Să zicem că sînt de la Sanepid, îi șoptesc, în vreme ce o trag de mînecă în cămăruța care-i servește drept cartier general.

Împing ușa cu piciorul, iar cu mîna scot o hîrtie foșnitoare de „25“ pe care i-o înghesui în palmă.

— Sînt curios să arunc o privire în geanta de voiaj pe care o ții în dulapul ăla alb, îi arăt eu cu bărbia în direcția respectivă, și fără să mai aștept aprobarea necesară, deschid ușa.

Geanta e acolo. Iar în geantă se află o serie de obiecte vestimentare divers colorate, pe care le-am însoțit de la București și pînă aici.

Trag fermoarul, pun geanta la loc, închid ușa.

— Tanti, n-ai văzut, n-ai auzit. Nu știu ce ți-a povestit soră-mea, căci fata care ți-a lăsat geanta mi-e soră, o urmăresc de două săptămîni, se întîlnește cu un cetățean în oraș, oi avea și matale copii, așa că mă înțelegi, trebuia să mă conving, de acum încolo o țin încuiată în casă pînă se mărită. Ia încă 25 și ține-ți gura, că sînt văr primar cu șeful gării ...

„Tanti“ ia banii și-i face să dispară în buzunarul halatului.

Lîngă ușa pe care cineva a desenat într-adevăr un cap de bărbat stă Pănescu, iar dinăuntru se aud o se-

rie de zgomote care aduc cu cele produse de niște pumni molestînd o suprafață lemnoasă.

— E în ordine, mă informează Pănescu, îngrijitoarea s-a dus să caute un șperaclu.

— Vorbește cu ea, spune-i să se scuze : s-a stricat broasca, s-a mai blocat ușa aia o dată etc. etc. și pe urmă întorci orașul pe dos și cauți o băbuță cu picioare frumoase !

Îi descriu bătrînica, mă întorc pe peron și încep să mă plimb nervos din cale-afară pînă apare Codrea, roșu la față și transpirat. Cînd mă vede, se liniștește subit.

Mă mai plimb vreo zece minute, pe urmă iau o hotărîre eroică și mă reped la casa de bilete, de unde cumpăr un tichet pentru primul tren spre București.

Peste douăzeci de minute stau tolănit într-un compartiment și citesc „*Ceaiul de la ora cinci*“. Peste alte zece minute închid ochii. Romanele astea de aventuri au niște proprietăți somnoterapeutice pe care nici cîntecele de leagăn nu le pot întrece ...

7

După cum aflu din „*Informația*“, la ora 17 formația de muzică pop „*Keops 6*“ a liceului „*Petru Rareș*“ dă un concert la casa de cultură a tineretului.

La ora cînd concertul demolează de o jumătate de oră timpanele onoratei și entuziasmatei asistențe, m-am convins deja că toți membrii orchestrei se află pe scenă zdrăngănindu-și chitarele și cobor din gărgărița mea, pe care am parcat-o la umbra firavă a unui pom, după care dau colțul pe „*Zece Mese*“ și sun la poarta pe care se află o tăbliță cu numărul 79.

Din casă apare un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt, îmbrăcat într-un pulover albastru și niște

pantaloni decoloraţi de doc. Un cățel roşcat se ţine după el şi cînd mă vede, îşi arată colţii, mîrîind.

— Cuminte, Tuţu, cuminte ! îl potoleşte bărbatul, şi vine să-mi deschidă.

— Bună ziua, tovarăşe locotenent-colonel Ghica, îl salut. E periculos ăsta micu ?

— Da' de unde, îşi face şi el curaj... Poftiţi în curte, nu muşcă.

Îl urmez pe aleea pietruită, străjuită cu rînduri de stînjenei, dar, cînd mă invită în casă, mă opresc.

— Doamna e acasă ?

El mă priveşte mirat.

— Da ...

— N-am putea discuta în curte ?

— Dacă ţineţi ... Să mergem în spate, e mai adăpost...

În spatele casei toată grădina e în floare, iar pe chioşcul în care intrăm a înverzit bine iedera. Ne aşezăm pe scaunele verzi de grădină şi îi arăt legitimaţia.

— S-a întîmplat ceva, tovarăşe maior ? mă priveste el curios şi scoate din buzunarul pantalonilor o pungă de tutun.

Tutunul miroase frumos, dar după ce îşi înfundă pipa şi începe să tragă din ea, fumul alungă mireasma plăcută a florilor din jur.

— Încă nimic grav, tovarăşe locotenent-colonel. Dar dacă nu ne grăbim amîndoi să luăm nişte măsuri, s-ar putea să se întîmple ... E vorba de fiul dumneavoastră.

— Dorin ?!

— Dorin. A intrat într-un grup de tineri de la care nu poate învăţa nimic bun.

— A, vă gîndiţi probabil la chitariştii lui ...

Locotenent colonelul zîmbeşte şi se luminează.

— Nu mi se pare nimic grav ... Orchestra e organizată de liceu, trebuie să se distreze şi copiii, nu ? Are 18 ani, mai bine cu chitara decît pe bulevarde... Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu securitatea statului ?!

— Nici una. Nu-i vorba de colegii de orchestră. Spuneți-mi, vă rog, dumneavoastră i-ați cumpărat chitara aceea electrică ?

— Nu, nici măcar nu e a lui. E a unui coleg, i-a împrumutat-o.

— E a lui. Iar banii pe care i-a dat pe ea nu i-a găsit pe stradă și nu i-a cîștigat la loz în plic ; cel mult la pocher ...

— Dorin nu joacă pocher, tovarășe maior !

— Joacă. La ce oră a venit acasă alaltăieri seară ? Sînt sigur că vă reamintiți ...

— Alaltăieri ? Tîrziu, adevărat. Către zori. E însă prima oară cînd o face ... S-a întîmplat ceva ?

— S-a întors pe la trei, nu-i așa ?

— Cred ... Eu dormeam, dar maică-sa l-a auzit. Am vrut să-l pedepsesc, să nu-i mai dau voie să iasă pînă la terminarea anului școlar, dar am trecut de data asta cu vederea. E o vîrstă periculoasă vîrsta de 18 ani ...

— Așa-i. Tovarășe locotenent-colonel, aveți mulți prieteni, cei mai mulți sînt ofițeri superiori, colegi, e normal. Vin des pe la dumneavoastră. Discutați. Mai aduceți vorba și despre probleme de serviciu, iarăși e normal. Dar faceți vă rog în așa fel încît, o vreme, să evitați astfel de discuții, sau Dorin să nu se afle prin preajmă ... N-aș vrea să se producă ireparabilul, atîta timp cînd am reușit să aflăm din timp și să-l putem contracara ...

Sting țigara și mă ridic.

Pe fruntea locotenent-colonelului Ghica, cunoscut specialist în balistică militară, s-a conturat o cută. Cea mai adîncă dintre toate.

— Băiatul nu trebuie să bănuiască nimic. Nici despre vizita mea, nici despre faptul că sînteți la curent cu preocupările noilor lui prieteni. Se apropie examenul de bacalaureat. E un prilej să se dedice mai mult studiului.

Iar doamnei, spuneți-i că am venit să mă interesez dacă nu cumva închiriați garajul.

În timp ce-i strîng mîna colonelului și el mă conduce spre portiță, mă gîndesc că peste niște ani va trebui să urmăresc și eu cu atenție prieteniile pe care le leagă fiica mea, Monica.

Dar, deocamdată, să așteptăm întîi să se nască.

*

* *

Bineînțeles, Pănescu n-a reușit să dea în Predeal peste bătrînica cu picioare frumoase. Patru ore mai tîrziu însă, ea se înapoia la gară și dispărea definitiv în toaleta pentru femei, pe ușa căreia ieșea, un sfert de oră mai tîrziu, Ducesa de Popesco în persoană.

Cum Codrea îmi făcuse mie umbră pînă acasă, Pănescu o urmărise la rîndul lui pînă la București, în Povernei...

Colonelul Dumitrescu pune raportul pe masă și trage țigările mai la îndemînă

— Trebuia să-l trimiteți pe Pănescu după ea.

Cînd șeful nu te privește în ochi, e sigur că ceva nu e în ordine ...

— Trebuia, tovarășe colonel. Dar ce facem cu Codrea ? Oricum, el poate jura acum că m-am comportat ca unul căruia „i s-a dat plasă". M-am înfuriat și am venit direct acasă ...

— Mă rog, nu mai e nimic de făcut. Iar tu, Lupule ?

Căpitanul Lupu își îndreaptă spatele și stinge țigara.

— Conform indicațiilor, tovarășe colonel, am plecat cu Diana Papadopol de la *Alhambra* și i-am dat ceva de băut la *Trocadero*. Din cele discutate reiese că nu s-a prea interesat vreodată de conținutul hîrtiilor pe care le dactilografiază la minister, dar, cum are memorie bună, mi-a recitat cîteva. Direcția în care lucrează e destul de

importantă, cred că va trebui să discutăm cu tovarășii de acolo să fie mutată pe undeva, pe la Administrativ... Pot să vă raportez însă și ceva pozitiv, tovarășe colonel. După ce am condus-o acasă, Diana m-a cerut în căsătorie. Dispuneți să mă însor cu ea, tovarășe maior ? se întoarse el spre mine, cu figura impasibilă.

— Din partea mea..., îi răspund cu aceeași mină. Dar interesează-te și tu în prealabil, vezi dacă are zestre, o căsuță, o mașină mai ales, dacă tot îți strici dosarul măcar să pot dispune și eu de a mea...

— Tovarășul maior, aici de față, mă toarnă Lupu, i-a spus nebunei că sînt doctor în științe juridice și urmează să plec la specializare la Paris. Or, ea abia așteaptă o pleașcă de genul ăsta. Să ne căsătorim în prealabil și să plecăm împreună. I-am spus că deocamdată, nu mă lasă mama să mă însor, încheie Lupu, fără să-și schimbe cît de puțin expresia feței.

— Și ce-ar fi dacă ai face-o ?

Din vocea colonelului nu prea reiese că ar fi vorba de o glumă...

Lupu sare în sus, gata să ia lustra în cap :

— Să mă însor cu Femeia Fatală ?

— Dacă-i ordin..., arunc eu moale.

Pe fața căpitanului, albă deodată, apar pete roșii. Mă privește năucit.

Colonelul izbucnește într-un rîs fără sfîrșit.

— Lupule, începi să îmbătrînești... Am vrut să spun că ar trebui, poate, să-ți „aranjăm" o bursă la Paris...

*

* *

— Toartă ?

Directorul-adjunct Costescu, care răspunde și de personalul Institutului de studii și cercetări pentru produse neferoase, face vizibile eforturi de memorie. Înclin să

cred că eforturile respective sînt și justificate ; ocupîndu-se de problemele personalului, a uitat probabil propriul lui dosar de pensionare...

— N-am auzit de vreun salariat cu numele ăsta... Poate o fi mai nou...

— Poate. Nu puteți verifica ?

Costescu întinde reflex mîna spre telefon, dar i-o opresc din drum.

— N-aveți o schemă aici ? N-aș vrea să se afle despre discuția noastră de azi...

Cotrobăie printr-un dulap în care pare să se fi adunat, în cursul deceniilor, întreaga istorie a neferoaselor, și în timpul ăsta cercetez biroul cu privirile. Nu seamănă deloc cu cele din filmele moderne și contemporane. Nicăieri atît de filmo-fototelegenicele suluri de proiecte, cele două fotolii par a contrazice ideea fixă a cineaștilor conform căreia într-un institut de cercetări totul e fabricat din țevi nichelate, numai biroul e din metal și pare a fi supraviețuit celor două războaie mondiale. Colac peste pupăză — cred că acesta din urmă e cuvîntul pe care-l căutam... — secretară mai urîtă n-am văzut nici în caricaturile lui Cik Damadian. În sfîrșit, Costescu pescuiește mapa căutată, sper să nu fie contemporană cu masa lui de lucru, nu e. Bravul pensionar începe să urmărească cu creionul o listă dactilografiată.

— Nu lucrează în atelierele de proiectare, tovarășe Adrian, observă el, în timp ce vîrful bine ascuțit al creionului, atestînd imensele calități profesionale ale urîtei, coboară către extremitatea inferioară a tabelului.

— Uite-l ! Toartă Nicodim, funcționar principal. Lucrează la registratură... Vă interesează unul care lucrează la registratură, tovarășu' ? se întoarce Costescu către mine.

— Dacă-l cheamă Toartă, da. Cu ce probleme ale institutului poate veni în contact ?

Purtătorul grelei răspunderi privind personalul pare fericit și dezamăgit totodată.

— A, cu simple adrese fără importanță... Problemele importante cu care lucrăm au regim special, proiectele au caracter secret și se păstrează în compartimentul lor, conform Legii 23, pînă la testare și introducerea în producție. Bineînțeles, ele nu trec pe la registratură, zîmbește directorul expunînd mediului înconjurător o splendidă dantură din cel mai pur porțelan. Ceea ce înregistrează el acolo sînt hîrtii banale, cereri ale salariaților, bonuri de aprovizionare cu materiale și rechizite, corespondența obișnuită cu ministerul și uzinele, reclamații...

— Reclamații ?

Bricheta directorului se oprește, înainte de a ajunge în dreptul țigării pe care intenționa să și-o aprindă.

— S-ar putea să aveți dreptate, tovarășe Adrian... Din reclamații s-ar putea trage concluzii interesante privind producția de neferoase.

8

— Micky ?

Vocea argintie provine dintr-o gură ale cărei buze sînt rujate în culoarea cireșelor timpurii, plasată la rîndul ei sub un nas care ar putea sluji drept reclamă chirurgilor care se îndeletnicesc cu mici intervenții estetice, nas străjuit de niște ochi mari, ochi adumbriți de... În sfîrșit etc.

— Anca ?

— Exact. Te deranjez din analiza unor sublime versuri bengaleze ?

— Nu mă deranjezi. Dormeam.

— Ai dezlegat misterul berzelor congresiste ?

— Nu, n-am mai fost pe acolo...

Caut să păstrez un ton cît mai rezervat și mai rece cu putință. Nu poți uita într-un timp atît de scurt că ai fost plantat într-o gară ca un pisoi orb, produs peste normativ.

— Nu ți-e foame ?

Vocea e răsfățată și plină de promisiuni.

— Mă satur citind versurile lui Chadidasa...

— Mai ești supărat pe mine ?

— *„Cei ce bat uită de bătaie ; cei ce sînt bătuți, nu pot s-o uite“*...

— Chadidasa ?

— Nu, Tagore, *„Contactele reciproce“*.

— Nu vrei să mîncăm împreună ? E unsprezece, ne-am putea vedea acolo la unu, pentru un contact reciproc fără Tagore. Dă-mi voie să mă explic pentru „atunci“...

— Cam tîrziu, după două săptămîni. Și nici nu mă simt bine, apăs eu mai tare pe pedală.

— Capul ?

— Buzunarul. Strîng bani, am unele datorii. Și sînt scadente cam de mult...

— Te invit eu. Am vîndut un tablou...

— Și pleci mîine la Predeal să încasezi banii ?

Pun în voce cîtă ironie pot. Și simte.

— Micky !

Așez receptorul în furcă.

De două săptămîni aștept telefonul ăsta...

Îmi torn un pahar de *Amontillado* și aștept.

Trebuie să sune.

Și sună...

— Micky, nu închide ! Micky !

— Numele meu e Mihai Balaban...

— Micky, iartă-mă. Vino, te aștept la unu...

E duminică dimineața.

Duminica în care îndrăznisem să sper că pot pleca s-o văd pe Luminița...

*
* *

Berzele congresiste ne privesc cruciș, înțepenite pe cîte un picior subțire și par oarecum invidioase văzîndu-ne consumînd cîrnăciori oltenești, specialitatea casei.

— Mai doriți ceva ?

Vocea chelnerului e aproape la fel de unsuroasă ca pulpanele hainei.

— Înghețată, cafea și liniște, comand.

Dispare.

Anca mă privește peste marginea paharului. Privirea numărul 23, destinată înmuierii inimilor congelate.

— Credeam că ai suferit un șoc și ți-ai pierdut graiul...

— Aștept o explicație...

Sînt dur ca bazaltul. Am citit în niște cărți că așa procedează bărbații cărora femeile le cad automat la picioare.

Urmează zîmbetul numărul 18, destinat irigării puieților de speranță proaspăt plantați.

— Ți-am deteriorat vanitatea ?

Ridic din umeri. Lupta e crîncenă...

— Gelozie ?

O privesc în ochi. E momentul să cedez teren.

— Poate...

— Atunci nu-ți spun ce s-a întîmplat acum două săptămîni... Îmi place cum arăți așa, gelos. Ai avea ceva împotrivă dacă te-aș ruga să-mi pozezi pentru un portret ?

Joacă tare, dragi suporteri ai echipei noastre !

— „*Strungar fruntaș depășind norma*“ ?

— „*Amurgul zeilor*“. Îți surîde ?

— Nu.

— Ziceai că ai nevoie de bani...

— N-am ajuns încă să-i cîștig pozînd...

— Cum vrei...

Zero-zero la pauză. Trecem la înghețată.

La cafea, îi aprind o țigară și mie alta. De data asta m-am profilat pe *Carpați* fără filtru. Asta zdrobește de obicei inima oricărei mame...

— Ei ? Explicația ?

— Micky, dacă ții morțiș, fie. Dar ai să te simți jignit...

— Mai jignit decît atunci...

— Ai să-ți faci despre mine o părere greșită...

Hopa ! Parcă chestia asta se spune de obicei cu totul în alte împrejurări ?

— Explicația ?

— Tu ai vrut-o, Georges Dandin ! Ei bine, a fost, pur și simplu, un pariu.

— Că mă lași ca pe un cățel în stradă și eu vin pe urmă, gudurîndu-mă, să-ți ling mîna ?

— Nu exagera... Uite, zău, mi-e și jenă să ți-o spun, dar m-a enervat Alice... Zicea că las numai cadavre în drum, dar că mi s-a înfundat cu un... cu un „biet istoric literar“... Dacă ai ținut morțiș să afli ! Și-atunci, am pariat cu ea că te „plantez“ la Predeal, aveam într-adevăr treabă acolo, serios, și cînd mă înapoiez la București te găsesc la ușă... Prostii, iartă-mă, am fost o gîscă... Zău îmi pare rău... Poți să uiți ?

Tac.

Zîmbetului 105 de copil vinovat îi urmează surîsul 45 de fetiță bătută. Dacă o mai țin puțin așa, e în stare să producă toată gama de artificii a unei bune actrițe și să izbucnească în plîns. Cum n-am la mine o batistă corespunzător de albă pentru a contribui cît de cît la buna desfășurare a melodramei, privesc dîrz ca Yul Brynner peste capul ei, acolo unde trei berze își cu-

fundă ciocurile roșii și supradimensionate în profunde iazuri de cerneală Pelikan.

— Micky ! Zi ceva, măcar unul din nelipsitele tale proverbe !!

În vocea ei a început să se simtă nerăbdare. Dacă fierbi oul prea mult, riști să-l scoți crăpat... Mă produc deci :

— *„Măreția se dovedește prin iertare ; virtutea se dovedește prin dăruire“*...

— Ce vrei să spui ?

— Că sînt gata să fiu măreț...

Pauză. Unul dintre șahiști pare a fi intrat în criză de timp...

— Clar, zice ea într-un tîrziu. Mă ierți, și-mi dovedești că ești măreț. Eu, la rîndul meu, trebuie să-ți dovedesc că sînt virtuoasă prin... dăruire ?

Ochii aurii aruncă săgeți de oțel subțiri ca acele de cusut.

Iar eu, bărbatul dur și pus pe fapte mari, înclin capul meu splendid, adică da, cam asta aș vrea să-mi dovedească ea, că e într-adevăr virtuoasă...

— O.K. Diseară la opt, la mine. Vin mai mulți prieteni, dar nu întîrziem peste unsprezece. Pe urmă o să încerc să-ți demonstrez cît de virtuoasă sînt.

Bam-bam-bam-bam ! Acordurile celebre din Simfonia a IX-a, *„Eroica“*, îmi sună în urechi ca cele ale Simfoniei a V-a, a *„Destinului“*, dacă nu cumva evenimentele care se precipită mi-au deranjat memoria. Păi ce ne facem atunci cu cealaltă simfonie, la care bietul Beethoven n-a mai ajuns, *„Etica“ ?*

Înspăimîntat de perspectiva creată de un biet proverb bengalez, simt cum pielea mi se face de găină... Iar Anca scoate din poșetă o hîrtie de o sută, o pune sub șervet, se ridică și pleacă, cu privirile onoratei cli-

entele lipite de acea parte mai rămasă în urmă a trupului ei perfect.

Astă seară facem jocurile, *ladies and gentlemen*...

9

La orele 20 fix, cînd marele cuceritor de inimi pătrunde în semiobscuritatea holului, arena e deja înțesată de *señores y señoritas*. Vocea Amaliei Rodriguez se așterne ca o catifea violetă peste perechile îmbrățișate într-un dans pe care mi-aș permite să-l caracterizez drept parșiv, în sfeșnice de argint — sau perfect imitate — ard lumînări roșii, fumul atotputernicului și mereu incineratului duce de Kent înmiresmează atmosfera de pierzanie, iar doctorul în drept Lucian Basarab, șoptește la urechea Femeii Fatale cu fața de ipsos propoziționii specifice limbii lui Voltaire.

Alice dansează cu un tip nou, privindu-l, bănuiesc că nu prea găsește în magazine haine pe măsură și ca urmare e silit să și le procure „din pachet". Vasilescu, Toartă, Teodoru și Codrea gîdilă cărțile într-un loc mai adăpostit, iar un James Bond întunecat face să-i alunece pe gîtlej unele băuturi alcoolice intens colorate.

Personaje noi au intrat de asemenea în scenă, dar pozele lor se află de mult într-o anume cartotecă...

Intrarea mea dă naștere la măgulitoare exclamații, sărut mîini, strîng mîini și, odată ajuns în fața lui James Bond, îl întreb :

— Ce mai faci, părinte ?

Omul meu mă privește galeș, nereușind probabil să priceapă cum vorbesc deodată cu el doi gemeni.

— Nu ești dumneata părintele stavrofor Ursu de la bisercia Sf. Partenie din Botilați ? Ala care are un Ford

cu mustăți cu care a omorît ieri trei gîște și-o broască de ușă pe șoseaua de Slobozia ? Fii atent, părinte, nu te urca așa împărtășit la volan că schema e ocupată, nu mai sînt posturi de sfînt decît de la adjunct de subșef de subsecție în jos...

Anca mă trage mai de o parte și observ pe divanul din spatele unui paravan o țigancă tînără, ocupată cu un recipient plasat pe un mic reșou.

— Asta e Gina, am adus-o să ne ghicească în cafea și în palmă, mi-o prezintă Anca, și Gina rîde la mine cu niște dinți care te fac să strigi entuziasmat „Bravo Mentodent !"

— Dă mîna, conașule, să te ghicesc pînă nu dă cafeaua în foc, mînca-ți-aș ce-ai mai scump, se repede țiganca dînd din aripi, și la gît îi zdrăngănesc capete de împărați și de alte personalități între timp abdicate. Mîinile care îmi cuprind mîna sînt fierbinți, au degete lungi și manichiurate cu atîta grijă, încît am impresia că ghicitoarea abia a ieșit de la coaforul hotelului Athenee Palace, unde se duc pe apa sîmbetei multe salarii plasate, ca nivel, peste cel mediu.

O ciupesc ușor de obraz, mă uit dacă nu cumva mi-a rămas cremă de ghete pe degete, dar țiganca pare autentică, deși miroase a Chanel.

— Mai tîrziu, Carmencito, o potolesc, abia mi-am citit horoscopul pentru azi și mi-e frică să nu-l contrazici...

— Să nu uiți, pupa-ți-aș ochii !

Oacheșa cu nume parizian se retrage către cafeaua care e gata să dea în foc, iar eu continui turul de pistă prin salon pînă mă trezesc în fața necunoscutului tocmai ieșit dintr-un pachet încă nevămuit.

— Virgil Deleanu, se prezintă el. Are o voce puțin hîrîită, de fumător la limita minoră de trei pachete, și cînd îmi strînge mîna i-o simt moale și uscată, ca o pungă din plastic pe care scrie „*Hertie*". Cravata de au-

tentică mătase naturală nu i-a alunecat nici măcar cu un milimetru din locul pe care i l-au hărăzit canoanele vestimentației moderne, dacă i-aș întoarce-o pe dos aș găsi cu siguranță eticheta „*Cardin*“, cămașa lilă are gulerul tare și adînc răscroit, dungulițele albe ale costumului lui cu revere late stau perfect vertical, și aș zice că mereu elegantul doctor în drept Lucian Basarab, în cîrlionții căruia s-au rătăcit degetele de pianistă ale Femeii Fatale, simte un oarecare sentiment de invidie.

Deleanu zîmbește, are un zîmbet crispat, mai mult o grimasă și expresia feței lui se imobilizează cînd Anca Popescu adaugă prezentării un amănunt :

— Fostul meu soț, zice ea parcă în treacăt, și ne părăsește brusc.

Ce-i cu mine, dragă mamă ? De ce am deodată senzația că am folosit biletul de loto cu trei numere cîștigătoare drept hîrtie igienică ?

Fostul soț al Ancăi mă privește, eu îl privesc, noi ne privim. Cum am avut întotdeauna mici greutăți cu conjugarea, mai ales la limbi străine, simt nevoia să trecem la probleme meteorologice.

— Frumoasă vreme, zic.

— Splendidă, confirmă el.

— Am auzit la radio că un val de aer cald din regiunea Saharei se îndreaptă spre Islanda. Mă întreb ce se va întîmpla dacă valul de aer rece din regiunea insulelor Franz Joseph, despre care se vorbește tot mai mult în ultima vreme, va reuși să-i iasă în cale deasupra Europei...

— Greu de răspuns. Experiențele nucleare au dereglat în ultimii ani echilibrul climateric....

Simpatica tovarășă meteorolog de serviciu a televiziunii nefiind prin preajmă pentru a-mi da o mînă de ajutor, mă întreb dacă nu e cazul să abordez puțin situația internațională. Sau mai bine unele probleme legate de antrenamentele porumbeilor voiajori ?

Mă hotărăsc pentru viticultură, ridic paharul în dreptul ochilor, Deleanu face la fel, gustăm, convenim din priviri că ceea ce se află în recipientele respective întrunește excelente proprietăți gustative, pe urmă el extrage din buzunar un port-țigaret din piele de crocodil și îmi oferă o țigară *Pall Mall*. Mi-o aprinde cu o brichetă de argint, aprinde și el una, sorbim din nou din pahare și, deodată, tipul îmi devine simpatic.

— Mi s-a spus că studiați poezia bengaleză...

— Mda... E, oricum mai interesantă decît cultivarea viermilor de mătase...

— Am citit cîte ceva din Tagore. Asiaticii ăștia par să posede un ascuțit simț al observației, combinat cu o oarecare înclinație spre introspecție, reflectează Deleanu.

— Au o poezie a lor, adaug prompt. Și o înțelepciune ciudată, venită dintr-o istorie veche de cînd lumea...

— La drept vorbind, nu mă prea omor după ei, dar îmi imaginez că e pasionant să pătrunzi adînc într-o concepție despre lume care nouă, europenilor, ne e oarecum străină. N-am fost în Asia, dar, din lecturi, îmi imaginez India, spre exemplu, ca o insulă paradisiacă în care oamenii rătăcesc culegînd din natură doar atît cît le este necesar pentru a-și duce zilele, iar în rest meditează tolăniți la umbră, eliberați de ambiții și complexe...

— N-aș zice că e așa, sau, cel puțin, nu mai e de mult așa... Dacă e să ne luăm după ziare...

— Ziarele ! Deleanu se strîmbă scîrbit, și o falie adîncă i se sapă între sprîncene. Nu-mi vorbiți de ziare ! A fost o vreme cînd mîncam ziarele cu polonicul, pînă mi s-au urcat la cap. Prefer să nu vorbesc despre asta, dar ziarele, domnul meu, revistele mai ales, iată ceva pe care scuip ! Niște fabrici de miraje, niște invenții odioase, mecanisme de sucit capul proștilor ! Proștilor sau naivilor, ceea ce e cam totuna.

Deleanu soarbe din nou din pahar, pare deja puțin amețit, și ochii, de culoarea oțelului, i se tulbură.

— A fost o vreme cînd un *Paris Match*, un *Stern*, un *Quick* sau un *Playboy*, un *Mirroir Sprint* chiar, erau pentru mine niște oaze în care mă refugiam să... să... dar, la dracu! exclamă el întrerupîndu-se, nu văd de ce trebuie să vă plictisesc cu obsesiile mele.

Îmi întoarce brusc spatele și dispare în baie.

Ridic din umeri nedumerit și migrez către canapeaua pe care Femeia Fatală îl face varză pe doctorul în drept.

— Salve, Sofocle, mă ia ea în primire, zi-i repede unde îți alegi prietenii ăștia, doctorașul dansează ca un gigolo, m-a făcut praf, dacă te apleci puțin mă aduni de pe jos cu fărașul, îl iau de bărbat și mîine, cine e cabotina aia care zice că-i e logodnică? Mă tentează să-i fac puțin părul permanent...

— Sărut mîinile, Diana, salut doctore! Unde naiba ați dispărut data trecută? N-am nota de plată la mine, dar să știți că o să vă coste scump distracția, am lăsat și banii pentru telefon la *Alhambra*...

— Lasă, maestre, că te plătește gras Academia, nu te mai văita ca o babă, măcar să avem noi banii tăi că am știi ce să facem cu ei, mă îmbărbătează doctorul, părînd foarte ocupat să scoată la lumină un medalion ce se pierduse, ca un călăreț singuratic, în adîncurile defileului care desparte categoric cele două stînci rigide din zona cea mai proeminentă a bustului Dianei. Așa-i floricica mea de iasomie?

Diana înclină capul visătoare, în vreme ce stîncile de cremene freamătă sub impulsuri foarte vulcanice.

Deleanu reapare din baie, și în părul lui strălucesc cîteva picături de apă. Ochii i s-au limpezit și cînd ei îmi întîlnesc privirea, o evită. Dintr-un colț, James Bond îl urmărește întunecat și cred că în creierul lui se derulează în aceste clipe unele scene erotice ale căror

eroi principali sînt prințesa visurilor sale adolescentine, ducesa de Popesco, și ex-soțul reapărut din neant.

În timp ce-l observ, recapitulez principalele date ale existenței lui aventuroase : Dan Negreanu, fiu de mici funcționari, 28 de ani, absolvent al unei școli de bucătari, nu s-a împăcat cu mireasma leușteanului și, după o scurtă escală lipsită de glorii culinare în subsolul unui restaurant din Timișoara, a ajuns la concluzia că e menit să facă o formidabilă carieră în Capitală. Cum însă nici aici nu s-a grăbit nimeni să-l ungă bucătar-șef la *Ambasador* și nici să-i dea un salariu personal stimulator, tînărul veleitar a părăsit cîmpul muncii cu destinația Coasta de Azur.

Extras de grăniceri din cutia de scule a unui vagon, a zăbovit o perioadă în bucătăria unui stabiliment oficial, unde s-a specializat mai puțin în prepararea renumitului „*Cordon Bleu*“ și mai mult în mîncăruri cu pronunțat specific penitenciar.

Revenit la aer proaspăt grație unei amnistii, a făcut o vreme, în mod demonstrativ, pe lustragiul, dar în ultimii ani s-a profilat pe comercializarea de obiecte „din pachet“. Posedă largi relații în rîndurile cetățenilor cu rude în străinătate ca și în cele ale bișnițarilor care-și fac veacul pe strada Consignațiilor. În grupul Ancăi Popescu a pătruns de curînd, inițial ca Furnizor al Curții, ulterior pe post de gorilă personală. „*Toți dracii trăiesc lîngă templu*“, remarcă un înțelept bengalez al cărui nume s-a rătăcit în țăria lichidului pe care l-am îngurgitat mai înainte...

James Bond — am uitat, poartă mereu o curea lată cu pafta de aramă pe care a scrijelit un 007 — răstoarnă pe gîtlej un pahar de formă destul de aerodinamică și se decide subit să-și invite la dans obiectul adorațiilor personale. „Ducesa“ e ocupată însă, ca o bună amfitrioană aduce mereu servișuri matadorilor din jurul me-

sei verzi. Il respinge deci, și zîmbetul fermecător cu care însoțește refuzul e doldora de gheață ca un *sheker*.

Cum figura prietenului Bond se lungește la dimensiunile celei ale unui cal căruia i s-a sustras săculețul de ovăz, mă hotărăsc să-i dau prilejul să ridice performanța, în sensul amplificării lungimii către granița coșmarului oricărei mîrțoage pusă să care trei tone de nutreț într-o direcție diametral opusă grajdului.

Așa că mă apropii de Anca.

— Dansăm ?

— Acum ? mă întreabă ea, arătîndu-mi cu bărbia tava.

— Acum. „*A pierde timp e rău, a acționa la timp e înțelept*". Stîlpii tripoului nu simt foamea, după cum focul nu simte căldura.

— Chatterjee ?

— Balaban. Și dacă te mai admir mult de la distanță, mă aduci în stare să fac și versuri...

— Atît de devreme ?

— Atît de tîrziu.

— Să-ți ghicesc în palmă, mînca-ți-aș cecurile de mașini, conașule ? se insinuează între noi Gina, țiganca.

— Mai tîrziu, fluturaș. Prelucrează-l întîi pe dumnealui, i-l arăt eu pe James Bond. Dar fii atentă că îl mănîncă palmele, are o alergie cronică. Ghicește-i că o să aibă o bucurie la drum de seară și-o să-i cadă la așternut un gîndac de bucătărie cățărat pe plafon...

— Ce naiba tot ai cu amărîtul ăsta ? mă întreabă Anca cuprinzîndu-mi cu palmele ceafa, tunsă din fericire la timp.

— Nu-mi dau seama. Simt periodic nevoia să-i deplasez nasul cu cinci centimetri mai la vest... N-ai putea ca în viitorul cel mai apropiat să-l legi la ușă, și anume pe dinafară ? Sau ți-e frică să nu se spînzure cu lesa ?

— Răule, șoptește Anca, punînd în voce un grăunte parșiv, și mă sărută în treacăt pe obraz...

— Nu mi-ai spus că ai fost măritată, stric eu momentul poetic.

Ochii aurii pornesc în derivă pe mulțimea de pînze pline de ulei colorat atîrnate pe toți pereții, și în sinea mea, sper din tot sufletul să nu fie ulei de soia.

— Am și uitat... De altfel n-a durat mult așa-zisa mea căsnicie... Domnul făcea pe savantul, meșterea tot timpul la nu știu ce drăcie electronică și cînd trecea pe acasă știam sigur că e ori 1 Mai, ori 23 August... De altfel, nu l-am mai văzut de cîțiva ani... Dar tu, ce mai studiezi ? schimbă ea vorba.

— A, fleacuri ... Încerc o nouă interpretare a eseurilor satirice Kamalakarter Daptar. Dar se pare că nu-mi iese, cum se pare că nici musafirii tăi nu vor pleca, după cum planificaseși tu, la unsprezece...

— Vrei să-i dau afară ?

Peste ochii aurii se lasă o ceață din care Ulisse ar fi auzit poate melodia leșinată a sirenelor.

— Inclusiv fostul ? mă hazardez.

— Inclusiv.

— Nu, floare de lotus. *„Așteptarea e ca cerul roz din zori de zi"*.

Ochii, mai aurii ca oricînd, se dilată brusc și primejdios.

— Cred că te iubesc, cercetătorule ...

— Atît de devreme ?

— Atît de tîrziu.

Cînd o minune (divorțată ?) îți susură astfel de șoapte în imediata apropiere a pavilionului urechii, e momentul să te gîndești că nevasta se pregătește să-ți aducă pe lume o fiică pe care s-o cheme Monica.

* * *

Către orele unsprezece se face un loc la masa hazardului și nu pierd ocazia să-l ocup.

Teodoru amestecă gînditor cărțile.

— Se obișnuiește ca atunci cînd cineva intră în joc să-și achite datoriile vechi, se adresează el scrumierei din dreapta.

Extrag portofelul, număr 15 hîrtii nou-nouțe de culoarea cerului boltit deasupra unui litoral animat de sezoniști, le aranjez frumos și i le împing în față.

— Jucăm pînă la unu fix, hotărăște el. E tîrziu și mîine e sfîrșit de lună.

Contabilul Teodoru se gîndește la toate...

— Se obișnuiește ca atunci cînd cineva își achită o datorie, să primească înapoi și chitanța cu care a acoperit-o, îi spun eu scrumierei din stînga.

— N-am știut că vii. N-o am la mine.

Întind lento mîna, trag cerul senin către mine.

— Poți da cărțile. Bunele socoteli fac bunele prietenii. Banii contra chitanță. Așa scrie la manualul de contabilitate.

Mîinile care amestecau cărțile se opresc brusc din mișcarea ritmică.

— De unde știi că sînt contabil?

Vocea lui Teodoru e subțire ca un arc de ceas.

În salonul din strada Povernei numărul 17 se lasă brusc liniștea.

Numai vocea Amaliei Rodriguez lasă să picure fiori de gheață pe coloana mea vertebrală, și am impresia că inima mi s-a oprit pentru cîteva secunde.

Ochii tuturor mă fixează ca niște ace lungi care prind un fluture în insectar.

Anca a rămas cu bricheta aprinsă în fața țigării, și flacăra îi joacă în ochi ca limbile de foc deasupra comorilor îngropate.

Lupu a încremenit cu Femeia Fatală în brațe.

Numai James Bond se ridică încet, cu mîinile încleștate pe centura lui de amant.

Dumnezeii și cristoșii ei de treabă!

Într-adevăr, de unde naiba știu eu că Teodoru e contabil?

Partea a doua:
ANDANTE CON VARIAZIONI

10

— De unde știi că sînt contabil ? repetă Teodoru, în vreme ce Anca stinge bricheta și schimbă o privire cu ex-soțul, care s-a crispat în costumul lui gri-fér cu dungulițe.

— De la tine, răspund. Dar nu pricep de ce te miri. Or e cumva secret militar ?

Îmi privesc fugitiv mîinile : nu tremură.

— Eu n-am spus că sînt contabil ...

— Serios ? Și eu care credeam că numai contabilii se culcă devreme în preajma sfîrșitului de lună ... Dar dacă vrei să mă convingi că bilanțurile lunare sînt specialitatea dresorilor de meduze și nu a contabililor, asta-i altceva ...

În salon discuțiile se reiau, și abia acum simt cum îmi curge o picătură grea de sudoare pe spate. Aș merita să mă scuip singur în oglindă pentru o greșeală ca asta, mă gîndesc furios, în vreme ce tai cărțile pe care Teodoru le-a amestecat cu dexteritate.

Se joacă din nou la cinci lei deschiderea. Îl am pe Teodoru în dreapta, pe Vasilescu în față și pe Toartă în stînga. Cel puțin am de-a face cu o tripletă de aur ... Îmi

fixez drept tactică de joc cacealmaua, mă declar des servit chiar fără carte, plec la cele mai fanteziste combinații și totuși, spre marea mea uimire, cîștig aproape toate poturile ...

Către douăsprezece am în față, în afara banilor cu care am intrat în joc, încă trei mii. Dacă mai durează mult așa, se profilează o seară pierdută. Aș încerca să declar că am cărți mai slabe decît în realitate, dar încetul cu încetul, s-au adunat toți în spatele meu și mă chibițează, Alice neuitînd să scoată chicote gîlgîite ori de cîte ori cîștig un nou pot.

Teodoru solicită crispât un nou rînd de cafele și Gina, căreia îi băgasem în sîn la un pot cîștigat cîteva hîrtii, trece după paravan să le prepare.

În următorul sfert de oră cîștig prostește, cu aproape orice carte. Simt că nu mai poate merge așa, norocul ăsta porcesc îmi strică seara, ceva trebuie să se întîmple, și iată că Anca anunță deodată, în toiul unei discuții, că e gata cafeaua. Ca la un semnal, partenerii mei de joc încep să paroleze orice carte, astfel încît în centrul mesei potul se ridică rapid, deschiderea ajungînd la un moment dat la 400 de lei !

Fac cartea, primesc o chintă mică, nu deschid. E rîndul lui Teodoru să facă jocul. Amestecă îndelung cărțile ostentativ aproape, și ceva îmi spune că se pregătește o lovitură, că a venit momentul.

Anca s-a așezat pe brațul fotoliului meu, Teodoru îmi întinde la tăiat pachetul de cărți gata amestecate, tai cărțile și în acest moment apare Gina cu cafelele, frumos aranjate pe tavă. Teodoru a așezat pachetul cu cărțile tăiate la îndemînă, pe masă. pentru a-și putea primi ceașca.

Anca se întinde către tavă, își pierde deodată echilibrul și-mi alunecă în brațe.

— Vai, ce beată sînt, îmi susură ea la ureche în vreme ce revine pe brațul fotoliului.

Deși ocupat cu Anca, am timp să observ cum Gina acoperă cu un șervet împăturit cărțile tăiate de mine, parcă ar fi ceva în șervet, îl ia apoi și-l reașează pe tavă, cafelele sînt servite și Teodoru începe să împartă cărțile.

Mă uit la Lupu și-mi aprind o țigară. Plasat acum în spatele lui Teodoru, Lupu mă imită și, neatent, e gata-gata să dea foc filtrului. Cum ăsta e semnalul nostru, înseamnă că a sosit momentul ...

Ridic cele cinci cărți. Sînt reci. Niște cărți cu care s-a jucat atîtea ore *nu pot fi reci*, e alt pachet, domnilor arbitri ...

Filez curios. Am primit o quintă royală la as de treflă...

Oricine a pus mîna odată în viață pe un pachet de cărți și-a învățat regulile statuate de domnul Pocker, știe că o quintă royală ca asta e visul oricărui jucător, așa cum Cupa Jules Rimet e visul oricărui fotbalist ...

Vasilescu zice pas, semn că nu are deschiderea sau nu vrea să deschidă. Toartă îl imită, deschid eu cu potul, patru sute zece lei, coapsa Ancăi îmi frige cotul, mîna ei s-a rătăcit pe umărul meu, Femeia Fatală cu fața de ipsos e gata să leșine de emoție, în salon parcă s-a rarefiat aerul, Teodoru triplează deschiderea. Asta înseamnă 1230 de lei, salariul minim garantat lunar, tovarăși directori din Ministerul Muncii sau Finanțelor ...

Vasilescu, în fața mea, rînjește subțire, și asta mă face să-mi aduc brusc aminte de bancul ăla cu cîinele, pe care dacă nu-l știți vi-l spun acum, dacă tot ne pierdem timpul și banii ...

Deci : Într-un club londonez exclusiv trei oameni de afaceri așteaptă un al patrulea, pentru a putea face o partidă de pocker. Dar al patrulea probabil că a pierdut trenul. Cînd seara pare iremediabil stricată, în salon apare un cîine. Spilcuit, smocking, umbrelă, tot tacîmul.

— Bună seara, zice cîinele, altfel foarte stilat.

— Bună, răspund gentelmenii, fără să clipească.

— Căutați un al patrulea ?

— Da, i se răspunde cu acea politețe ce caracterizează pe orice clubman.

— Aș putea fi eu cel de-al patrulea ...

Cei trei schimbă între ei priviri și semne de întrebare.

Cîinele pricepe, scoate un portvizit doldora de lire sterline (era pe vremea cînd devalorizarea lirei părea pentru perfidul Albion un fel de povestire științifico-fantastică), îl deschide, așează bancnotele în teancuri pe masă, jocul începe și cîinele pierde enorm.

La un moment dat, unul dintre jucători aruncă pe masă cărțile și declară că în acele condiții el nu mai poate juca.

Cîinele pare surprins. Se interesează asupra motivelor :

— Nu joc corect ?

— Prea corect chiar, i se răspunde.

— Nu onorez fiecare carte ?

— Și încă cum !

— Atunci ? De ce nu mai jucați ? Am încă destui bani ...

— N-ar fi *fair* din partea noastră, i se răspunde, jucați splendid, *sir* cîine, magistral, aș spune. Din nefericire însă, ori de cîte ori aveți o carte bună în mînă, dați din coadă ...

Vasilescu nu dă din coadă, dar rînjește și triplează și el. Îmi privesc din nou cartea. Quintă royală la as de treflă, cartea supremă, visul oricărui jucător ... Dar nu și cartea absolută ... Inventatorul jocului infernal, domnul Pocker a cărui țărînă nu cred că-i deloc ușoară, a hotărît că nu e bine ca cineva să fie sigur vreodată pe cîștig, și a stabilit că și cartea supremă poate fi bătută la rîndul ei, dar numai de quinta royală la valet.

Oricum, scena trebuie jucată, publicul din staluri a plătit biletele.

Toartă nu merge mai departe.

Triplez și eu și în clipa asta arunc pe masă leafa pe o lună a unui șef de serviciu încadrat la bază, 3 600 de lei.

Teodoru și Vasilescu merg în continuare. Se servesc cărțile, Teodoru ia o carte, Vasilescu e servit, eu de asemenea.

Licităm și supralicităm pe rînd, începînd cu Teodoru care depune pe masă trei pachete de cîte o mie. Vasilescu cere plus trei, am de ales : plătesc în total șase, sau cer și eu ceva în plus, așa cum în mod normal s-ar impune la o carte ca a mea. Mă hotărăsc la prima variantă, din spatele meu se aude un oftat de dezamăgire, Teodoru ezită o secundă, am impresia că vrea să supraliciteze, dar se lasă păgubaș și aruncă înciudat cărțile.

— Deci... nu mai ceri nimic, cercetătorule ? se interesează așa, parcă într-o doară, Vasilescu.

— Nu mai am bani, ridic eu din umeri.

— Te împrumut, Micky, îmi șoptește Anca. Joacă-ți cartea !

Ridic din umeri.

— Te-am plătit, îi spun lui Vasilescu.

Tipul așează încet, una cîte una, cărțile pe masă. Șapte, opt, nouă, zece, valet. Toate de cupă. Quintă royală la valet...

Quinta royală la valet bate o singură carte : quinta royală la as de treflă.

Cartea mea.

Din tribune și peluze se aud „ah"-uri și „oh"-uri și gemete și suspine de ai zice că ne aflăm la înmormîntarea unui cîrciumar care a botezat o sută optzeci și cinci de fini. Arunc cărțile, mă străduiesc să-mi fac bărbia și și mîinile să tremure, înhăț primul pahar plin aflat în

imediata apropiere și-i dau conținutul pe gît a disperare.

Ducesa de Popescó îmi susură la ureche :

— Ghinion la cărți, noroc în dragoste...

Așa-i...

— Cuvîntul cel mai potrivit pentru titlul acestui „studiu" e „chitanță", cercetătorule, se hlizește Vasilescu, întinzîndu-mi o bucată de hîrtie și un stilou.

Semnez chitanța pentru patru mii în vreme ce el își aranjează banii pe căprării, mă ridic.

— Banii în 24 de ore...

— În 24, răspund, și vocea mi se gîtuie. Cred că nici Constantin Codrescu în „*Egmont*" n-a putut scoate vreodată un astfel de efect sonor din propriul lui gîtlej.

În urma ultimelor evenimente, James Bond s-a îngrășat cu cel puțin patru kilograme, Femeia Fatală a slăbit două. În încăpere se discută mai agitat decît în Consiliul de Securitate al ONU, Gina, țiganca, îmi ia mîna, mi-o studiază concentrat.

— După ploaie vine soare, după supărare bucurie, conașule, mînca-ți-aș banii ca spînatecul de colo. Nu te necăji, prințișorule, văd o damă de ghindă la așternut, drum de zi și dar de bani. O să trăiești 80 de ani dacă nu dai ortu'popii mai înainte, ajungi om mare și-o să treci de opt ori pe lîngă moarte da' o să izbîndești...

— Vezi tu asta în palmă, Carmencito ?

— Văz conașule, pupa-ți-aș gura.

Dacă vede ea, așa o fi.

Doar țigăncușa asta se pricepe la toate, din moment ce s-a priceput să schimbe un pachet de cărți jucate și calde cu un pachet de cărți măsluite și reci.

11

Fotoliul e moale și adînc, *whisky*-ul din pahar autentic, Lana Tuner toarce ca o pisică siameză ațipită la căldură, lîngă un magnetofon care transmite muzică de jazz, iar musafirii ducesei de Popesco, pictoriță modernă și contemporană, încep să se retragă individual sau dublu mixt către alte unghere ale Capitalei.

Dacă cineva se comportă ca un bețiv melancolic, atunci, dragi tovarășe din comitetul de părinți, eu sînt acela. Am luat-o pe Alice pe genunchi, mi-am îngropat fața în părul ei șamponat cu esență de mandarine și-i recit :

Eu cred că ai mințit
Cînd ai spus
Că nu știi să numeri
decît pînă la
unu.
Aflu acum
că ai rostit
cu sufletul
doi.
O teoremă spune că
după doi vine trei
și repede
patru.
Apoi cinci ; cu șase
în urmă.
Și șapte și opt și chiar
nouă.
Cînd zece rosti-vei
cu sufletul sau
chiar numai cu trupul
voi veni și-ți voi spune
atît :
Una.

Mă gîndesc imediat că am fost trimis la munca de jos și pus să tai ceapă în bucătăria unei cantine de bloc, din ochi îmi țîșnesc șuvoaie de lacrimi conținînd 10% alcool, lacrimile se amestecă cu fixativul din părul fetei, îmi plimb palmele pe sînii Alicei și șoptesc cît mai leșinat cu putință :

— Anca... floare de lotus... femeia visurilor mele... demon apatic... Anca, disperarea mea !...

— Eu sînt Alice, murmură diva derutată, Alice, auzi ?

— Aud, Anca...

Alice încearcă să se desprindă de mine, o muște de umăr și-i vărs *whisky*-ul în poală.

Sare în sus și începe să urle isteric.

— Anca, salvează-mă ! Anca, *help* !

Ducesa apare în goană.

— Mă confundă cu tine, îmi recită versuri tîmpite, mă pipăie și-mi toarnă *whisky* în poală, animalul ! reclamă Alice. Dă-l afară pe beți v ! Dă-l afară, auzi ?

Anca o liniștește, o împinge în hol, îi șoptește ceva la ureche lui James Bond care a rămas ultimul, ăsta mă sfîrtecă din priviri dar iese cu Alice.

Banda s-a oprit.

Stau cu ochii închiși, cu capul căzut pe umărul stîng și ascult liniștea. Ciudată meserie... Alții dorm la ora asta liniștiți, visează aventuri și se plîng că au o viață prea monotonă. Duminica își încarcă familia în mașină, se duc la Argeș, și dacă le sare în față o vulpe au subiect de discuție trei săptămîni... Simt deodată o ceașcă în apropierea buzelor, miroase teribil a cafea cu multă lămîie, dau s-o răstorn cu mîna, Ducesa îmi trăznește o palmă uluitoare, simt cum în ureche îmi bubuie un reactor care tocmai se pregătește să depășească bariera sonică deplasîndu-se cu viteza de 2 Mach (ce părere aveți de cunoștințele mele tehnice ?), deschid gura și nu pentru a rosti politeturi, imediat un

lichid îmi alunecă pe gît. Cafea cu lămîie, cu grozav de multă lămîie.

— Iubire parșivă, zic, și dau s-o ciupesc pe binefăcătoare.

Perechea palmei anterioare îmi mută capul către sud-vest.

— Micky, ești nebun ? Ce-s manierele astea ? Te-ai îmbătat ?

— Dă-mi voie... ăăă... dă-mi voie să chem ora un-un-un-sprezece din neant..., lălăi eu.

— Micky, trezește-te ! Micky !!

— Micky, cuțu-cuțu, cuțulache, pipăi eu pe covor lîngă fotoliu, dar cățelul nu-i.

Ducesa a dispărut de lîngă mine, îi aud pașii în baie, deschid rapid ochii, am rămas singuri. Sper că scena a părut autentică, altfel m-am ars. Se redeschide ușa, simt pași care se apropie, închid iar ochii și deodată trag pe nas ceva usturător, eter probabil. Urmează monologul din actul trei, scena cincea, mă gîndesc, deschid precaut ochii și privesc aiurit în jur.

— Micky !

O examinez îndelung, cu privirea tulbure, pe urmă dau să mă ridic dar se pare că nu mă țin picioarele și cad la loc în fotoliu.

— Dă-mi... dă-mi te rog o țigară.

Îmi întinde o țigară aprinsă și se așează pe brațul fotoliului, poziție preferată de orice persoană cu păr lung și picioare și mai frumoase.

— Ce-ai pățit ?

— Prea mult *whisky*..., șoptesc eu răgușit.

Îmi îngrop fața în poala ei și-i simt degetele reci pe ceafă. Gem încet, ca un cîine bătut.

— Banii ? mă întreabă ea.

Dau afirmativ din cap, cu inima cît un purice. Dacă merge așa cum a început, înseamnă că mica tragicomedie rentează.

— De unde naiba fac eu rost de patru mii pînă mîine ? Iată o întebare care rămîne fără răspuns.

Ducesa fumează preocupată, pe urmă mă sondează.

— Ai venit cu niște bani azi. Cîți ?

— O mie cinci sute.

— Te-ai împrumutat ?

— Nu.

— Atunci ?

— Am scris o lucrare de diplomă.

Mă ridic încet, îmi reazim ceafa de spătarul fotoliului, sorb fumul țigării.

— Patru zile întregi de muncă... *„Personalitatea lui Rabindranath Tagore reflectată în poezia sa"*... Încep să rîd cu hohote, pe urmă mă opresc brusc : Cum dracu să scriu eu trei lucrări de diplomă pînă mîine ? !...

— Ascultă Micky, tu vorbești serios ? Ți-e ceva mai bine ? Nu cumva vrei să susții că ai muncit patru zile pentru o mie de lei ! ?

— O mie cinci sute... Aproape patru sute de lei de zi. Asta ar însemna un venit lunar neimpozabil de circa 12 000. Mai mult decît cîștigă un ministru... Cine dracu mai cîștigă atîția bani în țara asta ?

Ochii aurii mă privesc ciudat.

— Și... cîte lucrări de diplomă ai scris anul ăsta ?

— Una.

— Aha... Deci, un venit lunar de aproape 150 de lei...

— Uiți studiile, adaug eu moale. Uiți articolele...

— Scuze, se disculpă ea. Așa-i, uitam studiile și articolele... Păi, dacă-i așa, înseamnă că trăiești ca un nabab. Ai de unde-ți plăti datoria.

— Anca...

— Da ?

— Cît plătești tu modelelor ?

— Termină cu prostiile... Lasă-mă să mă gîndesc, să găsesc o soluție...

Mă ridic și încep să mă plimb prin salon. Peștișorul de aur a înghițit nada. Acum, încetișor, pescarule...

Miroase a lumînări parfumate, a colonie pariziană și a țigări bune. Îmi torn două degete de *whisky*, de data asta chiar că aș avea chef de o înghițitură...

— Micky...

Vocea ducesei mă trezește din reverie.

— Da ?

— Cred că am găsit.

— Serios ?

— Cred. Îți va trebui puțin tupeu, dar eu zic că îl ai cînd vrei. De exemplu atunci, în lift...

— Ce e tupeul ? Puțin curaj, puțină obrăznicie, un dram de disperare... Dacă nu e vorba să omor pe cineva sau să sparg Banca Națională, atunci poți conta pe mine. „*Marea e ca un bazin de înot pentru cel ce nu mai are frică de moarte*“... Răpim cățelul vecinilor de la doi ?

— Ai prins curaj ?

— Nu destul de mult pentru a-ți aminti că a trecut de mult ora unsprezece... În sfîrșit, care-i ideea ?

— Mîine trebuie să predau un tablou. Nu-i al meu, nu te speria. L-a pictat unchiul meu, înainte de război. Acum e un pictor cunoscut în America Latină. Trăiește în Argentina... O să predai tu tabloul.

— E furat de la Muzeul de Artă ?

— Ce te face să crezi ?

— Altfel nu-mi pot explica cum poți să-mi plătești cu patru mii serviciul de comisionar... Dar, în sfîrșit... Altă soluție n-am, am să-l duc chiar dacă-i șterpelit de la British Museum...

— Micky, acolo unde-i multă deșteptăciune e și multă prostie... Cel puțin așa zicea bunica-mea, dumnezeu s-o ierte... uite care-i schema : clientul vrea tabloul, i-am promis că i-l vînd, am și eu nevoie de bani, dar

n-am stabilit încă prețul. Tipul e un grangur de tip nou, putred de bani, dacă poți, jumulește-l ! Eu am nevoie de 20 000, tabloul face mult mai mult, toomește-te ! Ce scoți peste, e partea ta...

— Vorbești serios, Anca ?

— Foarte serios. De acord ?

— De acord. Unde-i Gioconda ?

— Intr-o debara. Îl scot mai tîrziu, acum trebuie să te duci acasă, ești dărîmat. Îl sun pe cetățean de dimineață, aranjez randevuul și pe la 11 îmi telefonezi și vii să iei marfa. Și acum, șterge-o ! Ți-a crescut o barbă de șofer pe cursele internaționale... De fapt, e și foarte tîrziu...

Așa e, pendula din hol arată ceva peste două.

O sărut pe frunte, cînd intri la stăpîn nu-ți poți permite mai mult, și deschid ușa.

Așezat pe o treaptă a scării, picotește James Bond.

12

Soarele s-a ridicat de două sulițe pe cer, dacă e să ne luăm după proza fantastică orală, cînd îmi expun străzii întreaga personalitate cu un tablou gata înrămat sub braț, în drum spre casă. Tocmai meditez cît de necesară mi-ar fi acum o bască, eventual și o lavalieră enormă, cînd un al X-lea simț îmi spune că cineva s-a oprit în fața mea, barîndu-mi drumul.

Ridic privirea și mă străduiesc ca în ea să nu se citească nici uimire, nici mirare, nici stupefacție, nici nimic. Se pare că strădania dă roade, deoarece Virgil Deleanu, plasat într-un zdrobitor costum sport de o culoare care predomină pe hărțile fizice și administrative, simte nevoia să-mi întindă mîna și să mă întrebe dacă-mi mai amintesc de el.

Trec tabloul în stînga, strîng o dreaptă cu dreapta și declar că ah, da, cum să nu, domnul de aseară care...

— Virgil Deleanu, zice el zîmbind.

— Așa-i...

Deplasez bărbia într-o mișcare circulară către înapoi, și mă interesez :

— În drum spre Anca ?

— A, nu... Pur și simplu am ieșit la plimbare. Abia m-am sculat.

Mă uit la ceas. Limba mică bate binișor spre două.

— Halal. Așa mi-ar place și mie, să mă scol cu noaptea în cap...

— Și cine te oprește ? Doar n-ai ore fixe.

— Așa-i. Cine naiba să mă oprească ? Că tăticu' îmi trimite săptămînal un cec de patru mii de la Bolintin...

— Stai, n-o lua așa... Lucrez și eu, dar în schimbul de noapte

— Numai ?

— De cele mai multe ori.

— După casa de mode pe care-o plimbi, n-aș zice că dai cu mătura prin rigole...

Pun tabloul jos cu o infinită atenție, și mă scotocesc după țigări. Din produsul casei de mode apare un port-țigaret de piele, din el un *Pall Mall*. Îl iau, ca să nu cadă pe jos. După ce ne aprindem țigările, Deleanu mă privește cu capul puțin aplecat pe un umăr și mă întreabă :

— Înclini să crezi că tai frunze ?

— Să zicem.

— Ce te face să crezi ?

— Azi-noapte nu-mi făcea impresia că ești în plin proces de producție...

— Am avut o recuperare... De fapt, lucrez la o fabrică de baterii. Sînt inginer.

— Aha... Parcă-mi amintesc să-mi fi spus cineva. Electronist, nu ?

Deleanu nu așteaptă întrebarea inerentă ce urmează, ci mă apucă de braț.

— Nu bei o bere cu mine ?

— Cu plăcere, dar cu berea nu prea mă împac. Iar mastodontul ăsta nu mă lasă să mă deplasez pe o arie prea vastă. Or, la ora asta, bere găsim numai pe litoral. Dar dacă vrei să guști altceva, mai bun zic eu, hai la mine. Stau la doi pași, mai lungi, e drept, dar e umbră.

— N-aș vrea să deranjez...

— Pe cine ? întreb. Azi servitorii au zi liberă, iar doamna arhiducesă, soția mea, e la băi la Karlsbad. Singurul inconvenient deci e că va trebui să ne descurcăm fără valet, l-am trimis de dimineață după țigări și a dispărut cu banii. În ceea ce mă privește pe mine, eu nu sînt acasă...

Cînd Deleanu pare a se fi hotărît, îl iau de braț, pun mastodontul sub celălalt braț și ne îndreptăm iavaș-iavaș spre domiciliu, conversînd despre toate cele și mai ales despre vreme care e splendidă, n-a plouat de mult dar o să plouă, temperatura fiind în oarecare creștere stopată uneori de mici scăderi, cum spun profeții timpului probabil de la radio-TV, ceea ce ne face pe amîndoi să credem că la mare e frumos. Stare meteorologică care se produce de obicei cînd alții se află acolo... Și iată că făcînd aceste considerații meteo-rutiere, ne introducem în garsonieră ca doi buni prieteni, în orice caz mai buni decît ieri pe vremea asta.

Scot o sticlă de *Amontillado extra dry* din rezerva mereu adusă la zi de un prieten care odată plecat să lucreze în străinătate n-a uitat că acum vreo patru ani l-am ajutat să iasă dintr-un rahat mare cît Ceahlăul, rahat în care intrase catapultat de o blondă serafică aflată în slujba unui domn cu patru conturi secrete la

Zürich, îi dăm cep și ne punem pe taclale, așa cum le stă bine la doi bărbați dintre care unul abia a scăpat de o femeie, iar celălalt nu știe cum să-și rupă gîtul mai bine pentru a pune mîna pe ea.

Astfel, trecem în revistă lungi cortegii de persoane de sex slab și frumos, căutînd să le scoatem cît mai plastic în evidență farmecele, materializate în sîni, coapse și diverse alte părți anatomice cum ar fi gleznele de căprioară, ne povestim scurte dar interesante experiențe amoroase soldate cu victime sau nu, iar în toată această perioadă de timp pe care o căuta un scriitor cu numele de Camus sau Proust (pentru el nu mai are nici o importanță confuzia...) consumăm vîrtos din licoarea de origină iberică precum și două cafele preparate personal de marele istoric literar Cezar Dragoman, după rețeta strict secretă a unui turc din Ada Kaleh, localitate insulară cufundată în prezent sub apele Danubiului, cu urmele pașilor mei cu tot...

Cum e și firesc, limbile ni se dezleagă, și dacă cele ce urmează s-au putut materializa în cuvinte tipărite, asta se datorează numai faptului că, uneori, la o simplă apăsare pe un butonaș aflat sub pervazul ferestrei din baie, un paralelipiped cu componente electronice intră discret în acțiune, memoria lui fiind infinit mai rapidă decît cea a oricărui produs al naturii nedotat cu astfel de cuceriri ale tehnicii...

*
* *

— „Acum patru ani, pe vremea asta, îmi făceam bagajele... Aveam 29 de ani, un Renault 10, o nevastă tînără, încă studentă la Arte Plastice, destul de frumoasă aș zice din moment ce și acum citesc în ochii multora că, fără unele norme de convețuire socială, ar dezbrăca-o și-ar pune-o jos după primele cinci minute de con-

versație între patru ochi, un salariu peste medie și-un dor nebun să am mai mult.

Munceam de dimineață pînă seara, Anca se plîngea că mă vede acasă numai cu ocazia sărbătorilor naționale, noaptea aveam insomnii, lucram la niște calculatoare din generația doua, ceva nu-mi ieșea, nu-mi ieșea de peste doi ani, luam sticla de coniac lîngă mine și mă adînceam în reviste. Günther Sachs, acompaniat de patruzeci de playboys și starlete, își petrecea sfîrșitul de săptămînă la Sylt, alergînd pe plajă desculț sau organizînd concursuri de călărie pe ponei de rasă ; la Monte Carlo un necunoscut schimba la casă două sute de dolari pe jetoane, miza la ruletă de 13 ani consecutiv pe 13 și pleca numai după două ore cu trei milioane ; la Cannes, la festivalul filmului, cunoscuta actriță Norah Blessi Jung se îndrăgostea iremediabil de un spectator aflat în primele rînduri la premieră. Acesta, i-am uitat numele dar era în orice caz student la universitatea din Amsterdam, închiriase smokingul strict necesar pentru a putea intra să-și vadă idolul cu banii destinați taxelor pe anul în curs, urmau paisprezece fotografii color în mările sudului și pe podișurile din Afganistan unde fericita pereche își petrecea luna de miere, iar în final se sinucideau cu focuri simultane de armă, nemaiputînd suporta ideea că dragostea lor nebună s-ar putea eventual diminua cu timpul ; la Hamburg, salariatele unui bordel de pe Repeerbahn ieșeau în stradă dezbrăcate în costume de lucru, pentru a protesta împotriva samavolniciei poliției care le arestase cîteva colege neîncadrate și fotografiile redau din toate unghiurile posibile insolitul cortegiu ; echipa de rugbi a unei universități columbiene cădea cu avionul în Anzi, coechipierii rezistau eroic timp de două săptămîni chinurilor foamei apoi se mîncau între ei, supraviețuitorii neuitînd să pozeze ulterior, rînjindu-și dinții printre firele de barbă sură, fotoreporterilor sosiți odată cu echipele de sal-

vare ; marele artist fotograf Axel Jo Cobimus II reușește să imortalizeze pe peliculă Kodak-color majoritatea tăinuită încă a farmecelor Claudiei Cardinale, fotografiind cu un aparat prevăzut cu cel mai puternic teleobiectiv din lume prin crăpăturile jaluzelelor de la ferestrele divei, mereu coborîte în ultimii ani. Celebrul reporter era și el, la rîndul lui, imortalizat pe aceeași peliculă Kodak-color, și anume în poziția sa de lucru, adică spînzurat cu degetele picioarelor de jgheabul acoperișului vilei, astfel încît numai capul și teleobiectivul gigant să-i ajungă pînă în dreptul ferestrei oblonite ; fiica celebrului armator grec Dimitrakios, Electra, dădea o recepție pe yachtul ei personal „*Penelopa*", dotat cu piscină încălzită, 18 saune, sală de cinema cu ecran panoramic, cazino, trei baruri și-o orchestră pop, recepție inaugurală la care participanții, porniți într-o croazieră de 40 de zile, trebuiseră să apară costumați în maximum treizeci de centimetri pătrați de produse textile ; Firma Masseratti prezenta în imagini ultimul său tip de autoturism sport cu două locuri care se puteau transforma în budoar la o simplă apăsare de buton ; parada anuală a modei organizată de casa Pierre Cardin era deschisă de însăși Veronika, manechinul cu cele mai lungi picioare din lume ; la Costa Brava se puneau în vînzare ultimele *bungalow*-uri construite pe piloni și expuse din toate cele patru laturi brizei oceanului Atlantic (ultraconfortabilele *bungalow*-uri puteau fi achiziționate cu un avans moderat, creditarea restului putîndu-se efectua la simpla cerere de către consorțiul financiar IOS la convenabila dobîndă de 9,825% pe an); inginerul de origină poloneză Jaroslaw Pasjuskiewicz, după cinci ani de încercări zadarnice și după ce irosise suma de trei milioane dolari pusă la dispoziție de firma General Electronics Ltd. reușise să pună la punct un dispozitiv electronic de avertizare a erupțiilor petrolifere de intensitate medie, care avea să aducă firmei

un beneficiu anual net de 60 de milioane. Fericitul inventator era fotografiat cu și fără soție, cu și fără amantă, cu și fără Rolls Royce, cu și fără „modestul" său *châlet* din Elveția...

...Iar în timpul ăsta, citeam în ziarele noastre, se intensifica în mod deosebit campania de utilizare eficientă a mustului de grajd, comisia de valorificare superioară a deșeurilor de fier-beton raporta însemnate economii, se dădeau în folosință patru noi blocuri de locuințe la Odorhei, iar conferința internațională pentru deshidratarea legumelor își deschidea lucrările la București, în vreme ce peste tot se desfășura cu succes campania de recoltare a păioaselor...

M-am suit deci în avion împreună cu alți 39 de turiști, Anca își dădea niște examene, se încăpățînase să nu meargă și ea, și odată aterizat în prima capitală occidentată prevăzută pe itinerariul excursiei, mi-am abandonat geamantanul conținînd cinci cămăși și două costume de tergal la hotel și-am sunat la ușa reprezentanței locale a firmei General Electronics Ltd.

Nu eram nici mai bătrîn nici mai prost decît inventatorul dispozitivului electronic de avertizare a erupțiilor petrolifere de intensitate medie, iar un Rolls Royce și-un *châlet* în Elveția puteau sta foarte bine și unui tînăr inginer electronist de origine română"...

13

Deleanu își aruncă ochii pe ceas și sare în picioare.

— Te-am plictisit destul și la șapte am o întîlnire, plus că ar mai trebui să aștipesc vreo jumătate de oră înainte de a pleca la fabrică...

Îl conduc pînă la ușă, pe urmă intru în baie, apăs pe buton și dau drumul dușului. E momentul în care sună de obicei telefonul, aștept încordat înainte de a intra sub ploaia călduță, nu se întîmplă nimic, mai există și excepții... Fac deci liniștit o baie, beau o cafea și simt cum aburii iberici dispar treptat din cutiuța mea craniană, lăsînd în urma lor spațiul necesar ca cel puțin trei duzini de întrebări să danseze o sambă îndrăcită, dans național de origină sud-americană care produce de obicei prea mult zgomot și prea puține răspunsuri.

La șapte fix iau din nou mastodontul sub braț și încep să cobor scările. În hol e răcoare, din lăzile verzi pline cu pămînt de flori a trei lei găleata se înalță cea mai felurită vegetație, în spatele unei uși scîncește un cățel.

Toată viața mi-am dorit un cîine, unul negru, lucios, care să mă aștepte dînd din coadă în colțul străzii, la ora cînd știe că vin de obicei acasă. Poate că e mai bine că nu l-am avut, sărmanul animal ar fi trebuit să lîncezească toată ziua la colț, avînd în vedere orele cînd vin eu acasă... Am să iau unul pentru Monica, cînd va împlini cinci ani. Dar cum pînă atunci mai sînt încă cinci ani și două săptămîni, să ne vedem mai bine de ale noastre...

Afară s-a mai răcorit, mă hotărăsc să merg pe jos pînă în strada Lunii, și așa loc de parcaj se găsește din ce în ce mai rar în ultimul timp. Tabloul atîrnă al naibii de greu, parcă ar avea rama din aur, dacă e să-l vînd la kilogram mă umplu de bani.

Cînd dau colțul din Armenească în Republicii, un cetățean distrat se ciocnește din plin de mine și cînd ne despărțim din involuntara îmbrățișare cu scuzele de rigoare, am în palmă un bilețel. Îl mențin acolo pînă ajung în liftul care mă urcă la etajul șase al blocului de la numărul 74 pe strada Lunii, apoi îl despăturesc

rapid. „Te așteaptă nea' Dinu, vino imediat ce poți". Biletelul e semnat „*L*". Îl fac mărunțiș și-i dau drumul prin găurile de aerisire ale cabinei.

Pe ușa apartamentului 62 scrie „Ing. A. Teodosie", sun, îmi deschide un bărbat cu ochelari negri și dotat cu un barbișon cenușiu. E înveșmîntat într-un halat de casă grena și își ascunde picioarele goale în niște papuci de aproximativ aceeași culoare. Îmi întinde o mînă moale, mă invită să iau loc într-un fotoliu chiar acolo, în hol. Nici nu apuc să mă instalez, că se și repede la tablou și-l despachetează cu mișcările precipitate ale amantului tocmai sosit dintr-o lungă deplasare.

Îl așează pe o comodă, rezemat de perete, se plasează la vreo trei metri de el și cade automat în transă.

Îmi ' arunc și eu ochii pe obiect : reprezintă, îmi place să cred, două căpițe de fîn. După culoare, fînul respectiv nu pare suficient de uscat. Dacă norii de ploaie ce se întrezăresc către orizont vor și produce ceea ce promit, e de presupus că bietele căpițe vor prinde mucegai în următoarele cîteva zile, spre dezamăgirea rumegătoarelor cărora le-ar fi fost destinat. La o observație mai atentă, orice amator de artă ar putea constata că la poalele uneia dintre căpițe somnolează sămănătorist o țărăncuță. Ea pare însă complet indiferentă vizavi de pericolul precipitațiilor atmosferice iminente.

Semnătura din dreapta tabloului, în partea de jos, e perfect indescifrabilă.

Cu ajutorul unei țigări, mă pregătesc suspinînd pentru o lungă așteptare. Ing. R. Teodosie pare deodată hotărît să tragă un pui de somn așa, de-a-mpicioarelea, altfel nu se explică de ce a închis ochii în spatele ochelarilor negri — și e cazul să mă întreb cum naiba poate sesiza un autentic cunoscător de artă toată subtilitatea coloristică a pînzei prin niște lentile atît de închise, dar lumea e plină de necunoscute — doar din cînd în

cînd își freacă mîinile, ca negustorii de haine vechi cînd prind un licean în pană financiară și se pregătesc să-i umfle paltonul nou la preț de vestă fără catarame.

Cînd e gata-gata să mă ia și pe mine somnul, posesorul papucilor grena iese brusc de sub influența pasei magnetice, întoarce căpițele de fîn cu fața la perete, ia loc în celălalt fotoliu, atacă o țigară ceva-ceva mai lungă decît a mea și mă sondează :

— Cît ?

Sînt hotărît să scot vesta fără catarame la preț de palton.

— După cum observați, domnule inginer, stați în fața, sau mai bine zis în spatele unei pînze de o formidabilă valoare artistică...

— Cît ?

Cele trei litere se leagă într-un cuvînt scurt și mai sec decît zgomotul produs de cuțitul celei mai perfecționate ghilotine, utilizată pentru despicarea lemnelor de foc...

Continui netulburat :

— Autorul acestei capodopere, un cunoscut maestru din generația veche cu studiile de specialitate desăvîrșite în Olanda, în prezent emigrat în America Latină unde a devenit o celebritate mondială — tocmai am citit în „*Neue Revue*“ că a fost invitat la masă de Benvenuto Estabene, regele spaghetelor — a reușit să sugereze, cu un viguros talent ieșit din comun, liniștea internă a acelei țărăncuțe simplă și naivă, indiferentă la deslănțuirea elementelor naturii. E o luptă a contrariilor care irumpe din contrastul culorilor și așa mai departe, nu e nevoie să vă deschid eu ochii, eu aș zice 34 de foi pentru cine întreabă și vă las singur cu eroina principală...

Buzele subțiri ale inginerului se întredeschid într-un zîmbet. După părerea mea, așa ar zîmbi un șarpe cu clopoței, dacă natura ar fi considerat util ca reptilele să se amuze și ele din cînd în cînd...

— Și pentru cine cumpără ?
— Pentru cine cumpără, 30...
— 18.

Mă ridic și adun de pe jos ambalajul. Puțină gimnastică nu strică după atîtea emoții artistice.

— Aveți pe aici vreo sfoară ? Că asta a cam devenit inutilizabilă...

...Și uite așa ne tocmim ca țața Mariția cu țața Fița în Obor circa o jumătate de oră, dar la expirarea acestui termen inginerul dispare cîteva secunde în spatele unui glasvand și cînd reapare are în mînă un teanc de sute care rotunjesc și așa rotunda sumă de 25 de mii. Mi le înmînează cu o figură atît de chinuită, încît cine-l vede are impresia că nu bani îmi înmînează el mie, ci cel puțin două treimi din propria-i inimă de dulce mamă vitregă.

Înghesui pachetele prin buzunare, îmi iau rămas bun de la generosul amfitrion și părăsesc apartamentul întrebîndu-mă cum naiba poate arunca cineva, cît ar fi el de inginer, atîta grămadă de bani pe o copie care ar putea servi cel mult drept lucrare de diplomă pentru un membru al cercului de pictură de pe lîngă casa de cultură a centralei pentru centralizarea ambalajelor din carton ondulat...

*
* *

„*Declarație.*

Subsemnatul Irimie Dodu, inginer principal la I.P.R.U.C. — Oradea, domiciliat în Oradea, strada Pustiului nr. 16, am sosit în capitală în seara zilei de 16 iunie 197... cu trenul, pentru a putea participa a doua zi la o ședință de lucru în minister. Negăsind cameră la cîteva hotele am intrat la Braseria *Ambasador* pentru a lua masa în așteptarea întoarcerii acasă a unui prieten coleg de facultate, domiciliat în capitală, pe care

îl sunasem la telefon și care după cum mi-a spus bunica acestuia se afla la cinema, întrucît intenționam să-l rog să mă adăpostească la el în acea seară în lipsă de soluție.

La circa o jumătate de oră de la sosirea mea în această braserie, cînd tocmai mi se adusese biftecul cu ou pe care îl comandasem, s-a apropiat de masa mea o tînără care m-a rugat să-i permit să ia loc pentru a putea consuma ceva nefiind alte locuri libere.

I-am permis să ia loc desigur, și din vorbă în vorbă am aflat că o cheamă Tina Ionescu, este de profesie critic cinematografic și nu este căsătorită. La rîndul meu i-am povestit că am venit în București pentru a participa la o ședință la minister și întrucît consumasem două pahare de coniac și circa o sticlă de Sîmbureşti de trei sferturi mi-am pierdut din greșeală controlul și i-am explicat că la ședința de a doua zi urma să țin un referat privind unele studii efectuate de un grup de cercetători pe care îl conduc în domeniul folosirii lemnului special tratat ca înlocuitor al unor metale pe care în prezent le importăm.

La scurt timp după ce telefonîndu-i colegului, am constatat că acesta nu se înapoiase acasă, Tina Ionescu pe care am numit-o mai sus m-a invitat amabilă să-mi petrec noaptea la ea, lucru pe care l-am acceptat, neavînd unde dormi și fiind celibatar. Această persoană a lipsit apoi cîteva minute de la masă în care timp mi-a explicat că a telefonat acasă pentru a se convinge dacă nu cumva au venit întîmplător părinții ei din provincie în vizită între timp și cum nu a fost cazul, am luat un taxi și ne-am deplasat la domiciliul acesteia din cartierul Titan unde posedă o garsonieră.

Țin să subliniez în această declarație pe care o dau din proprie inițiativă că a doua zi, la minister, în timp ce-mi pregăteam hîrtiile în vederea susținerii referatului, am constatat cu adîncă uimire că cineva îmi umblase în servietă, probabil în cursul nopții. Aceasta în-

trucît mapa în care îmi păstrez notițele era legată cu nod și fundă, în timp ce eu o leg întotdeauna cu două noduri întrucît încă din copilărie procedez astfel.

Drept care am considerat necesar să dau această declarație, întrucît consider că e de datoria mea, chiar dacă am greșit și eu cu această aventură trecătoare, sperînd că s-ar mai putea remedia ceva dacă autoritățile competente sînt puse în temă.

Ing. Irimie Dodu"

Colonelul Dumitrescu ia cele două pagini scrise de mînă și le depune în dosarul rămas deschis pe masă.

— A făcut Dodu o descriere a fetei, tovarășe colonel ?

Șeful îmi pune în față textul dactilografiat al stenogramei luate după descrierea făcută de Dodu criticului cinematografic Tina Ionescu.

Îl parcurg cu atenție, apoi cer permisiunea să fumez.

— Nu încape nici o îndoială, tovarășe colonel. E Alice Minea.

14

În birou își face apariția Lupu, elegant și cu dungulițe, în ciuda căldurii de afară. Se pare că nu intră pentru prima oară aici astă-seară, din moment ce își permite să nu salute...

— Dodu n-a reușit să-și amintească strada și numărul casei în care a dormit aseară, tovarășe colonel. Luînd însă drept reper puținele indicii pe care le-a reținut, am reușit să depistăm un bloc care lui i se păruse inițial identic cu celelalte. În final, l-a recunoscut după o tufă de trandafiri care crește în fața intrării.

La verificarea efectuată cu sprijinul miliției, a reieșit că garsonierea respectivă aparține...

— Lui Remus Codrea, student la I.A.T.C., secția operatorie, completez eu, privind pe fereastră.

Lupu ia poziția de pacient la stomatologie. Îl las așa, în vreme ce reflectez că, prin logică, poți să-ți dai seama și cam cîte rochii avea Eva, în primele ei zile în Paradis.

Colonelul nu ne dă atenție.

— Dodu poate pleca. Lupule, atrage-i atenția să nu pălăvrăgească că a trecut pînă la noi, mulțumește-i c-a făcut-o totuși, și explică-i că de rest ne vom ocupa în continuare, n-are rost să-și facă probleme. Ia legătura cu băieții noștri din Oradea să facă cercetări discrete la I.P.R.U.C., asupra importanței studiului respectiv și în ce măsură e confidențial. După cum ai văzut la analiza efectuată, nu constituie secret de stat. Cineva s-o supravegheze pe Alice Minea, ia măsuri, Lupule, din moment ce maiorul Adrian e ocupat să-și piardă banii la pocher și să facă pe samsarul. Remus Codrea e acum sub observație ?

— Este, tovarășe colonel mă pomenesc răspunzînd la întrebarea adresată subalternului meu.

Colonelul se încruntă puțin, apoi ridurile îi revin la normal.

— Trimite-l încoace pe Pănescu.

Lupu iese și imediat își face apariția Costică Pănescu.

— Ei ?

— Radu Teodosie, inginer zootehnist la o stațiune de creșterea intensivă a taurinelor din apropiere de București, 58 de ani, necăsătorit, domiciliat în strada Lunii 74, fără antecedente penale, a primit în urmă cu cinci luni o moștenire de la o rudă îndepărtată, un anume Ilie Arvinte, ardelean emigrat în 1934 în S.U.A. unde se pare că a făcut ceva avere. Arvinte a murit în 1968, dar avocații însărcinați cu succesiunea au iz-

butit să-l depisteze abia de curînd pe fericitul moștenitor. Întreaga moștenire i s-a remis în cont la Banca Română de Comerț Exterior, de unde face retrageri de sume în lei. Azi-dimineață, pe la 11,30 după cum și-a reamintit casiera, Teodosie a retras suma de 25 000 lei. Seriile bancnotelor sînt identice cu cele aflate în prezent în posesia tovarășului maior Adrian.

— Ce zici, Adriene? zîmbește colonelul. Te lăudai cu arta ta de a te tocmi, și cînd colo Teodosie știa cu ore înainte ce sumă o să-ți ofere pe tablouaș... Și acum, ce ai de gînd să faci cu mia cu care te finanțează proprii iepurași pe care-i vînezi?

— Mă gîndesc s-o folosesc drept fond de rulment, răspund eu modest. Poate o pierd diseară și pe asta...

— Cum vrei...

Colonelul își orînduiește pe birou hîrtiile în stilu-i birocratic care mă scoate din sărite de mulți ani, pe urmă se ridică și se așează pe fotoliul din fața mea.

— Cafea?

Înclin absent capul și peste cîteva minute apare Angela, cu o ceașcă de cafea și un pahar de ceai fierbinte pentru șef.

— Ei? Ce zici?

Mă uit la teancurile de bani pe care le-am depozitat temporar pe măsuță.

— Ideea nu e rea, tovarășe colonel. Banii necesari finanțării micii rețele intră în țară elegant, pe cea mai directă cale cu putință, fără a stîrni cîtuși de puțin bănuieli. Iar dacă Teodosie vrea să-i arunce pe căpițe de fîn, cine-l poate împiedica? Sînt banii lui...

— Ești sigur că tabloul n-are o valoare deosebită?

— În măsura în care am observat că pînza e relativ nouă, da. Dacă i-ar fi aparținut într-adevăr argentinianului, vreau să zic unchiului Ancăi Popescu, s-ar fi observat o oarecare patină a vechimii. Cred că l-a pictat chiar ea, doar e absolventă de arte plastice... În felul ăsta se creează, la nevoie, alibiurile necesare. Ea poate

justifica oricînd banii trimiținînd la nevoie la Teodosie, iar acesta, pasînd mingea mai departe, la ilustrul necunoscut decedat în 1968. Bag mîna în foc că bătrînul Arvinte, dacă a existat cumva, n-a lăsat în urmă o avere atît de copioasă. Banii provin din conturile vreunei agenții de informații.

Poate ar fi bine să verificăm, așa, ca să fim cu sufletul împăcat, și existența sau, mai bine zis, inexistența lui Arvinte. Cît privește povestea cu moștenirea, verifică dacă poți în Ohio... Cred că e cazul s-o lăsăm baltă...

Meditäm o vreme asupra celor conchise, apoi întreb :

— Permiteți să văd dacă a adus Stamate banda ?

— Banda ta e deja în seiful meu, Adriene. De cînd a adus-o tot stau și mă gîndesc ce sancțiune să-ți dau...

— De ce, tovarășe colonel ? mă interesez, făcînd pe miratul, deși știu foarte bine unde bate.

— Poate că e cazul să-ți mai reamintesc prevederile legale ? Poate ai uitat că legea nu ne permite să folosim astfel de metode ? Virgil Deleanu nu e bănuit de activitate subversivă antistatală, procuratura n-a fost sesizată, nu i s-a cerut o aprobare excepțională, iar maiorul Adrian folosește metoda înregistrării pe bandă a mărturisirii.

Colonelul e într-adevăr indignat și, dacă-l mai las să se ambaleze puțin, poate deveni periculos. Mă lansez într-un atac frontal :

— Vă rog să-mi permiteți, tovarășe colonel ! Care anume e metoda ilegală de care pomeniți ! Efectiv nu vă înțeleg ! Am voie să păstrez în propria mea casă un magnetofon ? Am, chiar două. E magnetofonul meu personal ? Achiziționat din propria mea soldă ? E. Observ că magnetofonul cu care am efectuat înregistrarea respectivă nu face parte din dotarea tehnică a instituției. Merg mai departe : presupunînd că îmi face plăcere să cînt *Traviata* în baie, am voie s-o fac ?

— Ai, oftează șeful, care pricepe unde vreau să-l aduc.

— Dar să înregistrez pe bandă vocea unui prieten?

— Ai, cu consimțămîntul lui. Mai ales că „prietenul" nu cîntă arii din *Traviata*.

— Cîntă arii din *Odiseea*. Odiseea lui, de Ulisse modern și contemporan. Iar consimțămîntul e implicit. Impli-cit, subliniez. Deleanu e prietenul meu, a venit la mine acasă din proprie inițiativă și nesilit de nimeni, și-a povestit fără să-l determin eu s-o facă unele amintiri. Cred că nu mai e nevoie să duc raționamentul mai departe. Vă rog să mă iertați, dar dacă aveți intenția să mă sancționați, atunci vă sugerez să cereți în prealabil avizul oficiului juridic al ministerului... Ies, oricum, la raport...

— O s-o fac, Adriene, fii tu fără grijă...

— E ultima grijă pe care o am, tovarășe colonel. Sper că nu va fi cazul să vă autosancționați dacă veți asculta acum la invitația și din inițiativa *mea*, o înregistrare făcută de *mine*, pe banda *mea*...

Atacul e cea mai bună apărare, dar mă uit cu coada ochiului la nea' Dinu să văd dacă n-am mers totuși prea departe. Se pare că n-am mers, sau colonelul e astăzi prea bine dispus. Bat în continuare fierul cît e cald:

— Aș putea să-i adresez Angelei rugămintea personală ca, aflîndu-se în afara orelor de serviciu, să stenografieze cele imprimate pe bandă? Poate că intenționez să-mi scriu, după vreo douăzeci de ani, memoriile...

Cum nu mi se răspunde da, dar nici nu, o rog pe secretară să-mi facă acest mic serviciu colegial, și ea apare însoțită de două duzini de creioane ascuțite, precum și de căpitanul Lupu, un tip curios de cînd îl știu.

...De pe bandă, vocea ușor grizată a lui Virgil Deleanu se răspîndește în biroul șefului, care meditează încă dacă e cazul să mă sancționeze sau nu...

* *

„Directorul reprezentației concernului General Electronics Ltd., domnul Raymond Esposito fuma trabucuri de proveniență braziliană. M-a ascultat cîteva minute atent și manierat, făcîndu-se că nu știe cîte ore mă lăsase să aștept în anticameră, apoi m-a întrerupt cu un gest ferm :

— Interesant, domnule Deleanu... Foarte interesant. Dar, după cum poate știți, atîta timp cît reprezentanța societății noastre se află pe teritoriul acestei țări, este obligatoriu să-i respecte legile. Înțeleg că nu posedați un pașaport în regulă, din moment ce ați venit cu un grup de turiști înseamnă că sînteți înscris pe unul colectiv. Și nici alte documente...

— Am reușit să-mi scot diploma de inginer, am sărit eu.

— Mda... Și cu diploma e o chestie... Nu prea e recunoscută aici. Știu, institutele dumneavoastră pregătesc niște ingineri excepționali, dar așa e legea aici... Va trebui să dați din nou o serie de examene, vreo 6—7 dacă sînt bine informat, va trebui să lucrați pînă atunci ca... hm... să zicem ca... muncitor... eh... auxiliar. Dar nu asta este problema... Mai întîi trebuie să vă prezentați la poliție și ulterior vom vedea ce mai e de făcut, după ce veți primi niște documente de identitate. Pînă atunci, nu-mi rămîne decît să vă urez mult succes, să vă destăinui că avem mare nevoie de ingineri electroniști bine pregătiți și să vă rog să-mi mai faceți o vizită cînd timpul vă permite...

Domnul Raymond Esposito m-a condus politicos pînă la ușă, secretara lui avea cei mai robuști sîni pe care-i văzusem pînă atunci dacă fac abstracție de fotografiile din reviste, iar ușile se deschideau și se închideau complet automat.

Am ajuns în stradă cu un lift ultrarapid, iar la poliție pe jos. Simțeam că va trebui să economisesc puținele bancnote de care dispuneam în valuta acelei țări...

...Locotenentul în fața căruia fusesem adus mirosea discret a *Eau de Tabac*, fuma niște țigări scurte, cu tutun negru, era tinerel și al naibii de plictisit. M-a ascultat fără să scoată o vorbă, a deschis un sertar, și fără măcar să mă privească, a scos un formular-tip și mi l-a pus în față. Pe urmă a ieșit din cameră.

M-am uitat pe formular și, îmi aduc aminte cu acuitate și astăzi, am scos un fluierat de uimire, cuprindea 487 de întrebări, tipărite în cinci limbi, printre care și româna. 487 de întrebări ! Am simțit nevoia să mă scol și să mă duc urgent la hotelul unde fusese cazat grupul nostru, dar mi-am înfrînt pornirea. De altfel, tocmai atunci intra pe ușă un sergent care aducea o cafea.

M-am repezit la ea, era prima oară cînd beam filtru cu lapte condensat, avea un gust ciudat și mi-am amintit imediat de una dintre reclamele pe care le tot văzusem prin reviste : „Proaspătă, aromată, unică, îmbietoare, cafeaua Eduscho !".

Ultima țigară din pachetul adus din țară avea tutunul puțin scuturat, am rămas îndelung cu privirea lipită pe cele două mici vase cu pînze desenate deasupra cuvîntului „Snagov", undeva în apropierea lor se afla restaurantul unde-mi invitasem prietenii la logodnă... Am început să scriu răspunsurile la întrebările chestionarului. Nu mi le mai aduc aminte pe toate deși ulterior am mai răspuns la aceleași întrebări de cel puțin încă patru ori — probabil încercau să-și dea seama dacă răspunsurile mele sînt identice ? — dar cîteva mi-au rămas totuși în minte, mă frapaseră inițial, apoi mi-am dat seama care era scopul lor... Dar atunci, la poliție, am rămas interzis... Dacă ești curios, pot să-ți recit cîteva mostre :

— «Enumerați în măsura în care vă amintiți, magazinele care se află pe strada dumneavoastră, în di-

recția în care mergeți dimineața la serviciu, mai întîi pe partea dreaptă, apoi pe partea stîngă» ;

— «Care sînt relațiile dintre directorul dvs. și secretarul de partid ? Indicați numele acestora» ;

— «Cum apreciați calitatea pîinii pe care o consumați de obicei ?» ;

— «Ați fost membru al gărzilor patriotice ? Dacă da, indicați cîte antrenamente ați efectuat în ultimul an și menționați arma pe care o foloseați» ;

— «Ce documente sînt necesare pentru achiziționarea unui loc de veci ?» ;

— »Care este gradul obținut în armată, unde ați făcut stagiul militar, cum îl chema pe comandantul de pluton ?» ;

— «La ce formă de învățămînt politic ați participat în ultimii ani ? Care este numele propagandistului și cum apreciați gradul lui de exigență ?» ;

— «Ce ziare citeați de obicei, ce anume vă interesa în primul rînd ?» ;

— «Indicați numele colegilor de liceu pe care vi-i amintiți, eventual actualele lor locuri de muncă» ;

— «Cît au durat formalitățile necesare obținerii vizei de ieșire din țară ? Ce documente ați prezentat ?» ;

— «Cu ce se ocupau vecinii cu care erați în relații mai apropiate ? Dar soțiile lor ?» ;

— «Există în apropierea locuinței dumneavoastră o instalație de alarmare în caz de pericol nuclear ? Unde este amplasată ea ?» ;

— «Cunoașteți personal pe cineva din conducerea de partid și de stat ? Dacă da, care erau relațiile existente la data plecării din țară ?»

...Și așa mai departe, pînă la 487. Am completat toată noaptea formularul, după care mi-am cumpărat un pachet de țigări introducînd două monede în automatul instalat pe culoar. Primul meu pachet de țigări fumat în

străinătate a fost un *Camel* cu filtru. A fost și ultimul *Camel* pe care l-am mai fumat de atunci...

Dimineața, către opt, după încă un filtru cu lapte condensat, intram însoțit de sergentul de serviciu pe porțile lagărului de emigranți din F. Pe o pancartă uriașă plasată chiar în spatele porții, scria cu litere mari : „*Bun venit în lumea liberă !*“

15

„Barăcile erau imense, aliniate în dreapta și în stînga aleii principale, în față trona un fel de pavilion administrativ cu un etaj, prin ușa principală intrau și ieșeau civili, numai civili, n-am văzut niciodată acolo o uniformă militară sau de poliție.

Am intrat însoțit de un individ gras și cam șifonat care mă luase în primire fără o vorbă de la poartă, prin cîteva ferestre mă priveau copii. În clădirea administrativă mirosea a dezinfectant și a *spray* de mandarine, am fost introdus direct în baie, mi-am amintit deodată cu oroare și un frison de panică de Auschwitz, apoi mi-am scuturat teama, eram doar la un sfert de secol de război, eram doar în lumea liberă.

După duș, un duș ciudat, apa țîșnea din pereții laterali, din plafon, din podea, ciudat dar reconfortant, mi s-a adus o cutie de carton, am desfăcut-o, conținea un costum gri cu mici romburi în țesătură, trei cămăși, două cravate, pantofi, lenjerie, periuță de dinți și pastă, toate aseptice, impersonale, un săpun „*Lux*“ cu Rommy Schneider zîmbind pe ambalaj, cinci pachete de țigări, știau deci că sînt fumător, într-un plic se aflau toate obiectele personale pe care le lăsasem în hainele mele, hainele nu le-am mai revăzut de atunci, plus un cartonaș pe care scria „baraca II, camera 7, pat 3“.

Aveam să-mi dau seama mai tîrziu că personalul fiind redus, totul fusese raționalizat la maximum, se evitau discuțiile lungi, explicațiile, totul era tipizat, decurgea în limitele unei organizări perfecte, de mecanism reglat la secundă, aveam senzația că intrasem pe o uriașă bandă rulantă și treceam prin mașini necunoscute, ca o bucată de metal informă care trebuie fasonată, ciocănită, întoarsă pe toate fețele pentru a fi adusă în final la un standard anume ...

M-am îmbrăcat, nimeni nu era prin preajmă, mi-am pus restul obiectelor în cutia de carton în care fuseseră ambalate piesele vestimentare și m-am îndreptat nesupravegheat către baraca II. Abia peste cîteva zile aveam să observ micile camere de luat vederi ale unei instalații de televiziune cu circuit închis amplasate pe culoare și dirijate probabil de undeva, de la un post central de observație ...

Camera 7, patul 3 ...

Erau patru paturi în camera 7, lîngă fiecare o noptieră, patru dulapuri în perete, numerotate bineînțeles, am deschis la întîmplare ușa unuia, nu era gol, le-am deschis și pe celelalte, cu excepția celui cu numărul 3 erau toate ocupate cu obiecte de îmbrăcăminte, probabil că vecinii de cameră erau pe undeva, aveam să-i cunosc către seară.

M-am trîntit îmbrăcat pe pat, era liniște, n-ai decît să nu crezi dar am plîns așa, cu fața în sus, privind globul alb-gălbui din centrul tavanului, deținutul liber II-7 3 a plîns fără lacrimi pînă a adormit ...

M-a trezit o voce de femeie, am privit în jur, nu era nimeni, totuși o voce feminină rostise „Domnul Virgil Deleanu (Deleanu cu accent pe *e*, parcă nu era numele meu, parcă era un nume străin) este invitat în pavilionul central, camera 9", mi-am dat seama apoi că vocea provenea dintr-un mic difuzor plasat deasupra ușii, m-am dus în pavilionul central la camera 9, mă aștepta un băr-

bat suplu, la circa 40 de ani, bine îmbrăcat, pomădat, m-a întîmpinat cu mîna întinsă.

— Numele meu e Lombard, domnule Deleanu, sînt referent principal al lagărului de tranzit din F... Aș vrea să vă pun la curent cu cîteva lucruri pe care considerăm necesar să le știți pentru a evita ambii unele neplăceri viitoare... Luați loc, puteți fuma, eu din păcate m-am lăsat de multă vreme...

M-am așezat pe unicul scaun din încăpere, domnul Lombard a luat loc în fotoliul din fața biroului, a scos o mapă subțire, albastră, a deschis-o ca un automat și a început să citească rar, cu dicție, ca un profesor aflat în fața unui copil handicapat: — Lagărul de tranzit din F., aflat în subordinea Ministerului de interne, este destinat adăpostirii provizorii a transfugilor din țările Europei de est pe o perioadă variabilă, necesară integrării într-un tip de societate nou pentru aceștia...

Îl ascultam, îl înțelegeam, dar cuvintele treceau parcă pe lîngă mine, aveam senzația că mă aflu în centrul acțiunii unui film, că nu peste multă vreme se va aprinde lumina și totul se va risipi odată cu „*The End*"-ul de pe pînză...

— ... este necesară desigur o perioadă de verificare a celor declarate la poliție... oaspeții noștri sînt tratați cu toată deferența posibilă, dar vor trebui să se încadreze în disciplina internă a lagărului... veți primi un certificat de identitate provizoriu care va atesta statutul dumneavoastră pînă la primirea documentului de identitate cerut de legile statului... odată cu renunțarea la cetățenia anterioară... cheltuielile de întreținere vor trebui acoperite din retribuția bănească primită pentru munca efectuată... vor trebui studiate și respectate legile țării-gazdă... veți găsi un rezumat al acestor legi în noptiera dvs... depinde de dumneavoastră ca perioada de sejur aici să fie cît mai scurtă.. sînt interzise îndeosebi discuțiile cu caracter politic... apelăm la înțelege-

rea dumneavoastră pentru a depăși perioada mai grea a acomodării... Domnul Lombard își terminase predica monotonă și zîmbea acum profesional, cu buze subțiri.

— Cam cît durează în medie „acomodarea" despre care vorbeați? l-am întrebat, după o pauză penibilă în care privisem desenul mochetei gălbui de sub picioarele mele.

— În medie? se întrebă la rîndul lui Lombard. În medie 6—8 săptămîni... Iar acum, domnule Deleanu, permiteți-mi să vă felicit încă o dată pentru reușita dumneavoastră în tentativa de a ajunge în lumea liberă și să vă rog să completați un scurt chestionar pe care-l veți găsi în camera alăturată.

Am trecut în camera alăturată, o odăiță de doi pe doi prevăzută cu o măsuță și un scaun reglabil, pe rotile și am început să completez scurtul chestionar.

Scurtul chestionar conținea 487 întrebări...

— Te plictisesc, domnule Balaban?"

Întrebarea îmi era adresată și îmi aud, cu aceeași uimire dintotdeauna, vocea oarecum străină pe bandă:

„— Din contră... E chiar fascinant... Nu mi-aș fi închipuit niciodată că așa e primul contact cu «dincolo»..."

„— Da, nu e ca în reviste... O să rîzi, dar nici o portoricană cu p'elea de culoarea cafelei și zîmbet ademenitor nu mi-a împodobit umerii cu o coroană de flori de lotus... Fotoreporterii au lipsit de la prima mea întîlnire cu vestul, iar televiziunea așișjderea. Dacă-mi mai torni o picătură din sticluța aia, prind curaj să-ți povestesc mai departe. De fapt, trebuia să povestesc cuiva, nu? Iar dacă dumneata ai devenit victimă, asta se datorează... În sfîrșit, nu te-am agasat?"

„— Povestirea nu..., poate tonul, puțin. Nu se potrivește deloc cu costumul ăsta, nici cu cel de aseară, nici cu țigările pe care le fumezi... De fapt, cum ai ajuns

din nou în țară ? Ce te-a determinat să te întorci ? Eu unul, să-ți mărturisesc sincer, n-aș mai fi făcut-o ...“

„— Nici eu. De rușine, măcar ... Dar nu știi încă totul... Revenind la lagăr, trebuie să-ți spun că în ziua aceea am completat din nou chestionarul, conștient tot timpul că răspunsurile mele nu pot fi identice cu primele, din chestionarul completat la poliție. Are și memoria limitele ei ...

Către seară, la scurt timp după ce am părăsit «camera de alături», am fost chemat la masă. Se cina într-o hală imensă, exista un sistem de autoservire, îmi aduc aminte însă că meniul era unul singur : un cîrnat alb, fiert, salată de cartofi cu maioneză, două banane. Aveam să aflu mai tîrziu că bananele erau cele mai ieftine fructe acolo, în inima Europei, cu contravaloarea unui bilet de tramvai puteai cumpăra un kilogram ... De ..., produse ale țărilor slab dezvoltate ...

La întoarcerea în cameră mi-am întîlnit vecinii de pat. Doi cehi și un polonez, cehii mai tineri, polonezul avea peste cinzeci de ani, cehii erau, ca și mine, de profesie ingineri, vorbeau engleza, ne-am înțeles relativ corect. Zăceau în lagăr de trei luni, «zăceau» e incorect spus, dormeau acolo, ziua erau în F., polonezul chiar mai departe, la vreo treizeci de kilometri, într-un sat. Lucrau.“

„— Ce lucrau ?“

„— Unul dintre cehi, inginer electronist ca și mine, spăla mașini la un parcaj. Celălalt, mecanicul, lucra la un service. Polonezul făcea pe brutarul, era medic pediatru.“

„— Vorbești serios ?“

„— Mai serios nici nu se poate. Regulamentul lagărului prevedea expres ca «pensionarii» lui să-și achite cheltuiala de întreținere. Or cheltuielile astea, în care intrau și micul dejun și cina, se ridicau la echivalentul a circa cincizeci de dolari, săptămînal. Pentru o primă

perioadă de 30 de zile, pînă îți găseai ceva de lucru, erai creditat de administrație, urmînd să rambursezi creditul ulterior, în rate, timp de două luni."

„— Restul, ce cîștigai peste adică, îl puteai păstra ?"

„— Cum să nu ? Dar acest rest nu exista. Sau se ridica la contravaloarea cîtorva pachete de țigări și sticle de *Coca-Cola*. Cît crezi dumneata că putea cîștiga un medic pe post de brutar ? Un «lucrător oaspete» — cum erau denumiți cu o politețe rece transfugii angajați undeva ?"

„— Nu existau posturi ?"

„— În zona respectivă nu există industrie. Iar acolo unde exista, îți trebuia o diplomă recunoscută. Ale noastre nu erau recunoscute ... Nu mă întreba de ce, nu știu. Ei bine, după discuția cu companionii mei de cameră, m-am hotărît ferm s-o șterg din lagăr de îndată ce ies prima oară pe poartă."

„— Fără documente ?"

„— Cu certificatul acela provizoriu."

„— Și ? Ai făcut-o ?"

„— Bineînțeles. Vorba aceea, există oameni care au idei puține, dar fixe. Fac parte dintre ei. Am șters-o exact peste o săptămînă, cînd mi s-a dat certificatul și mi s-a recomandat o adresă unde aș fi putut găsi ceva de lucru."

„— Ce anume ?"

„— Distribuitor de bere. Am aflat-o la adresa respectivă, era o fabricuță de bere. Carnetul meu de conducere era valabil, era un carnet internațional, totuși putea fi utilizat doar 60 de zile, după care trebuia preschimbat. Bineînțeles, în baza unei legitimații de identitate definitive ... Mi se punea la dispoziție o dubiță încărcată cu navete și trebuia să descarc berea în depozitele cîtorva restaurante din împrejurimile orășelului.

Am spus O.K., am solicitat o hartă pentru a mă putea orienta, plinul mașinii l-am făcut la pompa din in-

cinta fabricii și am plecat, urmînd să efectuez prima distribuție în patru ore și să mă înapoiez pentru următoarea.

Aveam deci 240 de minute la dispoziție. Mergînd cu o sută la oră, cu mai mult nu permitea regulamentul, prin zonă nu trecea nici o autostradă, puteam fi, pînă se dădea alarma, la circa patru sute de kilometri distanță de lagăr. Adică pe o rază la care aș fi fost, desigur, căutat... Am ieșit în șosea și, la numai cîțiva kilometri, m-a oprit un autostopist, un fel de hippy, haine zdrențuite, barbă, pălărie tare. Atunci nu știam că providența se îmbracă hippy... Vroia să meargă la N, la circa o sută de kilometri distanță de F. L-am luat. Peste cinci minute aveam un plan, rămînea doar să-l mai pun în aplicare. Privind țintă șoseaua sinuoasă l-am întrebat pe individul de lîngă mine :

— Știi cîte sticle de bere încap în duba asta ?

— Știu, mi-a răspuns el, fără să se mire.

— Cît ar face, vîndute la negru ?

— Cum adică ?

— Adică vîndute fără acte și la repezeală, cu jumătate din preț.

Domnul Hippy s-a uitat la mine dintr-o parte, și-a aprins un fel de havană, pe urmă s-a interesat :

— Le-ai furat ?

— Să zicem.

— Cu mașină cu tot ?

— Să presupunem.

— Hm...

Pe urmă a început să mediteze, trăgînd din țigara tare, cu miros de cocean de porumb ars.

— Berea nu face cine știe ce, a mormăit el într-un tîrziu. În schimb se poate plasa urgent, la orice benzinărie care are chioșc de răcoritoare. Mașina valorează mai mult, dar se plasează mult mai greu ...

— Mașina nu mă interesează, i-am replicat. Faci cu ea ce vrei, cu o condiție : nu te oprești înainte de a termina benzina, și asta mergînd cu toată viteza.

— Iar tu rămîi în drum ?

— Exact.

Domnul Hippy a tăcut din nou, preocupat. Abia peste un sfert de oră, cînd pierdusem orice speranță, s-a întors spre mine, sugînd în continuare din coceanul lui de porumb puturos :

— La prima intersecție o faci la stînga... Mergem la benzinăria lui Harry Americanul.

16

— „Benzinăria era în plin cîmp", continuă vocea puțin absentă a lui Deleanu. „Tîrgul s-a făcut repede, fără multă vorbărie, suma cerută era destul de mică pentru a-l tenta pe benzinar, am descărcat navetele, ne-am suit în dubă și am plecat.

— Te las la S, la cinci kilometri de aici, a propus domnul Hippy. Nu m-ai văzut, nu te-am văzut. Cu mașina mă descurc eu.

— Conform condiției ?

— Conform. Sînt un om de onoare.

M-am uitat la ceas, mai aveam două ore și jumătate pînă ce urma să mi se constate dispariția.

Am scos teancul de bani, l-am înjumătățit, i-am întins o parte.

— Vezi-ți de treabă, prietene, a mutat domnul Hippy coceanul în celălalt colț al gurii. Și așa sînt puțini, o să-ți trebuiască. Iau destul pe mașină. Și acum dezbracă-te.

L-am privit uluit.

— Dezbracă-te îți spun. În costumul ăsta te agață imediat, ești luat ca din oală. Crezi că nu mi-am dat seama că ai șters-o din lagăr? Dezbracă-te, vezi în sacul meu, găsești niște blugi, saboți, bluză și o pălărie. Schimbă-te. Pe astea le arunc eu, la canal. Cînd ajungem la S, te sui în primul tren, n-are importanță în ce direcție, găsești în fiecare compartiment un mers al trenului respectiv cu legăturile pe care le are în fiecare gară. Cobori acolo unde ai legătura rapidă cu H. Ia bilet, nu încerca să faci blatul, te duci la H. și, pe strada gării, găsești o cîrciumioară pe numele ei *Bing-Beng*. Intrebi de Louis, zici că te trimite Benjamin. Louis îți face rost de un document de identitate. Fals, dar perfect. N-o să te coste nimic, sîntem vechi prieteni. Și poate c-o să ne mai vedem, îmi place mutra ta. Ești comunist?

— Nu, i-am răspuns.

— Regret, a suspinat domnul Hippy. N-am discutat niciodată cu un comunist...

M-am schimbat rapid, țoalele erau cam jegoase, dar mi-am învins repulsia. Domnul Hippy a oprit în spatele gării din S, am coborît.

— Să-ți rupi gîtul și picioarele, mi-a strigat el, demarînd brusc.

Am rămas în loc, privind după mașina care se îndepărta în viteză. Pe urmă duba a oprit, și a revenit lîngă mine în *marș-arrière*. Domnul Hippy și-a scos barba pe fereastră, a rînjit și m-a lămurit:

— La noi asta e o urare de bine...

A claxonat lung și dus a fost...“

*

* *

„*Bing-Beng* avea afară reclamă mobilă din tuburi cu neon, o stripteuză se dezbrăca la fiecare patru minute, înăuntru se dezbrăcau mai multe, lent, în lumină di-

fuză, înconjurate de voaluri de fum provenind din țigările spectatorilor, se fuma la disperare și se bea așișjderea, am privit cîteva minute spectacolul în picioare, lîngă perdeaua intrării, vedeam pentru prima oară un astfel de spectacol, apoi m-am îndreptat spre bar.

Mixerul, un negru zîmbăreț, mi-a împins în față un pahar gol și m-a întrebat din ochi ce beau. Am cerut *whisky*, normal — altceva nu-mi trecea prin cap — am observat că oricine ajunge prima oară în occident bea mai întîi whisky deși există zeci de băuturi mai bune, mi-a turnat două degete pe fund și a umplut cu gheață paharul.

— Vin din partea lui Benjamin, mi-am luat eu inima în dinți, unde îl pot găsi pe Louis ?

— Așteaptă, mi s-a răspuns.

Mi-am întors scaunul către scenă, evolua o negresă superbă, cînd s-a stins pentru cîteva secunde lumina am simțit o mînă de umăr, o copie a domnului Hippy îmi zîmbea într-o parte. Mi-a făcut semn, l-am urmat printr-o ușiță de lîngă bar, am coborît niște scări, am urcat altele, după ce am străbătut un fel de coridor semicircular, luminat slab, am intrat într-o cameră scundă. Jumătate dintr-un perete era de sticlă, despățea cămăruța de sala barului, prin sticlă se vedeau perfect mica scenă și mesele.

— Partea opusă pare o oglindă, m-a lămurit Louis, de aici se supraveghează «întreprinderea», se mai îmbată cîte unul, alții devin agresivi față de fete, trebuie luate măsuri la timp... Ce te doare, de ce te-a trimis Benjamin ?

I-am explicat ce mă durea, l-am rugat să-mi facă rost de o legitimație de identitate.

— Asta-i simplu, se face, cît discutăm îți fac și pozele, mîine o ai, dar pe urmă ? Din ce trăiești ?

Ce era să-i răspund ? Că voi vedea, ce altceva...

— Bine, discutăm mîine, ba nu, văd că putem discuta chiar astă-seară, uite-l pe Kauner...

Mi-a arătat prin peretele de sticlă un domn solid, cu o umbră de mustață, care tocmai pătrundea în bar.

— Dacă vă înțelegeți eşti om făcut, te umpli de bani. Hai să-ți fac pozele, se mai fac razii, poliția e cu ochii pe noi...

L-am urmărit pe Kauner prin fereastra-oglindă, trecea printre mese fără să-şi arunce privirea către scenă, a dispărut în spatele perdelei de lîngă bar şi peste cîteva minute, timp în care Louis mă fotografiase cu un aparat extras dintr-un sertar, intra în camera în care ne aflam... Louis i-a relatat pe scurt cele aflate de la mine, Kauner a ascultat distant, pe urmă s-a proptit în fața mea, cu mîinile adînc înfipte în buzunarele pantalonilor, parcă era John Wayne, într-un film văzut în copilărie, s-a legănat pe vîrfurile şi tocurile pantofilor lui «cioc de rață», m-a măsurat ca un cioclu care se pregătește să ia măsuri de sicriu, şi mi-a spus :

— N-ai nici-o şansă, romînule. Aproape nici-o şansă, s-a corectat el.

S-a întors, şi-a turnat ceva dintr-o sticlă, a pendulat cu paharul într-o mînă, cu cealaltă a extras din buzunarul de la piept un sul de bancnote, legate cu elastic, îmi venea să rîd, era ca în Far-West, le-a aruncat pe masă.

— Îți ofer singura şansă. Ai aici un avans de două mii de dolari. Mai mult, după ce semnezi contractul.

— Despre ce e vorba ?

— O expediție cu caracter geografic, s-a hlizit el. Cu cel mai mare salariu posibil în prezent. Angola.

Trebuia să-mi dau seama. Nu, Legiunea străină nu-mi convenea. Citisem despre ea în aceleaşi reviste cu poze colorate. Orice, mercenar nu. Mai bine înapoi în lagăr.

— Ai fost franc cu mine, domnule Kauner. Îți mulțumesc pentru franchețe, dar nu pot. Nu mă țin balamalele pentru o chestie de-asta...

Kauner a ridicat din umeri și a depozitat banii în buzunar.

— Asta-i tot ce-ți pot oferi, românule. Regret.

— Și eu.

M-am întors spre Louis :

— Cade și problema legitimației, nu ?

— Nu, de ce ? Îl servesc pe Benjamin. Mîine o ai. Pînă atunci, dormi aici, nu-i în regulă să circuli prin cartier la ora asta.

— Românule !

M-am întors spre Kauner.

— Poate te mai gîndești !

— Nu, domnule. Mii de mulțumiri.

— Cum crezi. Oricum, astă seară ești invitatul meu...

Am băut cu Kauner jos, în bar, toată noaptea. Către zori, a încercat să-mi bage din nou contractul sub nas. Niciodată nu m-am trezit mai rapid dintr-o beție...

A doua zi, aveam legitimația. Am plecat imediat, după ce i-am mulțumit lui Louis. Nu l-am mai văzut de atunci. Nici pe Kauner.

De fapt, am avut și puțin noroc. Peste o săptămînă, reușisem să mă angajez vînzător la un magazin, la raionul de televizoare. Munceam de la 9 la 6 ca un robot. Oamenii de pe acolo sînt al naibii de pretențioși, nu cumpără nimic pînă nu se conving de calitatea mărfii. Făceam zeci de demonstrații pe zi... După program, plimbam ciini. Era un *job* ca oricare altul. Peste cîteva luni m-am îndrăgostit de o colegă, vînzătoare la raionul de parfumerie al aceluiași magazin, o belgiancă. Nu ne puteam căsători, dar m-am mutat la ea".

Pe bandă nu se mai aude, o vreme, nimic. Apoi îmi aud vocea :

— „Și ? Mai departe ?"

„— Mai departe ? Nu e mai departe. Christina... Christina a murit. M-am prezentat la ambasada noastră, auzisem că sînt reprimiți în țară cei ce nu o defăimaseră, nu comiseseră nici un act ostil... În două săptămîni primeam pașaportul și un bilet de avion."

„— Nu te-au urmărit pentru furtul mașinii ?"

„— Ba da. Din fericire, am avut buna idee să expediez economiile mele din primii doi ani pe adresa fabricii de bere din F. Cînd mi-au dat de urmă, patronul fabricii retrăsese reclamația... Dar te-am plictisit destul și la șapte am o întîlnire, plus că ar mai trebui să și dormim puțin înainte de a pleca la fabrică"...

Banda fîșie în gol.

Colonelul Dumitrescu învîrtește creionul.

— Corespunde. Corespunde punct cu punct.

— Cu ce, tovarășe colonel ? îl întreb contrariat.

— Cu declarația dată la ambasada noastră odată cu cererea de repatriere.

17

Încărcat ca Moș Crăciun cu banii proveniți din valorificarea superioară a căpițelor de fîn, mă îndrept către Povernei. Cu gîndul la rolul lui Deleanu în „anturajul" Ducesei de Popesco e gata-gata să dau peste o persoană care privește preocupată în vitrina IDMS-ului. Persoana totalmente vrăjită de strălucirea unei Dacii 1300 blondă ca spicul se dovedește a fi nici mai mult nici mai puțin decît marele maestru Vasilescu.

Îl bat pe umăr cît se poate de afabil.

— A, dumneata erai...

— Dacă îți făceai griji cu completarea sumei pentru avans, atunci descrețește-ți fruntea, îl îndemn.

Mă privește suspicios :

— Ce vrei să zici ?

— Că nu eu, ci norocul a dat peste tine. Ai un buzunar liber ?

— Mai multe, rînjește el cu buzele alea subțiri și pleoapele-i de albinos îi tremură peste ochii albaștri și imobili, de cadavru proaspăt. Aș zice că toate...

— Te pomenești că într-unul din ele s-a rătăcit și o chitanță cu autograful meu ?

— Dac-ai ghici așa și-n stele, ai fi un om făcut, îmi replică el, înveselit din cale afară.

— Cînd m-oi lăsa de pocher, trec pe astrologie, îl asigur, scoțînd din buzunar un teanc de cinci mii. Rețin zece hîrtii și-i dau diferența. Banii dispar cu viteza șoricelului Jerry urmărit de cotoiul Tom.

— Tăticul matale posedă vacă de lapte ? mă interesez.

— Ce-ți veni, filozofule ?

— Îmi imaginez că-i un bătrînel tare fericit, meditez cu voce tare în continuare. Știi cum zice bengalezul ? Nu știi, că n-ai ajuns decît pînă la *R*, de la Rigă... Bengalezul zice : „*Vaca de lapte, hambarul plin de grîne, heleșteul plin de pește, banii de-ajuns și fiul știutor de carte ; ăsta-i raiul pe pămînt*“. Așa că dacă are și restul, tovarășul Vasilescu senior e în al șaptelea cer ; că fiu știutor de cărți, slavă domnului, are...

Îi cade fisa destul de repede, și începe să se bată cu palmele peste șolduri, înecîndu-se de rîs.

— Să știi că-mi placi, filozofule, hotărăște el. Hai să-ți dau un coniac *Milcov* !

Mă ia de braț și mă tîrăște la braseria *Ambasador*.

Se pare că aici și-a stabilit cartierul general toată banda, din moment ce la o masă de lîngă fereastră domnul Remus Codrea vrăjește o splendoare ce pare abia aterizată din mediul rural, iar mai în fund, pe dreapta, acolo unde lumina pătrunde mai anevoie, o ființă în-

cîntătoare care răspundea cîndva la catalog la vocativul „Minea Alice!“ (dar nu mai răspunde de mult, prin abandon) își ațintește privirile hipnotizante în ochii unui bărbat aflat într-o rapidă călătorie spre a doua tinerețe.

Tovarășul ospătar, căruia i-ar sta mai bine învechita denumire de chelner, ne face lună o masă, maltratînd-o cu lovituri de șervet menite să îndepărteze firimiturile, dar neputincioase față de o recentă pată de cafea.

— Cu ce-i servim pe domnii ?

Fără să mă consulte, Vasilescu cere mușchiuleț de purcel cu garnitură de ciuperci, Fetească neagră „din aia“ și în deschidere coniac *Milcov*. Mărinimia lui, pe banii mei, e gata-gata să-mi stoarcă o lacrimă.

Îmi arunc privirile în jur. Clientela e internațională dar și autohtonii sînt relativ bine reprezentați. Un personaj cu fața de culoare indecisă, pe care îmi amintesc să-l fi văzut și la barul de la *Alhambra*, se ocupă de un înfloritor negoț cu produse manufacturate din tutun. Amfitrionul meu îi face semn și la scurtă vreme îmi pot aprinde un *Kent*. Dacă Vasilescu o s-o țină așa cu mărinimia, te pomenești că în următoarea jumătate de oră mă trezesc și cu o junică pițipoancă pe genunchi...

Odată adus coniacul, gustăm din el adînc pătrunși de importanța momentului, importanța concis exprimată de Vasilescu prin lucida observație „că o viață are omul, și-o gaură-n buget“.

Discutăm o vreme despre nobilul joc care ne-a adus la același numitor comun, ne istorisim pățanii, vine și mușchiul cu ciupercile după el ; stropit din belșug cu Fetească el întrunește aprecierile noastre cele mai sincere. Vasilescu îmi toarnă ritmic în pahar și cînd consideră că ne-am intimizat deajuns, simte nevoia să se intereseze de unde, de cînd și cît de bine îl cunosc eu pe doctorul în drept Lucian Basarab.

Îi destăinuiesc că îl cunosc de la o petrecere cu poeți suprarealiști, care a avut loc cu cîțiva ani în urmă în decorul feeric al pădurii Pustnicul ; că îl cunosc foarte bine, din moment ce nu pot declara cu mîna pe conștiință că nu dau doi bani pe el ; că voi fi și eu poate afemeiat, ca orice bărbat care e conștient că tinerețea trece, cum bine zice și un șlagăr de muzică ușoară, dar că doctorul Basarab depășește orice imaginație cu performanțele lui în domeniu ; că un tip neserios ca el mai rar ; că baftă are cu carul. Așa de exemplu, încurcîndu-se cu nevasta unui știab, nu numai că nu l-a deranjat nimeni, dar că boșorogul s-a făcut forte și i-a făcut rost recent de o specializare în străinătate, de unde eu, unul, nu cred că-i nebun să se mai întoarcă ; în orice caz, pe garanție nu l-aș lua nici fiind în stare totală de ebrietate ; că etc. etc., adică îl încondeiez așa bine pe doctorul în drept Basarab, încît maximum 1,5% din afirmațiile mele despre individ ar fi arhisuficient să ajungă la urechea unui cadrist pentru ca acesta s-o ia urgent la goană în căutarea unui copac cu crengi suficient de groase pentru a-i susține trupul.

Și Vasilescu mă ascultă și tare se mai miră și-mi toarnă în pahar.

Între timp, se pare că bărbatul în voiaj spre a doua tinerețe și-a rezolvat problema locuinței de-o noapte din moment ce se ridică de la masă și-o urmează pe Alice, tîrînd după el o uriașă servietă diplomat.

Îl caut din ochi pe Codrea.

Splendoarea rurală se lasă greu și face fasoane, din cînd în cînd își dă ochii peste cap ca Alida Vali într-o coproducție, iar Codrea își exhibează toate talentele de maestru în anul III la I.A.T.C., secția operatorie. Probabil că îi recită anume din *Hamlet*, căci tînăra gîscă și-a luat brusc o poză melancolică de un farmec infinit.

În timp ce Vasilescu își exprimă unele considerente privind dificila activitate de sistematizare a orașelor, domeniu în care pare a fi doctor din moment ce funcțio-

nează de cîțiva ani de zile în calitate de desenator tehnic la I.P.C.I. — Bucureşti îmi rememorez conținutul raportului care privește viața și activitatea junelui student :

„Remus Codrea, 28 de ani, fiul unui funcționar la A.D.A.S. și al unei garderobiere la Teatrul Național, după ce a terminat relativ onorabil liceul, sfătuit de colegii mamei, a dat examen la teatru, căzînd cu succes, spre marea uimire a tuturor celor ce-i preziceau un strălucit viitor în slujba Thaliei. În anul care urmează se îndeletnicește cu tăiatul frunzelor la cîini, printre picături participînd cu un grup de prieteni la violul quasi-consimțit al unei fete de 18 ani. Scapă de condamnare datorită gestului plin de demnitate al unuia dintre combatanți care consimte să ia victima de nevastă, precum și achitînd din economiile tatălui adasist o sumă substanțială părinților proaspetei mirese. Își satisface stagiul militar cu o relativă ușurință, întemeind o brigadă artistică, care se specializează în cuplete ce preamăresc nobila îndeletnicire a curățatului cartofilor pentru popotă. Revenit la vatră, o găsește ceva mai rece de cum o lăsase, adasistul punînd vătraiul pe el și amenințîndu-l cu repudierea în cazul în care nu se pune cu burta pe carte. Face acest gest și după încă o încercare ratată, reușește să intre la facultate, căci talentul se pare că nu-i lipsește, ca oricărui copil care s-a jucat prin culise, printre picioarele celebrităților scenei. Își vede de studii, desfășurînd însă simultan o vastă activitate de seducție a ființelor naive dar suave de sex slab, care-i cad în brațe ca mușteleamețite de efluviile cataifului, ființe naive dar suave pe care le iubește temporar și pe care le plasează ulterior unor clienți aleși cu grijă din mijlocul celor cu salarii peste medie, care ocupă în același timp posturi influente.

În ultimele luni intră în gașca Ducesei de Popescó, ea îl utilizează se pare pentru obținerea de confidențe de la numitele persoane influente, dispuse să facă pe grozavele în pat, în vreme ce ființele naive se extaziază

dar nu uită să comunice mai departe peștelui lor drag cele aflate.

În felul ăsta, Codrea își completează veniturile, ducînd o viață pe picior invidiată de unii colegi care nu-i cunosc dedesubturile..."

Între timp Vasilescu se pare că și-a terminat expunerea privind necesitatea reamplasării în afara perimetrului capitalei a unor uzine și profit de ocazie să-i mulțumesc pentru ospitalitate, exprimîndu-mi totodată speranța că data viitoare voi avea prilejul să mă revanșez în eventualitatea că Fortuna își va îndrepta privirile și asupra mea, la proxima noastră întîlnire pe arena din Povernei.

Înainte de a ne despărți, îi mai predau și datoria către Teodoru, cu care am aflat că se întîlnește astă seară, iar el mă asigură că nu i-o va înmîna decît contra chitanță pe care o va rupe în mii de bucățele cu propria-i mînă. Cred că miile de bucățele vor fi destul de zimțate, căci propria-i mînă tremură serios în timp ce face plata.

Îl salut și plec, iar el trece la masa lui Codrea mînat se pare de atracțiile persoanei proaspăt sosite din provincie pentru a se consacra în București.

Străzile au început să se mai liniștească și aerul proaspăt al serii îmi alungă încet aburii de Fetească, care începuseră să se volatilizeze în interiorul acelei cutii de rezonanță care mai poartă și denumirea de craniană.

Ocolesc pe străzi cunoscute, mișcarea îmi face bine, mă duc din nou cu gîndul la Deleanu. Simt lipsa „Bătrînului", maiorul Grigoraș, mi-ar place să tacă acum lîngă mine fumîndu-și veșnicile *Mărășești*, să tacă și să mă asculte și să-și dea pe urmă cu presupusul aducînd ca de atîtea alte ori un sîmbure de lumină într-un noian de presupuneri. Dar „Bătrînul" e acum la mare, întrucît, contrazicînd unele păreri adînc sădite în creierul autorilor de romane polițiste din rîndurile (mai de la

coadă) cărora face parte și prietenul meu Florin, chiar și ofițerii de securitate pleacă în concediu.

Ajung mai devreme decît mă așteptam în Povernei. Lumina e aprinsă la Anca. Urc, sun, ușa se deschide, din semiîntuneric mă lovește plăcut mirosul parfumului ei, apoi două brațe mi se încolăcesc în jurul gîtului și încerc să mă gîndesc intens la Luminița și cînd reușesc să revin din otrava dulce a paradisului-infern aud un zgomot pe scară.

Descolăcesc șerpii din jurul gîtului, iar din hol, ușa a rămas deschisă, îmi aruncă privirile la etajul de dedesubt : domnul James Bond coboară furișat treptele, iar pumnii strînși sînt gata să-i spargă buzunarele în care i-a depozitat.

18

Cînd ajung „acasă“ nu e nevoie să mă mai obosesc cu prepararea unui cockteil. Mă așteaptă de mult, cuburile de gheață s-au topit și căpitanul Lupu e nevoit să aducă altele din frigider, nu înainte însă de a ciocăni semnificativ cu degetul în capacul ceasului și a clătina din cap, amarnic dezamăgit.

— Se poate, tovarășu' maior ? Păi se face să convocați oamenii la ședință și să veniți cu patru ore întîrziere ? „Oamenii“ își aprinde o țigară din țigările mele și se tolănește pe canapea, ca și cum, uite, onorata asistență și-a ocupat locurile, ședința poate începe, se pune numai problema cine întocmește procesul verbal și proiectul de rezoluție...

Gust din amestecul exploziv. Îl găsesc întru totul corespunzător speranțelor pe care mi le pusesem în el. Rețeta e simplă : două treimi votcă, o treime suc de roșii, piper, lămîie, gheață cît încape.

— Te ascult, îi zic, în timp ce mă fac comod și mă împachetez în bătrînul meu halat de casă. Te ascult cu atenție.

Lupu închide ochii și începe să recite :

— Directorul institutului nu era acolo, am discutat cu unul din adjuncți, inginerul Brăduleanu. Raul Vasilescu lucrează într-o secție cu un specific deosebit de celelalte, o secție care nu se ocupă de proiectarea construcțiilor industriale, specificul institutului, ci de problema amplasării acestora în mediul ambiant urban.

Face o pauză, încîntat de eleganța cu care a îmbinat termenii de specialitate. Aplaud cu căldură și-l îndemn :

— Zi-i, că zici frumos. Cînd termin mă trezești c-un „mulțumesc pentru atenție".

— Sînt mai multe probleme legate de sistematizarea orașului, Vasilescu nu-i decît desenator tehnic, are însă acces la informații care pot fi foarte interesante pentru cineva curios să afle unde vor fi amplasate construcțiile industriale în cincinalul viitor și chiar în perspectivă, către anul 2000. Bineînțeles, studiile se mai modifică în timp, intervin corecții cerute de conducere sau impuse de practică, totuși omul tău își poate face oricînd o idee despre ansamblu. Ca urmare, se poate afirma că observațiile lui Vasilescu ar putea prezenta oricînd interes pentru o oficină specializată în spionajul total.

— Măsuri luate ?

— Directorul Brăduleanu a hotărît să-l promoveze pe Vasilescu. De mîine, domnul Raul este avansat în funcția de șef birou administrativ. Postul e liber de cîteva săptămîni, vechiul administrator a ieșit la pensie.

— Cred că e bine, Lupule. Rămîne de „rezolvat", din cei cunoscuți, Teodoru.

— Rezolvat, șefule.

— Hm...

Lupu deschide ochii. În ei se citește o uimire imensă.

— Nu ești de acord cu măsura șefului ?!

— Nu prea. Dacă Teodoru intră la bănuieli ? Oricum, așa, pe nepusă masă... Tipul pare cel mai deștept dintre toți.

— Nu-i pe nepusă masă. „*Utilajimpex*"-ul e în reorganizare, se desființează posturi, n-are decît să fie fericit că i s-a găsit un loc cu același salariu. O fi el mare jucător de cărți, dar în contabilitate nu-i un geniu. Și, cu ocazia asta, toată lumea e mulțumită. El că și-a menținut leafa, noi că informațiile pe care eventual le-ar culege de-aici înainte se pot referi cel mult la numărul de abonamente pe care le primește chioșcul din Piața Matache...

— Mi-a mai rămas și mie vreo țigară, Lupule ?

— Două.

— Tot e bine, oftez.

În vreme ce îmi aprind una, simt din nou senzația asta ciudată care mă apasă în ultimele ore. E ca o presimțire : s-a întîmplat ceva rău, sau urmează să se întîmple. Cu Luminița totul e în ordine, am sunat doar de la birou la N..., atunci ? Nu-mi rămîne decît să aștept căci, din nefericire, stările astea ale mele, mai frecvente cu cît înaintez în vîrstă, se confirmă din păcate întotdeauna.

— Alte indicații ? mă întreabă Lupu.

— Rămîne totul cum am discutat. Ai ceva de raportat în legătură cu Deleanu ?

— Nimic nou. La serviciu se comportă normal, nu manifestă nici-o curiozitate, își vede de treabă. De altfel, ce dracu' să-i suscite curiozitatea într-o fabrică de baterii de lanternă ? Contacte n-are, cu excepția celor 2—3 vizite la fosta lui soție. Cred că a nimerit întîmplător în toată ciorba asta...

— Ești cam rezervat, amice, vizavi de „ciorba asta"...

— Nu-mi stîrnește apetit profesional, ca să zic așa... Amatori tîmpiți. Nu vezi că totul se desfășoară absolut copilărește ? Ție ți-o fi plăcînd, am senzația uneori că te distrezi, dar ce poate ieși de aici ?

— Nimic altceva decît o rețea. „Copilăriile“ astea pot și vor evolua, asta e evident și, treptat, din amatorism se poate ajunge ușor la profesionalism. Anca Popescu racolează oameni, adevărat. Iar noi nu ne mai limităm de mult la a „descoperi“, la a „demasca“, am început deci să prevenim. Trebuie să te mai lămuresc eu asupra importanței „problemei“ ?

— Mersi, sînt lămurit. Dar senzația că ne ocupăm de fleacuri îmi rămîne. Poate, cu timpul, vom scoate la iveală și lucruri mai interesante. Dar îți mărturisesc sincer că m-am săturat s-o giugiulesc pe gîsca aia de Diana Papadopol...

— Perfect. Descoperă atunci cui îi transmite Anca Popescu mesajele. Și te asigur că vei da peste un profesionist, dacă amatorii sînt sub nivelul capacităților tale... Dar termină cu Deleanu. Altceva ?

— Altceva nimic, cu excepția faptului că bea de unul singur. Știi hotelul *Muntenia ?* Are jos, dincolo de loja portarului, un bar de zi. Acolo bea. Singur, zi de zi.

— Așteaptă pe cineva ?

— Cînd aștepți pe cineva, pe cineva sau ceva important, nu bei o jumătate de litru de produse alcoolice... Or, asta e norma lui în fiecare dimineață. Cînd iese din schimb mănîncă la un expres, se învîrtește prin oraș pînă la zece, cînd se deschide barul, și pe urmă se face praștie. Se duce glonț acasă și se culcă. Pe urmă o ia de la început : serviciu, bar, somn. Un nevropat, cred. Nici cu femei nu are de-a face...

— Păcat capital, din punctul tău de vedere...

— Cineva trebuie să ne pună și ventuze cînd răcim, nu ?

— Așa-i, uitam. Poate ai ocazia să-mi prezinți și mie odată una care ți-a pus ție ventuze...

— N-am răcit încă. Dar gospodarul își face iarna car și vara sanie... Ei, se ridică Lupu, dacă nu mai sînt probleme, poate ridicăm ședința... Eu unul nu mai am vîrsta ta, aș dormi totuși vreo două ore în noaptea asta.

Pot să mă retrag ?

— Te conduc, nu mi-e somn.

Mă despachetez din halat și mă introduc în ambalaj de stradă.

Afară, nici țipenie. Pașii noștrii răsună grav pe asfalt, stîrnind un oarecare interes din partea cîinilor cu înclinații spre insomnie. Miroase a asfalt ud, a început de vară, dar e încă destul de răcoare. Senzația de apăsare îmi revine.

— Lupule !

— Da !

— Facem un mic ocol să trecem pe Povernei ?

— Vrei să cînți un madrigal sub ferestrele iubitei ? Mersi, nu zdrăngăn la chitară...

— Totuși hai să facem un ocol. Mai pierzi zece minute, n-o fi foc.

— Dacă asta te face fericit...

Nici Lupu nu-i într-o dispoziție prea grozavă, din păcate...

Cînd ajung pe Povernei, ridic privirile : luminile din apartamentul Ducesei de Popescó sînt aprinse. Să nu se fi culcat nici la ora asta ?!

— Lupule, eu urc. Ceva nu-i în regulă.

— Lumina ?

— Da.

— Urc și eu.

— Hai.

O luăm pe scări, pentru a evita zdrăngănitul liftului. Ușa apartamentului e crăpată, din interior se aude, vag, muzică. Schimb o privire rapidă cu căpitanul și împing precaut ușa. Nu se întîmplă nimic. În hol nu e nimeni, nici în baie. Apăs ușor clanța ușii de la bucătărie, apoi o deschid larg. Nimeni. În salon totul a rămas așa cum a fost cînd am plecat. Ori Anca nu-i acasă, și atunci nu văd de ce a lăsat lumina aprinsă, magnetofonul în funcțiune și ușa deschisă, ori a adormit și atunci nu văd de ce ușa ar fi deschisă, deoarece

îmi amintesc perfect că am tras-o la plecare și am auzit țăcănitul yalei.

Perdeaua nișei în care și-a amenajat dormitorul e trasă.

— Anca !

Nici un răspuns.

Întind mîna și trag brusc perdeaua, care alunecă fîșîind pe vergea.

Presimțirile mele se adeveresc încă o dată.

Anca Popescu zace în pat, în cămașă de noapte, cu fața în jos. Jumătatea inferioară a corpului atîrnă dincolo de marginea patului, iar vîrfurile degetelor de la picioare au agățat carpeta. E ca și cum cineva ar fi tîrît-o și ar fi aruncat-o pe pat, renunțînd apoi s-o așeze cum trebuie.

Îl aud pe Lupu cum respiră greu, dar e singura respirație din cameră.

Ocolesc patul, îngenunchez și-mi lipesc obrazul de cearceaf. În ochiul auriu, larg deschis și imobil, nu se poate citi decît imensa uimire din fața morții.

19

— Mi-e teamă că va trebui să-l trezim pe nea' Dinu, Lupule.

Căpitanul se uită automat la ceas.

— Știu, e trei fără douăzeci. Cei din bloc se pot scula cel mai devreme, să zicem, la cinci-cinci și jumătate. Avem deci două ore jumătate la dispoziție. Trebuie să acționăm rapid.

— Cum adică, să acționăm rapid ? N-avem altceva de făcut decît să chemăm procuratura, miliția și medicul legist. Nu văd de ce ar trebui însă ca toată echipa să termine înainte de cinci jumate...

— Tu nu, dar eu văd. Dacă procedăm „ca la carte", putem pierde totul...

— Ai vreo idee ?

— Vagă încă... Telefonul e în salonaș, după un paravan.

Lupu se execută.

Mă așez pe marginea patului, aproape de capul celei ce a fost Anca Popescu și nu mă pot abține să nu-i mîngîi încet părul arămiu și moale, aproape de rana oribilă de la tîmplă pe care sîngele încă nu s-a uscat. Așa inert, trupul fetei pare o statuie de ceară, din cele pe care le-am văzut cîndva la muzeul doamnei Toussaud de la Londra, o statuie de ceară care mîine va zace sub un cearceaf, la Morgă, alături de cadavre pescuite în lacuri sau ciopîrțite de accidente auto. Stau lîngă fata moartă și strîng pumnii pînă unghiile îmi pătrund adînc în carne, și nu mă doare nimic mai mult decît gîndul că într-o lume normală, într-o lume nebîntuită de lăcomia banului, această crimă, și altele asemenea, n-ar fi fost posibilă. Un uriaș păianjen hidos a țesut plasa neagră în care a căzut și Anca, o plasă întinsă cu dibăcie, împodobită cu strălucirea aurului, a vieții fără muncă, a huzurului... Ce convingeri politice ostile ar fi putut avea o tînără născută în noua societate ? N-o să mă convingă nimeni că Anca sau ciracii ei s-au gîndit la altceva în afară de bani, eventual de o viață „dincolo", acolo de unde Deleanu abia se întorsese ca un cîine bătut...

— Șeful vine personal, mă întrerupe Lupu din meditație.

— Probabil gîndim pe aceeași lungime de undă, murmur eu. Îți dai seama ce se întîmplă dacă membrii rețelei află de moartea Ancăi ? S-a dus dracului totul... Trebuie s-o luăm de la început. Și n-avem nici un fir de care să ne apucăm pentru a descurca ghemul, dar absolut nici unul... Deocamdată, dincolo de Anca e neantul...

Într-o casetă de argint de pe noptieră descopăr cîteva țigări și fumăm amîndoi tăcuți, cu ochii pe pereți. Într-un tîrziu mă ridic și mă apropii de intrare, pîndind ușa pe care am lăsat-o crăpată cîțiva milimetri.

La trei apare șeful, urcînd scările pe întuneric cu pași aproape neauziți. Îl introduc în dormitor, apoi îi aștept pe ceilalți, care vin la intervale scurte, pînă ce apartamentul se umple de lucrători care acționează tăcuți, păsind fără zgomot. Căpitanul Vlăsceanu de la IMMB dă indicații scurte, tolănit ca de obicei într-un fotoliu, iar oamenii din echipa lui fotografiază, ridică amprente, analizează fiecare centimetru al locuinței.

Colonelul s-a rezemat de un perete și privește cadavrul. Mă înșel, sau gîndurile lui se îndreaptă cam într-acolo unde o luaseră razna și ale mele ?

Cînd îmi face semn, sting țigara și mă apropii.

— Ai un plan ?

— Am, tovarășe colonel.

— Unde ne putem retrage ?

— În bucătărie ar fi cel mai bine...

O pornesc înainte. În drum, mă opresc în fața căpitanului Vlăsceanu.

— Băieții tăi să lase în pace rezervorul de apă din baie...

Înclină capul, e O.K. și îmi face semn către o vază de cristal, depusă acum într-o folie de plastic transparentă.

— Cu ea a lovit-o ? îl întreb.

— Absolut sigur.

— Cînd apreciați că s-a întîmplat, tovarășe doctor ? mă întorc spre legist.

— Între douăsprezece și două. Mai exact, după autopsie...

— Plecați de la certitudinea că s-a întîmplat după ora unu, îi spun. La unu era încă în viață... Doctorul mă privește o secundă uimit, apoi își vede de treabă.

Colonelul s-a așezat pe unul dintre cele două tăburete roșii din bucătărie și privește prin fereastra deschisă.

— Ei ?

— Poimîine trebuie să emită *Pegas*, tovarășe colonel. E ultima noastră șansă să dăm de legătura superioară a Ancăi Popescu. Cel puțin în stadiul în care ne aflăm. În ziua următoare, Anca Popescu trebuie să plece la Predeal.

— Trebuia...

— Trebuie, tovarășe colonel.

Nea' Dinu mă privește tăcut cîteva secunde, apoi în ochi îi sclipește ceva. Pescuiește o țigară în fundul unui buzunar, apoi oftează.

— N-avem pe nimeni care să semene cu ea...

— Știu.

— Toate le știi, Adriene...

— Aproape toate, tovarășe colonel, dau înapoi modest.

— Atunci ?

— N-avem, dar avem prin... alianță ca să spun așa. Soția lui Costică Pănescu seamănă cu Anca Popescu. Nu ca două surori gemene, dar seamănă. Același corp, același mers... Figura se poate corija relativ ușor printr-un machiaj bine făcut.

— Mde... Trebuie informat tovarășul general.

— Cum considerați necesar...

— Iar ea... ea o să accepte ?

— Cu siguranță. Dacă-i dăm dezlegarea lui Costică să o pună la curent cu cele întîmplate, n-o să mai fie nevoie să-i propunem noi. Se va oferi singură. O cunosc, știu ce-i poate pielea, ne-a mai ajutat...

— Îmi amintesc*).

— Cred că va merge șnur.

— Să analizăm întîi toate riscurile...

— Nu văd riscuri, tovarășe colonel. În primul rînd, nimeni din rețea n-o s-o vadă, cu excepția legăturii ei superioare, iar legătura superioară nu se va apropia prea mult — ca de obicei. În al doilea rînd, vom fi oricînd cu toți în preajmă. Fără un filtru total în Predeal nu facem nimic...

— Lasă, discutăm amănunte la minister...

— Înțeles, tovarășe colonel.

— Eu plec. Rămîi aici pînă pleacă toți, apoi încui și iei cheile. Dacă va fi o nouă Ancă Popescu, atunci ea va trebui să plece de aici.

— Înțeles, tovarășe colonel.

Colonelul se ridică și o ia spre ieșire.

— Adriene...

— Ordonați.

— Ferice de tine, mă băiatule...

Mă uit la el ca un zulus la un submarin.

— De doi ani n-am participat la o cercetare pe teren, Adriene. Și mi-e un dor...

Îl urmăresc cu privirea în bezna scărilor, apoi mă reîntorc în apartament. E patru și zece.

Vlăsceanu mă întîmpină aproape de ușa salonului. Și-a aprins o țigară și ține mîna căuș sub ea, ca și cum ar mai avea vreun sens să nu cadă scrumul pe covor.

— Poți să-mi spui ceva în plus?

— Mult și puțin. Ai terminat?

— Eu sînt gata.

— Dă te rog dispoziție să fie ridicat cadavrul. Să tragă duba cu spatele exact în intrarea blocului, sau s-o

---

* Cititorul își mai amintește și el poate de romanul *„Spune-mi unde, cînd și cine“* în care soția actualului locotenent-major Pănescu s-a dovedit nu o dată o entuziastă colaboratoare voluntară... (N.A.)

aducă băieții împinsă, fără motor. Cred că procurorului i-a explicat colonelul meu : nu vreau să se afle nimic înainte de cîteva zile, de fapt cît vom putea mai mult... Așa că să evităm să fim văzuți pe scări de vreun vecin matinal. Iar fata... fata împachetată în cuvertură, și nu folosiți brancarda. S-o ia cineva în brațe, e ușoară...

În timp ce Vlăsceanu ia măsurile necesare, mă duc s-o privesc pentru ultima oară pe Anca. Cineva a tras un cearceaf peste trupul ei și ridic un capăt. Ochii imobili ațintesc tavanul, primele semne ale morții i-au apărut pe față.

Las colțul cearceafului să cadă.
Vioara întîia și-a rupt strunele.
Dar concertul, concertul trebuie să continue.
Pînă la acordul final.

Partea a treia
ALLEGRO DI MOLTO E CON BRIO

20

Vocea dogită de tutun a căpitanului Vlăsceanu nu se aseamănă deloc cu cele cu care s-au obișnuit pereții apartamentului cînd mă întreabă :

— Ceva amănunte ?

— O bănuială privind persoana : Dan Negreanu. O certitudine, dacă e el : gelozia, ca mobil al crimei. O rugăminte personală : discreție totală.

— Clar... Ce-i tipul ?

— O jigodie. Jigodie cu majusculă.

Îi povestesc tot ce știu despre James Bond și Vlăsceanu mă ascultă din fotoliul în care s-a tolănit să-și savureze veșnica țigară. Cînd termin, mă întreabă :

— Locuința o supravegheați voi, nu ?

— Aștept pe cineva care se va muta aici, Lupu s-a și dus după el... Cam cît îți trebuie să pui mîna pe individ ?

— Depinde... Cu puțin noroc, cîteva zile. În mod normal, vreo două săptămîni. Îi cunosc eu pe ăștia, la prima crimă... Se sperie în așa hal, încît iau hotărîri neașteptate, procedează exact invers de cum ar proceda un

profesionist, ne derutează. Se dă la fund te miri unde... Îi reții cumva prietenii ?

— Pe unii, da. Dar nu ți-i spun deliberat, nu vreau să mi-i sperii. Sau, știi ce ? Mai bine notează-i pe toți, să nu dai singur de ei și să-mi încurci borcanele. Dacă afli ceva în legătură cu vreunul de pe lista asta, dă-mi și mie de veste te rog, dar nu discuta cu ei pînă nu-ți dau eu verde...

Îi dictez numele celor care veneau în casa Ancăi, omițîndu-l pe Virgil Deleanu, și el și-i notează pe dosul unui aviz de plată a telefonului. Cînd termină, îl rog :

— N-ai putea totuși proceda de așa manieră încît să mai tergiversezi ancheta cu vreo trei-patru zile ?

— Teoretic, nu. Practic am s-o fac... Sînt și așa băgat pînă-n gît în cinci sau șase altele... Fii fără grijă, nu fac un pas pînă nu te informez... Unde te găsesc ? Că dacă mă gîndesc bine, nu prea stai prin birou...

— Ce înseamnă la tine „dacă mă gîndesc bine" ?

— Înseamnă că-mi amintesc cele ce i-ai spus doctorului : să plece de la certitudinea că fapta a fost comisă după ora unu...

— Aha... Bine, ai dreptate. Mă găsești la telefonul ăsta, nu răspund decît eu sau, eventual, Lupu. Seara.

— Știu, după ora unu...

— Începînd de azi, s-ar putea să fiu și mai devreme...

Și deodată sună telefonul.

Mă ridic instinctiv, apoi mă reașez.

— Nu răspunzi ? Vrei să răspund eu ? mă întreabă Vlăsceanu.

— Și dacă o caută vreun cunoscut ? Dacă sună chiar Negreanu ?

Telefonul sună în continuare.

— Dacă sună Negreanu, deși nu văd de ce, nu-i bine să afle că ne-am și alertat. Iar dacă e vreun cunoscut, tot degeaba...

— Îi spui că Anca e în baie, să revină peste cinci minute.

— Și ?

— Și, între timp, cerem la telefoane să localizeze de la ce aparat se va suna.

— Și ?

Vlăsceanu iese din morga lui obisnuită, se înfurie :

— Și ?! Și aflăm cine sună ! Poate te interesează !

— Și peste cinci minute ? Ce-i spunem ? Că-i încă în baie, iar tu, care răspunzi, ești fată în casă ?

Tîrîitul nu se oprește în ruptul capului.

Iau aparatul în mînă și mut pîrghia de reglaj a intensității soneriei la zero. Se aude acum doar un fel de țăcănit înfundat.

Vlăsceanu s-a reașezat în fotoliu.

— Naiba să te ia, Adriene, cît ești tu de maior. Eu unul aș fi răspuns, fie ce-o fi...

Trec peste observație și mă îndrept spre dulapul de haine, pe care-l răscolesc în căutarea unor rochii de seară. Aleg cîteva, le aranjez într-o geantă de voiaj pe care o depun la îndemînă, lîngă ușă.

Căpitanul mă privește tăcut, pe urmă se ridică greoi din fotoliu.

— Atunci, eu o șterg. Știi telefonul meu.

— Știu. Și-ți mulțumesc în prealabil pentru... pentru tergiversare.

Cînd dispare pe scări, a început să se lumineze.

Mă așez în fotoliul abia părăsit de căpitan și aud din nou țăcănitul telefonului. Lupt cu mine însumi, dar nu răspund.

Cînd țigara începe să-mi frigă degetele, în hol își face apariția Costică Pănescu.

— Ceva mișcare pe scări ?

— Încă nu, tovarășe maior.

— Ți-a spus Lupu ?

— Da.

— Și ? Soția ta e de acord ?

— Dacă e de acord ? Era să vină direct încoace...

— Bine că ai oprit-o, mai avem nevoie de o aprobare. Dacă o primim, ți-o trimit imediat încoace. Iar tu, tu nu deschizi nimănui, nu răspunzi la telefon, supraveghezi pur și simplu apartamentul. Noaptea fără lumină, ziua fără gălăgie. Să pară că stăpîna casei e plecată. Dacă se întîmplă ceva, acționezi conform împrejurărilor și mă anunți imediat. În ordine ?

— Da, tovarășe maior.

— Bine. Poate e nevoie să te sunăm noi. Atît pentru telefon, cît și pentru soneria locuinței, e valabil semnalul : patru apeluri, apoi exact un minut pauză.

— Tovarășe maior...

— Da !

— Dacă se aprobă ca Aura s-o substituie pe Anca Popescu va avea nevoie de o rochie de-a ei...

— I-am și ales cîteva, sînt în geanta de voiaj. O iau cu mine și i le trimit acasă, cu Pandelică. Oricum, tot va trebui s-o machieze și s-o învețe cum să-și facă singură fața Ancăi Popescu. Am să-i dau o cheie a apartamentului, tu nu încui, închizi doar cu yala. E tîrziu, trebuie s-o șterg. Ți-ai adus ceva de citit ?

— „*Șocul viitorului*". L-ați citit ?

— Mie îmi ajunge șocul prezentului, mormăi eu în timp ce ies, cu geanta de voiaj în mînă.

În vreme ce dau să trag ușa, simt o prezență în spate Bag capul la loc în hol și șoptesc :

— Pa, iubire. Somn ușor, îngeraș.

Trag ușa după mine și mă întorc.

O persoană cu fustă largă și cu doi dovleci imenși ascunși în sîn mă privește dezaprobator. E în regulă, vecina de la etajul șase pleacă să facă piața...

* * *

Nea' Dinu a obținut aprobarea generalului la șapte și jumătate. La opt, Pandelică a plecat la Pănescu acasă, să-și grimeze noua clientă. La nouă, maiorul Alexandru Adrian bea cafea în propriul lui birou. La unsprezece, maiorul Alexandru Adrian mai bea o cafea. La douăsprezece...

La ora douăsprezece pune mîna pe telefon și cere o cafea.

— Nu mai avem cafea, tovarășe maior, ciripește Angela, secretara direcției.

— Au la colț...

— Nu mai avem pentru dumneavoastră. Din ordinul tovarășului colonel. A dispus să treceți pe apă minerală...

Dacă-i ordin, cu plăcere.

— O ladă cu apă minerală atunci...

...Și Angela apare cu o cafea.

* * *

Telefonez la N...

Nu, nu s-a „întîmplat" încă... Luminița e acasă, se simte bine, desigur, nu, nu-i supărată că nu am trecut s-o văd, sigur, pot să-mi văd liniștit de treburi, cum, tocmai ea să nu mă înțeleagă ? Se străduie să pară calmă, dar o simt bosumflată. Cînd închide, oftez amărît dar hotărît să cer permisiunea de a da o fugă pînă la N. În definitiv pînă mîine tot nu se întrevede nimic nou în afacerea asta...

Deschid ușa și e gata-gata s-o dărîm pe Angela, care tocmai întinsese mîna spre clanță.

— Scuză-mă și mulțumesc, îi zic. Nu mai vreau cafea.

— Nici nu vă aduceam, tovarășe maior. Vă cheamă tovarășul colonel și telefonul a fost tot timpul ocupat.

Colonelul e singur în birou.

— Stai jos, Adriene. Și ține-te bine...

Mă asez în fotoliu. Simțeam și nevoia, după atîtea cafele mă cam ia cu amețeală.

— Pegas a emis cu o zi mai devreme, mă anunță colonelul, și îmi întinde o coală de hîrtie care așteaptă pe birou, cu partea scrisă în jos.

Întind mîna, citesc : „Plouă mereu în munții înalți. *Pegas*".

Pun la loc hîrtia pe birou.

Îmi vine să rîd.

— Exact asta ne trebuia acum, tovarășe colonel...

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că, dacă facem excepție de „în", celelalte cuvinte n-au mai apărut în mesajele anterioare. Așa că tare curios aș fi să știu cum o îmbrăcăm mîine pe Aura Pănescu pentru călătoria la Predeal...

21

Undeva, la subsol, se află un birou-laborator, încăpere de proporții neobișnuite în care trebăluiește un personaj destul de tinerel căruia îmi place să-i spun Edison. Partea lui tare o constituie măiestria în a se descurca în măruntaiele unor aparate-ciudate, intimitatea cărora e suficient să o atingi cu privirea pentru a intra în panică. Căpitanul Demetriade își plimbă tocmai degetele grăsuțe, ca niște cîrnăciori „*Extra*" pe claviatura mașinii infernale cu aspect inofensiv ,dar în ochii care urmăresc cum se aprind și se sting succesiv o serie de beculețe viu colorate s-ar putea citi un autentic extaz. Bineînțeles, dacă ar sta cu fața spre ușă...

— Ghici cine vine la cină ? îl întreb eu cît mai voios cu putință.

— Tovarășul maior Adrian, îmi răspunde el imperturbabil, fără să se întoarcă.

— Te pomenești că ți-ai instalat o stație particulară de televiziune...

— Zero puncte, tovarășe maior. Mi-am instalat pur și simplu o oglinjoară particulară. E o circulație în biroul ăsta încît nu se mai putea altfel, aș fi făcut scurtă la gît tot întorcîndu-mă... Așa, e mai comod. Plus că naivii pleacă impresionați...

Înghit gălușca si schimb vorba.

— Nea' Dem. îl atac direct, intim și rural, nu ți s-a făcut dor de o schimbare, de-o ieșire din rutină, din cotidian ?

— Nu, tovarășe maior. Mă simt excelent în cotidian. Nimic mai plăcut pentru mine decît cotidianul. Dacă nu mi-ar fi plăcut viața liniștită, în loc de politehnică făceam dreptul.

— Și ?

— Și aș fi avut parte de sumedenie de schimbări.

— Cum așa ?

— Simplu. În loc să lucrez în laboratorul ăsta, aș fi acționat într-un colectiv operativ. Drept să vă spun, nu regret opțiunea ...

Edisonul nostru nu mă prea vede cu ochi buni după ultimele lui „aventuri", în subordinea mea ...*)

— Păcat, zic. Și o iau agale spre ușă.

— Păcat, de ce ? se întoarce căpitanul cu scaun cu tot.

— De timpul pierdut ... Acum, pînă dau de un băiat deștept care să priceapă trebușoara asta ... Salut, căpitane, scuze pentru deranj.

---

*) A se vedea (sau a nu se vedea...) *„Craiul de la ora cinci"* (N.A.)

Pun mîna pe clanță.

Edison sare de pe scaun.

— Care trebușoară ?

Mă întorc și-l privesc drept în ochișorii ăia de fecioară neprihănită.

— Am o chestie și nu știu cum să-i dau de cap. Dacă mă duc cu ea la serviciul de specialitate, ăia o să zică să iau o aspirină și să mă bag în pat. Și totuși sînt convins că o rezolvare există !

— O problemă tehnică, tovarășe maior ?

Ochișorii încep să-i sclipească ca două băltoace după ploaie, cînd iese soarele.

— Nu-i problemă de tehnică, nea' Dem, e problemă de cap. Dar cine-și mai bate capul în ziua de azi ? arunc eu nada.

— Știu eu... Dacă n-aș fi atît de ocupat...

— Tocmai d-aia, oftez. Mi-am dat eu seama că ești prins...

Mă întorc iar spre ușă. Guta e întinsă, peștișorul mușcă prevăzător din momeală. Consider că a venit momentul să-l agăț definitiv.

— Mă duc la Niculescu ... O să dureze ceva mai mult, dar o scoate băiatul la capăt ...

Niculescu fiind rivalul cel mai de seamă al omului meu, peștișorul nu mai poate scăpa.

— Cum vreți, tovarășe maior ... Deși dacă mă gîndesc bine, azi după-masă sînt liber.

— Nu-i asta treabă s-o rezolvi dumneata într-o după-amiază ...

Gata, l-am agățat. Edison sare, opărit, în sus.

— Care-i teama ? Vedem noi dacă se poate rezolva sau nu.

Scot textul în clar al mesajelor expediate de *Pegas* pe adresa lui *Cupidon*, și-i explic mecanismul culorilor.

Edison își încrețește fruntea. E clar, a priceput.

— Să nu-mi spuneți acum că vreți să deduceți cele cinci culori care corespund unui nou mesaj ...

— Dacă nu vrei, nu-ți spun. Dar ai ghicit singur.

— Imposibil !

— Pentru Niculescu nu există imposibil ...

— Asta-i treabă de computer !

— Vezi ... ai și început să ghicești ...

— Iar computerul trebuie programat !

— Dacă nu trebuia, discutam cu plutonierul de la poartă. Ăla care verifică buletinele vizitatorilor.

— Nu vă promit, tovarășe maior, dar mîine dimineață aveți rezolvarea.

— Și cum rămîne cu cotidianul ?

— Ei, rostește Edison, mensual aș mai ieși și eu din cotidian...

— Să trăiești, Edison ! Diseară aștept rezultatul.

Deschid ușa și o trag rapid după mine.

De dincolo se aude vocea căpitanului :

— Diseară ? Eu n-am spus diseară !

O iau pe scări, încercînd să-mi imaginez că mi-am pus vată în urechi.

*

* *

Am citit undeva că marile concerne dispun de cîțiva salariați — puțini la număr, e drept — a căror sarcină unică constă în a privi pe fereastră, tolăniți în fotoliu, și a învîrti între degete un creionaș. Bineînțeles, în toată această perioadă, micile lor celule cenușii nu învîrt creionașe, nu privesc pe fereastră și nu stau tolănite în fotolii. Micile celule cenușii lucrează, se zbuciumă, produc. Și, în final, după săptămîni sau chiar luni, sar din fotoliu, aruncă la coș creionașul, exclamă „Evrika !“ și, în cîteva zile, ideile se transpun în fapte : apare un nou sortiment de nasturi cu trei găuri, în loc de patru, laptele nu se mai face praf, ci pulbere, rujul nu mai miroase

a mimoză, ci a căpșuni, sicriele nu se mai căptușesc cu mătase, ci cu P.V.C. expandat, sarea de lămîie are gust de portocală, iar roțile nu se mai fac rotunde ci octogonale.

Cum îi admir mult pe acești salariați cu capul bubuind de idei, iau un fotoliu, îi adaug un creionaș, fereastra stă la dispoziție. Și iată că trec trei ore, în care pe fereastră n-am putut observa decît doi tineri pupîndu-se disperați într-unul din apartamentele blocului de vizavi, o pisică jigărită făcîndu-și siesta pe un acoperiș și două vrăbii țopăind pe o antenă, trec trei ore deci dar nu se ivește nici cel mai mic prilej să arunc entuziasmat creionașul în coș.

Cînd fac această constatare, în birou se strecoară căpitanul Lupu.

Se așează pe scaunul meu, aprinde una din țigările mele și declară senin :

— Plec la Paris ...

— Serios ?

— Păi cum ? M-a chemat șeful acum zece minute. „Pleci la Paris", zice. „O suni pe Diana Papadopol, îi spui că o aștepți cînd iese de la birou, o aștepți, pe urmă o rogi să te însoțească prin oraș, să aleagă cîteva fleacuri, cadouri pentru viitorii colegi de specializare. În felul ăsta, i-o iei înainte." „Cum i-o iau înainte, tovarășe colonel ?". „Așa bine. Mi s-a raportat că o anume Diana te-a căutat de patru ori azi dimineață la telefon. Cum nu cred că te-a sunat numai ca să te roage să-i declami versuri, se poate deduce că insistența ei e legată de iminenta ta plecare. Așa că pleci".

— Bravo. Să-mi trimiți și mie o vedere de la Versailles. Dacă găsești, *„La Maison de Marie-Antoinette"*.

— Poftim ?

— *„The House of Queen Marie-Antoinette"*, *„Das Haus der Königin Marie-Antoinette"*.

— A, desigur, consimte Lupu. Pe lacul din față vor pluti elegant trei lebede, iar sălciile se vor apleca melancolic către apă, învesmîntate în ruginiu. S-a făcut, șefule.

— Să vin cu flori pe peron ?

— Plec cu avionul, mîine dimineață. Și n-am invitat decît familia ...

— Mă rog, mă rog ... Acum, șeful ți-o fi ordonat el, dar eu cu cine lucrez ? Pănescu e blocat, ceilalți băieți au și ei sarcinile lor .. Cu cine fac eu filtru total mîine la Predeal ?

— Problema mă depășește ... Totuși, am o propunere : avionul va face mîine o escală la ... Predeal. Îl rog eu frumos ...

— Bine. Atunci, mîine dimineață, pe peronul gării ... Dacă nu s-o ivi ceva pînă atunci. Și dacă te vezi cu Diana, sondeaz-o în legătură cu Anca. Cînd o mai vede etc. Aș fi interesat să știu dacă aveau convenită vreo întîlnire pentru zilele astea ...

— În ordine. Știi ceva de Pănescu ?

— S-au instalat. Pînă acum, nimic nou. În afara unui mic incident ...

— Incident ?

— Cam așa ceva. A sunat cineva, au deschis. Era încasatorul de la lumină. Așa că au plătit lumina pe ultimele trei luni, ce erau să facă ?

— Andi, dacă ...

— A și fost verificat. E într-adevăr încasatorul. Oricum, incidentul a avut și o parte pozitivă. Încasatorul nu și-a dat seama că Anca nu e Anca. Un punct cîștigat, deci.

— Da... cîștigăm un punct, și pierdem o mie ... Cînd mă gîndesc cîtă bătaie de cap a fost pînă cînd te-ai introdus în cercul ei... Și, tocmai cînd erai la un pas de reușită, pac ! Apare dobitocul ăla ... Ai știri despre el ?

— Nu... Stai, să-l sun pe Vlăsceanu.

Formez numărul lui Vlăsceanu și-mi răspunde chiar el.

— Salut, detectivule.

— Salut. Te deranjezi de pomană. Dacă aveam noutăți, te sunam eu.

— Ai început să-l cauți ?

— Acasă nu e. Și n-a lăsat noua adresă pentru a i se trimite corespondența ... I-am multiplicat fotografia și am distribuit-o. Cred că la ora asta o au toate cadrele operative, inclusiv cei de la circulație. Ai răbdare, dacă dăm de vreo urmă, ești primul care află.

— Și rezultatul autopsiei ?

— Cel bănuit. Și ai avut dreptate. Crima s-a produs după ora unu. Mai precis, între unu și trei. Am certificatul de autopsie pe masă, vrei să-ți citesc ?

— Nu, mulțumesc.

După ce închid telefonul, îmi aprind o țigară și privesc uluit cum îmi tremură degetele.

La naiba ! Nu era decît o spioană !

Fumul are gust sălciu.

Așa-i, nu era decît o spioană ...

Dar fusese un om.

Cînd mă înfurii, m-am obișnuit să număr pînă la o sută.

Dar văd că acum sînt pe cale să ajung la un milion ...

Bine că sună telefonul intern.

— Maiorul Alexandru Adrian, răspund.

— Căpitanul Demetriade, tovarășe maior. Aveți un creion la îndemînă ?

— Un creionaș ...

— Atunci notați : albastru, crem, bleu, gri, alb.

— Bravo, Edison !

22

Cînd trenul care face legătura între capitală și Sibiu își face apariția în gara Predeal, tocmai am terminat de citit pasionanta descriere a carierei sportive a celebrului fotbalist Dumitrache, relatată cu lux de amănunte de excelenta revistă „*Fotbal*". Prin peretele de sticlă se poate vedea mulțimea care se înghesuie să coboare sau să urce în tren ca și cum de viteza cu care fiecare efectuează această operație ar depinde o groază de evenimente viitoare. Dintr-un vagon clasa întîia coboară „Anca Popescu" învești mîntată în albastru, crem, bleu, gri, alb. Culorile sînt mai puțin stridente, mai puțin trecători întorc capetele, „Anca" poartă o mică geantă de voiaj cu însemnurile „*Tarom*". O ia agale către centru, ca și cum ar avea o mulțime de timp de pierdut. Băieții mei au ocupat posturile cele mai potrivite, nimeni nu se ia după ea, dar va fi „interceptată" în diferite puncte ale traseului pe care le-am stabilit de comun acord. O mai privesc o dată atent : nu, nu-și joacă prost rolul proaspăta noastră „Colaboratoare voluntară" ...

Pe peron agitația s-a mai potolit, nu văd nici o figură cunoscută, să zicem deci că e bine ...

Mă relaxez și privesc distrat afară.

Trenul a plecat de mult, dar doi îndrăgostiți au uitat să schimbe peronul și se sărută în continuare disperați. Șeful gării, ușor de identificat după șapca lui care ar face deliciul oricărui taur într-o coridă, a ieșit la soare să fumeze o țigară. Un bețiv a luat în brațe cel mai apropiat felinar și-i face confesiuni. Un bătrîn simpatic, cu pantaloni bufanți, încalecă pe bicicleta de care a agățat o tăbliță pe care scrie cu litere roșii „*Ocolul României pe bicicletă*" și-și vede de drum după o scurtă haltă de ajustare, în timpul căreia și-a cumpă-

rat și o sticlă de apă minerală de la chioșcul de pe peron.

Trec două gospodine cu plase încărcate, pălăvrăgind cu vădită satisfacție. Puștiul care făcuse tot timpul semne de salut trenului în mișcare a dispărut în clădirea gării. Afară e frumos și mai că-mi vine să-mi cumpăr și eu o bicicletă și să pornesc într-o croazieră. Poate că o să am ocazia să folosesc acest mijloc de locomoție, dacă-i mai împrumut de multe ori gărgărița temerarului matador al șoselelor care răspunde la numele de Petrică Lupu...

Mă ridic și trec în restaurant să mănînc ceva, pînă se întoarce „Anca", am de gînd să iau la întoarcere același tren. Oricum, cunosc cel mai bine figurile celor care s-au învîrtit prin preajma Ancăi ...

În restaurant sînt puțini consumatori, cei cîțiva care iau masa par hotărîți să lungească această îndeletnicire cît mai mult, în așteptarea trenului, și ospătarii par a le da un deplin concurs, din moment ce nu văd niciunul prin preajmă.

Aprind o țigară și încerc să-mi clarific cît de cît rolul lui Deleanu în această afacere. Bun, a venit în țară, i s-a dat un loc de muncă, își vede de treabă dacă facem abstracție de cotidiana beție — și asta își poate avea o explicație — dar ce mai căuta la fosta lui soție ? Doar relațiile dintre ei nu erau, din cîte mi-am dat seama, de natură să se poată trage concluzia că lucrurile se orientează către o revenire la situația dinaintea fugii în Occident ... Că există o tangență între el și rețeaua în formare este evident, dar de ce natură e ea oare ? Plus faptul că, într-o asemenea eventualitate, pătrunderea lui în centrul intimilor Ancăi Popescu poate da de bănuit imediat. Or, numai de naivitate nu pot fi bănuiți cei ce se ocupă de organizarea și dirijarea unor rețele în străinătate ... Se joacă o carte, e clar. Se pregătește un teren, e limpede. Dar pentru ce ?

Şi de ce e Deleanu atît de crispat, ce-l aruncă în braţele lui Bacchus ? Moartea acelei belgience, Christina, care de fapt nici n-a murit ? Ce-a făcut Deleanu în ultimele şase luni înainte de a reveni în ţară ? Să trăiască oare cei de la Agenţia de informaţii care o plăteau pe Anca Popescu cu convingerea că un transfug reîntors în ţară e ţinut sub supraveghere, suspectat, şi deci să fi căzut ei pe soluţia îndrăzneaţă că din acest motiv, ar fi o găselniţă extraordinară că un astfel de transfug nu poate stîrni bănuiala securităţii, că tocmai el ar intenţiona să se dedice spionajului ? Să fie deci Deleanu viitorul şef al reţelei întemeiate de Anca Popescu ?

În ultimii ani m-am confruntat de multe ori cu modul de lucru al feluritelor oficine de spionaj, am început să le cunosc metodele, să le „miros" cît de cît intenţiile. Dar cunoscînd chiar imaginaţia lor nelimitată, aşa ceva mi s-ar părea totuşi prea de tot ...

Cele şase luni lăsate sub tăcere ar explica ceva.

Apariţia lui la Anca ar completa această explicaţie. Dar cum ? Fără Anca drept pretext, Deleanu se autoelimină din cercul de fete şi băieţi veseli. E clar, dacă merg pe varianta asta, Deleanu n-are nici cea mai mică legătură cu crima. Plus că, de aici încolo, se va vedea faţă în faţă cu o serie de probleme care nu puteau fi prevăzute, căci moartea Ancăi schimbă o mulţime de lucruri ...

În restaurant îşi face apariţia Lupu. Aruncă o privire circulară, sînt doar 2—3 mese ocupate, se apropie de masa mea şi îmi cere permisiunea să ia loc.

— Cum stăm ? îl întreb.

— Bine. „Anca" se plimbă fără probleme pe traseul stabilit, nimeni n-a încercat să o contacteze, nimic dubios pînă în prezent. Continuăm ?

— Conform planului. Nu văd de ce ne-am abate de la el. Trenul cu care ne întoarcem e abia peste două ore, să se mai plimbe. Ai sunat „acasă" ?

— Sunat. Nimic nou. Pănescu n-a raportat nimic, deci la locuință e totul în regulă. Vlăsceanu n-a dat nici un semn de viață. Totul e O.K.

— Nu ne rămîne deci decît să facem o mică excursie prin împrejurimi. Halal viață de pensionar...

— Asta e ...

Lupu e și el dezamăgit, i-o citesc pe figură. Totuși, cu cît lucrurile se derulează mai normal, cu atît mai bine e pentru moment. Că un contact cu „Anca" ar fi fost de dorit, asta-i cu totul altceva ...

— Du-te și mai dă o raită pe traseu. Dacă nu se întîmplă nimic, ne vedem la București, diseară. Eu o aștept pe „Anca". Vreau să mă întorc cu același tren.

Lupu dispare, nu se ridică nimeni de la vreo masă să-l urmărească. Aștept un sfert de oră, pe urmă plătesc și mă duc la chioșcul de ziare.

Dacă tot sînt pe post de pensionar, barem să dezleg și niscaiva cuvinte încrucișate ...

Careul de pe coperta revistei „*Rebus*" e intitulat, culmea ironiei, „*Aventuri la munte*".

* * *

Întoarcerea la București decurge fără incidente, „Anca" nu e deranjată de nimeni, nu se petrece nimic. O însoțesc de la o distanță rezonabilă pe drumul dintre gară și Povernei. Nimic de semnalat. N-am decît s-o iau cu coada între picioare către minister, dar ceva mă atrage către casă. Cum intru, dau cu ochii de un bilet care fusese strecurat probabil pe sub ușă : „Te-am căutat, dacă n-ai ce face sună-mă pînă la șase la 28.82 ... V. D."

E șase jumătate, deci n-are rost să-l sun. Ce naiba o fi căutat Virgil Deleanu la mine ?

Formez prefixul și numărul de telefon al șefului de gară, socru-meu, și-mi răspunde chiar Luminița. Nimic

deosebit, așteaptă. Nu, nu mă pot repezi pînă acolo, dar am s-o fac de îndată ce mi se ivește ocazia. Mă pun o clipă în situația ei, și nu mă simt prea fericit. Așez receptorul în furcă, și telefonul începe imediat să zbîrnîie. Ridic : Vlăsceanu mă roagă să trec puțin pe la el.

*

* *

În birou stă tolănit pe un scaun un tip cu nasul turtit și părul atîrnînd în lațe lungi și nespălate pînă dincolo de gulerul hainei. Poartă niște pantaloni evazați, largi de cel puțin patruzeci de centimetri, și fumează o țigară care scoate un fum al cărui miros ar putea ucide orice ființă cu simțul olfactiv ceva mai sensibilizat.

— Asta e Gică Curcubeu, mi-l prezintă căpitanul și se duce să deschidă fereastra.

„Curcubeu" rînjește larg și mă privește cu obrăznicie. Are trei dinți îmbrăcați în tinichea și doi lipsă, drept în față, și n-aș zice că cineva întîlnindu-l noaptea pe o stradă mai lăturalnică s-ar simți deodată copleșit de o mare fericire ...

— Ia zi-i dinsului ce mi-ai zis și mie, îl îndeamnă Vlăsceanu.

— Iar, dom' căpitan ?

— Iar, că doar nu te grăbești să nu întîrzii la lucru... Tipul, se întoarce căpitanul spre mine, se ocupă cu plasarea obiectelor furate de alții. L-au ridicat azi la prînz, pe cînd încerca să plaseze asta... Vlăsceanu extrage dintr-un plic o brățară masivă de aur, și nu e nevoie să mă uit atent la ea ca să știu că în interior fuseseră gravate inițialele A.P... O văzusem o dată sau de două ori la Anca Popescu și m-aș fi mirat să existe două la fel.

Învîrtesc brățara între degete și tînărul tăinuitor de lucruri furate o privește cu lăcomie și regret.

— Hai, dă-i bătaie, îl îndemn.

— O am de aseară, dom'șef. A venit cu ea la mine unul de-i zicem noi „Cataramă" că poartă o curea cu cataramă ca unul din filme da' io că văd toate filmele în bătăi n-am văzut așa ceva, zic alții că joacă în străinătate, cu unul jamesbond.

— Îl cunoșteai dinainte ?

— Din vedere, nu prea sîntem prieteni, el lucrează mai mult cu boarfe din pachet, io la de-astea nu mă bag că e periculos ...

— Mai departe ...

— A venit cu ea la mine și a zis să-i dau șase mii pe ea că face cinșpe pă puțin, da el e grăbit să se dea la fund și n-are timp de stat. M-am uitat, e clar că-i de aur, are pă puțin patruzeci dă grame, să pricepe și băiatu oleacă, da n-aveam la mine decît patru și i-a luat și pă ăia.

— Cînd îi dai diferența ?

— Cînd o veni s-o ia. Pă mine mă găsește acasă ...

— Așa crezi tu, măi Curcubeu ? îl întreabă Vlăsceanu blînd. Că te găsește acasă ?

— Păi unde, dom' șef ? Că doar n-o să mă opriți acilea pentru un fleac de nimica ...

— Clar că te găsește acasă, îl asigur eu. Cum pleci de aici, te duci glonț acașă și nu mai ieși de acolo nici să cumperi țigări, de asta am eu grijă. O să primești și sandvișuri, dacă simți nevoia. Table știi ?

— Cum dracu nu ? se hlizește Curcubeu.

— Și table o să joci, chit că durează o săptămînă. Vine cu tine un prieten al nostru, știe și copcică ... Telefon ai acasă ?

— Io ???!

— Îți bagă „dînsul" telefon, arăt eu spre Vlăsceanu, că te simpatizează. Te duci acasă și joci table pînă vine amicul „Cataramă" să-i dai diferența !

— Dă unde să-i dau io diferența ?

— Te împrumut eu, că și mie îmi ești simpatic. Unde stai, băiețică ?

— Pă Moșilor, într-un subsol, lîngă *Odobești.*

— Grozav, sîntem vecini și eu nu știam ...

Scot din portofel fotografia lui Dan Negreanu și i-o arăt :

— Da' pe dînsul nu-l cunoști ? Că și el e vecin cu noi ...

„Curcubeu" privește poza și se hlizește iar, arătîndu-și lipsurile din inventar.

— Cum dracu nu ? Păi nu-i ăsta „Cataramă" ?

— Vezi ? știam eu ... De cînd îl caut, că am să-i plătesc și eu o veche datorie ...

Bag fotografia în buzunar și-i fac semn lui Vlăsceanu.

Peste cinci minute, „Curcubeu" pleacă acasă însoțit de un plutonier în civil căruia i se confecționează uniforma în mod special, iar cizmele i se fac de comandă, chit că pentru lucrare se utilizează patru metri de stofă și o piele întreagă de vacă : cînd ai doi metri înălțime, spatele de un metru jumătate și numărul 48 la pantofi nu prea găsești confecții și încălțăminte pe măsură ...

23

În biroul meu e răcoare și cafeaua are exact gustul pe care-l speram. Am pus în ea puțină sare și n-am făcut rău deloc. Lupu n-are ceva deosebit de raportat,

dar nu mi-a povestit încă nimic despre „plecarea la specializare".

— Cum e cu Parisul ? îl întreb.

— Excelent. Acum mă plimb pe marile bulevarde și tocmai reflectez dacă e cazul să intru la un film sau să dau o raită prin Piața Spaniei ...

— Ia-o la rînd, că mă încurci ...

— Am sunat-o ieri pe Diana și i-am dat întîlnire la patru. M-a întrebat de ce și i-am spus. Și-a aranjat pe loc o ședință, nu putea deci decît la cinci și jumătate. Clar, nu avea ce-i trebuia la ea.

Cînd a ieșit de la birou, am urmărit-o discret. S-a dus glonț acasă, probabil avea totul pregătit, așa că i-a rămas timp să se și schimbe. Ne-am întîlnit la Universitate, am plimbat-o prin magazine, am cumpărat cîteva obiecte de artizanat și pe urmă am invitat-o ca de obicei la un păhărel de coniac. Acolo i s-a dezlegat limba mai rapid decît speram. Mica ei legendă ar fi cam următoarea : O bună prietenă, dar prietenă bună, mă înțelegi, din copilărie, s-ar afla în prezent la Lyon, a emigrat în Franța acum vreo trei ani. Ei bine, această prietenă este ultima speranță a Dianei, numai ea poate să-i trimită niște medicamente destul de scumpe pentru bunicuța care suferă de ciroză. Așa că i-a scris cîteva rînduri și m-ar ruga să iau un plic cu mine, să-i pun niște timbre cum ajung la Paris, să-l depun la poștă, asta ar fi tot, o bagatelă. Am întrebat-o de ce a trebuit să aștepte pînă i se ivește o astfel de ocazie, nu era mai simplu să-i scrie direct ? Mi-a răspuns că sigur, se gîndea și ea, dar dacă se pierde cumva pe drum ? Așa, e sigură cel puțin că diminuează riscul cu 50 % ...

— Tîmpenii, nici imaginație n-are, conchide Lupu, pe urmă continuă : Normal că am asigurat-o că riscul e exclus, am luat plicul, am mai rămas vreo jumătate de oră și pe urmă am condus-o acasă. A vrut să mă însoțească azi la aeroport, noroc însă că avionul de Pa-

ris pleacă exact la ora cînd semnează ea condica de prezență ...

Dar pînă la aeroport tot a trebuit să mă duc, așa, pentru orice eventualitate.

Lupu extrage delicat o țigară din pachetul pe care l-am lăsat ca de obicei pe birou, o aprinde cu bricheta mea, dacă merge așa cu economiile, băiatul ăsta face avere ...

— Pe plic era trecută într-adevăr o adresă din Lyon, a unei oarecare Margot Feldmann. Înăuntru însă, colegii noștrii de jos au găsit un alt plic, adresat unei firme din altă țară. Cît despre conținutul celui de al doilea plic, sper că n-ai îndoieli : conține, în afara comunicării științifice a inginerului Dodu, cel pe care l-a ametit Alice Minea, alte trei materiale similare. Bătute curat de mașină pe foiță, pe ambele părți, să nu necesite prea multe file și să se îngroașe plicul ...

Îți dai seama că s-a muncit toată noaptea pentru a se rebate totul după ce s-au făcut modificările necesare în texte ... Plicurile originale, cu noul conținut, au plecat azi dimineață la Paris, am rugat o stewardesă, fată de treabă, o cunosc de mult, să le pună ea la cutie ... Ei, ce părere ai ? Simplu ca bonjur, nu ?

— Da, simplu. Dar dacă Diana sau altcineva din gașcă te vede întîmplător pe stradă, devine complicat... Așa că, după mine, cel puțin cîteva zile ești consemnat, n-ai ce căuta în București, sau, cel puțin, nu te arăți pe stradă.

— Păi nu așa ne-a fost vorba, tovarășe maior ! sare Lupu în sus, devenind subit foarte oficial. N-am inventat eu toată chestia cu Parisul !

— Nici eu, îi răspund sec. Dacă ai ceva de zis, ieși la raport la nea' Dinu.

Cu asta l-am înfundat.

Îl las să mediteze în liniștea ministerului, cu ferestrele întunecate acum, și o iau alene către casă, cu

lungi ocoluri și supraveghindu-mă mereu. Îmi pare rău pentru Lupu, dar asta-i meseria. Mă consolează numai gîndul că „am uitat" țigările pe birou.

* * *

E aproape douăsprezece cînd intru în bloc și aproape unu cînd mă hotărăsc să mă culc. Aș fi vrut să sun în Povernei, dar e prea tîrziu, oricum aș fi aflat dacă s-a întîmplat ceva, ar fi sunat Pănescu. Încerc să citesc o revistă, nu mi-e somn sau cel puțin nu pot dormi, naiba s-o ia de treabă, încep să îmbătrînesc, cu puțină vreme în urmă cum puneam capul jos cum aterizam în țara viselor... Încep să recapitulez pentru a zecea oară totul, doar-doar voi reuși să întrevăd ceva prin pîcla care s-a lăsat peste acest caz, dar degeaba.

...Orchestra cîntă dezlănțuită, dirijorul agită bagheta, fața lui e albă, n-are trăsături, un oval alb și atîta tot. Locul primei viori e acum gol. Cîntăm, cîntăm, e parcă ceva de Rachmaninov și deodată pe scenă năvălește un cetățean cu părul alb, călare pe bicicletă. Ne dă ocol, pe o tăbliță scrie „*Ocolul României pe bicicletă*", parcă l-am mai văzut undeva, nu-mi dau seama unde, dar l-am văzut sigur. Evoluția lui pe scenă ne deranjează, nu ne mai putem concentra, fiecare instrument cîntă în legea lui, cacofonia muzicală ia amploare, dirijorul, de ce nu intervine dirijorul? Dar dirijorul a dispărut și sala începe să fluiere.

* * *

Mă trezesc transpirat, în stradă fluieră cineva, „bă, nea Vasile, unde o iei, bă, razna?" Privesc pe fereastră. Șoferul salubrității s-a depărtat prea mult, vine

înapoi manevrînd precaut cu spatele. „Așa, bă, nea Vasile, că n-o să fac cros după tine“... Evident nu se mai poate dormi, urmează descărcarea laptelui vizavi... Fac rapid un duș, mă rad și mă îndrept către minister cu gărgărița. O parchez tocmai la Universitate, trec prin pasaj, ocolesc prin Piața Unirii, peste o jumătate de oră sînt la birou. Nimeni înăuntru, Lupu s-a dus probabil jos să se radă, dar mi-a lăsat un bilet: „Sună-l pe Pănescu, e groasă. Vin imediat, Lupu“.

— Mă uit la ceas: nouă și jumătate.

Formez numărul Ancăi Popescu, sun de patru ori, închid, apoi revin după exact un minut. Pănescu stătea probabil cu mîna pe receptor, răspunde la primul apel.

— Adrian, îl anunț. Ce-i, Costică?

— Să trăiți, tovarășe maior. Puteți veni încoace?

— Ce s-a întîmplat?

— Nu v-a spus Lupu?

— Nu-i aici. Ce e?

— Azi dimineață la opt a sunat cineva la ușă. A deschis, cum era și normal, nevastă-mea...

— Și? Zi-i, ce-o lungești atît?

— Era un bătrînel cu un pachet sub braț. S-a interesat de un oarecare Grigorescu. Aura i-a spus că nu locuiește acolo. Bătrînul a fost o clipă dezorientat, apoi s-a retras.

— Și?

— A plecat imediat, fără să mai încerce la alt apartament, a luat-o pur și simplu la goană pe scări în jos. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut ieșind în stradă. Tovarășe maior, am impresia că o căuta pe Anca Popescu...

— Vin imediat.

Închid telefonul și mă las să cad pe scaun. Bătrînul părea dezorientat... Bineînțeles. Chestia cu căutatul lui Grigorescu nu putea fi decît o parolă. În blocul

din Povernei 74 nu stă nici un Grigorescu. Parcurg încă o dată lista locatarilor pe care o am în birou, așa-i... Aura Pănescu n-a știut să răspundă la parolă, nici n-avea de unde să știe, lucrurile se încurcă al naibii ...

În birou pătrunde Lupu, bine ras și mirosind a lavandă. Tocmai acum și-a găsit și el să se parfumeze ...

— L-ai sunat pe Pănescu ? se interesează în loc de bună dimineața.

— Sunat. Lupule, cine era la opt de serviciu pe Povernei ?

— Stamate. Nici o grijă, e pe urmele bătrînului.

— Și în locul lui ?

— Vasilescu. Am organizat totul, fii fără grijă.

— Adevărat, ce grijă să am ? îi arunc, în timp ce o iau spre ușă. Mă duc în Povernei. Dacă sună Stamate, mă anunți imediat. Raportează tovarășului colonel.

— I-am și raportat.

— Ce-a zis ?

— Că acum vrea el să te vadă ...

— Nici o indicație ?

— Să-l ținem la curent.

— Bine, ține-l.

*

* * *

În apartamentul Ancăi Popescu nu s-a schimbat nimic. Aura Pănescu mă așteaptă cu o cafea și îi mulțumesc din priviri, chiar simțeam nevoia.

Descrierea bătrînelului care sunase la ușă nu aduce nimic nou. Un bătrînel oarecare și totuși ... ceva-ceva parcă mi se pare vag cunoscut. Unde naiba am mai văzut eu de curînd un bătrînel îmbrăcat în maro ?

— Spuneai că avea un pachețel ?

— Da, un pachețel cam de mărimea ... unui atlas geografic, să zicem, mi-l descrie Aura Pănescu. Dacă stau și mă gîndesc bine, nici nu era prea gros ... maximum cinci centimetri ...

Ce naiba poate conține un pachețel de mărimea unui atlas geografic de maximum cinci centimetri grosime ? Chiar un atlas geografic ? Nonsens. Cîteva cărți ? Cărțile se ambalează mai ușor dacă le suprapui ... Un joc pentru copii ? Ce rost ar avea ? Poate un tablou ? Mai curînd un tablou ... Dar la o pictoriță nu *vii* cu un tablou, cel mult *pleci* cu un tablou... Un bătrînel îmbrăcat în maro și un pachețel de mărimea unui atlas geografic... Sorb distrat din cafea, scrumul țigării îmi cade pe ceva, soții Pănescu se uită la mine ca la rabinul din Buhuși, naiba s-o ia de treabă, nu sînt scamator, nu pot scoate soluția din mînecă ... Măcar de ar suna Stamate ... În mod normal, pînă acum ar fi trebuit să sune ...

Telefonul sună de patru ori și îl lăsăm să sune. Apoi peste exact un minut, sună din nou. Ridic receptorul, vocea lui Lupu nu trădează nimic bun.

— Stamate l-a pierdut pe bătrînel, mă anunță Lupu.

— Poftim ?!?

— L-a pierdut, Andi ...

— Nu se poate !

— Totuși. Dar avem bicicleta lui.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Ce aveți ?

— Bicicleta bătrînului. A lăsat-o într-un gang și dus a fost. O bicicletă veche, de vreo douăzeci de ani, un *Wanderer*.

Vocea lui Lupu mi se pierde din auz, în capul meu bubuie ceva apoi se face lumină. Sigur, domnule ! Asta era ... Bătrînul cu bicicleta ...

— Lupule !

— Da, tovarășe maior ...

— Lupule, pe portbagajul bicicletei ați găsit un pachețel de mărimea unui atlas geografic, așa-i ?

— Andi, se înecă Lupu, ce dracu, ești ghicitor ?

— Aproape. Și în pachețel ... ai pachețelul ?

— Da.

— L-ai desfăcut ?

— Abia l-am primit.

— Bine. Lupule, în pachețel vei găsi două tăbliță albe, pe care scrie cu litere roșii *„Ocolul României pe bicicletă“* ...

Aud un fîșîit în receptor, apoi vocea lui Lupu :

— Andi, tu faci vrăji acolo ?

— Ai găsit tăbliță, așa-i ?

— Așa-i.

— Bravo, Lupule. Felicitările mele. Îl avem în mînă, băiețaș. Știi ce faci tu acum ?

— Nu.

Vocea lui Lupu e schimbată, tipul are probabil impresia că am înnebunit. Dar n-am înnebunit deloc, sînt mai lucid ca oricînd.

— Uite ce faci, continui. Te duci la documente și iei colecția ziarului *„Sportul“* pe ultimii zece ... nu, pe ultimii cinci ani. „Lingi“ filă cu filă, ai maximum două ore pentru asta. Vei găsi undeva o poză și cîteva rînduri explicative, de genul „pensionarul XY din Z va face ocolul Europei pe bicicletă etc.“ Cînd găsești, dai telefon la ziar, ceri documentarea lor, nu, mai bine te duci personal și n-ai nimic altceva mai bun de făcut, decît să afli adresa tipului. Clar ?

— Ca noaptea, Andi. Ca o noapte fără lună.

— Perfect. Raportează lui nea' Dinu, lasă pe cineva în locul tău și fă ce-ți spun. Stai ! Nu te duci la ziar, trimite-l pe Dinică sau pe Diaconescu, pe care-l găsești. Cînd afli adresa, mă suni. Executarea !

Închid telefonul și dau restul ceștii de cafea pe gît. Soții Pănescu mă privesc uluiți. Mă hotărăsc să le explic, cînd se aude soneria de la intrare. Aura Pănescu mă întreabă din ochi ce să facă, îi fac semn să deschidă, o urmez în hol. În cadrul ușii deschise apare Virgil Deleanu.

24

— Trebuia să-mi închipui ! exclamă el, și mă privește cu o doză de curiozitate. Pot intra ?

— Desigur, intră, îl poftesc.

Pătrunde în salon, sărută mîna Aurei, se înclină în fața lui Pănescu, apoi se întoarce spre mine.

— Nu știam că Anca are rude...

Îl privesc o secundă fără să pricep, apoi îmi dau seama : probabil vaga asemănare a Aurei cu Anca l-a derutat... Las remarca lui fără comentarii, ne așezăm pe fotoliile din jurul măsuței din colț, Pănescu se cam foiește, îi fac discret semn să stea în banca lui.

Deleanu se întoarce spre mine :

— Ați arestat-o ?

Ridic din umeri. Să înțeleagă ce-o vrea...

Își aprinde o țigară, uitînd să-mi ofere și mie una ca de obicei. Cine știe ce-o fi acum în capul lui...

— Te-am căutat ieri. N-ai găsit un bilet ? L-am strecurat pe sub ușă...

— L-am găsit, dar am venit după șase, așa că nu te-am mai sunat. Era ceva urgent ?

— Urgent ? Deleanu izbucnește într-un rîs chinuit. Din punctul meu de vedere... Spune-mi, cum se procedează cînd cineva vrea să se predea securității ? Cînd spun „cineva", completează el, mă gîndesc la un... un spion. La mine, adică...

— Ce-ți veni ?

Naiba s-o ia de treabă ! Chiar așa nu-mi imaginasem că va evolua toată afacerea...

— Ești prea deștept s-o faci pe naivul, domnule Balaban, presupunînd că așa te cheamă ; și nici eu n-am căzut în copilărie în cap... E drept, am făcut o grămadă de tîmpenii dar întotdeauna vine o vreme a lucidității... M-am hotărît de ieri, cînd am primit asta...

Scoate din buzunar un plic și-l depune pe masă. Îl iau, îl întorc pe ambele fețe. E adresat „Doamnei Eugenia Deleanu, București, str. Arh. Oscar Pandelescu 86".

— Mama, îmi explică Deleanu. E adresa mamei mele. Îi scriam uneori, și Christina a ținut minte probabil...

Plicul e ștampilat în Bruxelles acum patru zile, și în București ieri.

— Desfă-l, te rog.

Înăuntru e o vedere, tot din Bruxelles. Pe verso, în franceză :

„Dragul meu Virgil,

Sînt de ieri din nou acasă, la părinți. Tata a reușit prin relațiile pe care le are la Prefectură să mă aducă aici. Cred că îți dai seama prin ce am trecut, mai ales aflînd ce s-a petrecut cu tine. Virgil, dragul meu, fă ce crezi că e mai bine, intervino la autoritățile de acolo astfel încît să pot veni cît mai repede la tine, în România. Bineînțeles, dacă mă mai iubești... Iartă-mă dacă scriindu-ți ți-aș putea aduce neplăceri. Pur și simplu n-aveam altă soluție ! A ta cu aceeași dragoste,

Christina"

Introduc la loc ilustrata în plic.

— Nu pricep, îi spun lui Deleanu. Mi-ai spus că Christina a murit.

— S-o iau atunci de la capăt, ridică el din umeri... Ți-am spus, într-adevăr, că m-am hotărît să revin în țară pentru că noua mea soție, Christina, căci deși nu

eram căsătoriți oficial ea era totuși soția mea, a murit. De fapt, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel... Cu vreo șase luni înainte de a mă prezenta la ambasadă, m-am pomenit că patronul mă cheamă în biroul lui. M-am dus, era prima oară cînd călcam acolo, un vînzător de rînd n-are ce căuta în biroul patronului, de fapt el nici nu era prezent, m-au întîmpinat doi domni complet necunoscuți, foarte jovialí de altfel, dar reci ca niște statui de bronz.

— Ne pare bine să vă cunoaștem, domnule Virgil Deleanu, m-a primit cel mai tînăr dintre ei cu mîna întinsă.

Am înghețat. Nimeni nu mă știa acolo drept Deleanu, purtam alt nume, cel de pe legitimația confecționată în biroul din H. de prietenul lui Benjamin.

— Hai, nu fiți așa de înspăimîntat, sîntem prieteni, a intervenit cel de al doilea. Dacă era ceva grav, vă ridicam fără fasoane, nu vă invitam aici. Recunoașteți că știm să procedăm cu toată discreția, a zîmbit cel mai în vîrstă larg. Am venit în interesul dumneavoastră... A scos fiecare cîte o carte de vizită, din ele reieșea că cei doi sînt procuriști la o societate de export-import.

— Cît cîștigați în acest magazin, domnule Deleanu ?

Am indicat suma brută și ambii au izbucnit în rîs. Mă întrebam cum ar fi reacționat dacă le-o spuneam pe cea netă...

— La valoarea dumneavoastră, domnule Deleanu ?! Un om care a știut să se descurce admirabil, să ducă de nas atît autoritățile românești, cît și pe cele de aici, și asta vreme de peste trei ani ? E de neimaginat ! Domnule Deleanu, ce-ați zice dacă noi v-am oferi, pentru început, de zece ori pe atîta ? Avem nevoie de oameni capabili și descurcăreți ca de aer !

Mi-am adus aminte de Kauner, care-mi oferise Angola.

— Regret, domnilor, mie-mi ajunge cît cîștig...

— Inepție, domnule Deleanu, inepție, dacă-mi pot permite să mă exprim așa... În primul rînd pentru că efectiv nu vă ajunge, nu vă poate ajunge, în al doilea rînd pentru că dacă ne refuzați, poliția ar fi în cîteva ore aici sau oriunde altundeva v-ați ascunde, și poliția e foarte-foarte supărată pe dumneavoastră, iar în al treilea rînd, pentru că o iubiți atît de mult pe domnișoara Christina Reemann încît n-ați putea suporta să i se întîmple ceva...

Pe scurt, domnule Balaban, poate-ți dai seama că nu-mi face nici o plăcere să-mi reamintesc discuția cu cei doi, încă în seara aceleiași zile, fără s-o revăd pe Christina, nu mi-au mai permis s-o fac, mă aflam la trei sute de kilometri depărtare, într-o clădire sinistră aș zice, înconjurată de un parc imens în care hoinăreau cel puțin zece cîini uriași, negri, care ar fi hăcuit în cîteva secunde orice ființă care nu purta la ea un mic emițător de ultrasunete, special construit pentru a-i ține la depărtare. Acest aparat pe care-l purtam după noi în timpul zilei, ni se lua seara la culcare și-l reprimeam dimineața, cînd mergeam în grup la antrenamente. Cred că nu trebuie să intru prea mult în amănunte, v-ați dat seama: mă aflam într-un așa numit „Centru de pregătire specială". Timp de 21 de zile am fost supus unui tratament de „spălare a creierului". E un procedeu complicat, bazat pe profunde studii psihologice, care are drept efect — nu mă pricep prea mult în domeniu, nu pot da explicații științifice — o anumită pierdere a personalității anterioare, o estompare a amintirilor și, în paralel, o exacerbare a noii personalități ce ți se imprimă. După acest tratament, care continua și noaptea, aveam în cameră un difuzor care funcționa tot timpul, în vreme ce dormeam, și care-mi șoptea cu insistență cine sînt de fapt și ce vreau, din tot ce simțeam anterior nu-mi mai rămăsese decît dragostea pentru Chris-

tina. Bănuiesc că și aici se „lucrase" asupra conștiinței mele, chiar și acum după atît timp, cînd mă gîndesc la ea mă doare inima... Apoi am semnat contractul. Urma ca după terminarea pregătirii să revin în țară, pe cea mai legală cale cu putință. Guvernul român deschidea ușile celor care părăsiseră țara chiar pe căi ilegale, dar nu desfășuraseră o activitate ostilă ei în străinătate. Trebuia să revin „pocăit" după cum se exprimau instructorii mei, să mă reintegrez și să aștept liniștit dispoziții. Perioada de așteptare nu era determinată, puteau trece chiar ani. Se mergea însă pe ideea că autoritățile nu vor bănui că tocmai un transfug revenit în țară ar putea avea tupeul să se dedice activității de spionaj. Plus că, practic, ceea ce aveam să fac eu nu era practic spionaj în adevărata accepțiune a cuvîntului. Nu urma să procur informații, era prea riscant, mi se repeta asta mereu, ci doar să coordonez din umbră activitatea unei noi rețele — și-aici urmează punctul nevralgic — să „lichidez" eventual, la nevoie, vreun membru al rețelei care s-ar desconspira sau ar avea cumva intenția să „iasă din joc".

Am fost pregătit complex pentru asta, domnule Balaban, vă asigur. Nimeresc în prezent cu orice armă la douăzeci de pași centrul unei cărți de joc ; știu să arunc cuțitul ca un indian ; lovesc ca un campion de karate ; dintr-un ciorap de damă fac oricînd o armă ; confecționez din produse care se găsesc în comerț o mașină infernală infailibilă ; dar toate astea le cunoașteți, desigur, nu e nevoie să vi le povestesc eu...

Dacă aș face-o ? vă întrebați. Aș fi făcut-o, sînt sigur. Pînă ieri. Căci în afara faptului că mă țineau legat de un cont „negru" la o bancă elvețiană, cont în care am deja cîteva mii de dolari, mă aveau în mînă și cu viața Christinei. Viață care depindea numai de mine, de comportarea mea, de modul în care aș fi dus orbește la bun sfîrșit însărcinările pe care urma să le primesc...

Acum, Christina e liberă. Am s-o aduc aici. Mai tîrziu... Cît se dă la dumneavoastră, domnule Balaban, pentru tentativă de spionaj ?

Îmi aprind o țigară și încerc să-mi dau seama de implicațiile mărturisirii lui Deleanu. Nu, nu-i domeniul meu... E treaba justiției. Dar înainte de a-i răspunde, trebuie să-mi răspundă el la o întrebare care îmi stă pe buze de cînd l-am văzut intrînd :

— Ce v-a făcut să credeți, domnule Deleanu, că nu sînt cel care sînt ?

Deleanu zîmbește și cade pe gînduri. După cîteva minute în care mîndria mea profesională e pusă la grea încercare, se întoarce spre mine :

— Nu, nu te-ai desconspirat cu nimic, nu e cazul să-ți faci griji. La început n-am avut asupra dumitale decît îndoielile normale, impuse de prevedere, de necesitatea de a verifica în permanență cu cine ai de-a face cînd joci un joc ca cel în care mă angajasem eu. Apoi, aceste îndoieli s-au spulberat după fiecare verificare la care te-a supus Anca și pe care ai trecut-o cu succes. Dar a fost... a fost cel de al șaselea simț, dacă îmi pot permite să mă exprim atît de pretențios. Din ființa dumitale nu iradiază acea spaimă perpetuă care-l domină pe cel angajat într-o activitate subversivă. Nu pari hăituit, domnule Balaban. N-ai cearcăne. Simțeam vag că ceva nu e în ordine cu dumneata, dar abia acum, în clipa asta, pot spune că sînt aproape convins că cel de al șaselea simț nu m-a trădat. Deși, cine știe ?

În cameră se lasă o tăcere grea, pe care Deleanu o întrerupe peste cîteva clipe :

— Ieri, cînd te-am căutat, eram hotărît ca în cazul în care dau greș să te lichidez. Aveam avantajul surprizei. Te-aș fi lichidat, fii sigur, domnule Balaban.

Extrage din portofel o hîrtiuță albă, de dimensiunile unui timbru poștal, pe care e notat un număr de telefon.

— Doamnă, aveți un pahar de apă la îndemînă ?

Aura Pănescu aduce un pahar de apă.

Deleanu aruncă hîrtiuța în pahar și ea dispare instantaneu.

— O singură sorbitură e de ajuns, domnule Balaban. Hîrtia se dizolvă într-o secundă în orice lichid, chiar în alcool. Doamnă, e bine să aruncați conținutul în W.C. și să spargeți paharul înainte de a-l depune în cutia cu gunoi...

Pănescu apucă paharul cu prevedere și dispare cu el în baie.

Exact în acel moment sună telefonul. Îl las să sune, după patru apeluri amuțește, iar peste un minut începe iar. Ridic receptorul, e Lupu.

— Vă fac legătura cu căpitanul Vlăsceanu, tovarășe maior.

Vlăsceanu pare mai agitat ca de obicei.

— Tovarășe maior, puteți trece imediat pe la noi ? Cred că am dat de Negreanu.

— Vin în zece minute. Suportați ?

— Suport.

Închid și-l sun pe Lupu.

— Băiețaș, îți ridic consemnul. Ia o mașină și vino cît poți de repede încoace. Ai cinci minute.

Peste patru minute Lupu intră pe ușă.

Îi indic un fotoliu și îi explic :

— Domnul Virgil Deleanu vrea să dea o declarație...

Deleanu îl privește uluit pe doctorul în drept Lucian Basarab, întors pe neașteptate de la specializarea lui pariziană.

25

Individul care a luat loc pe scaunul din fața biroului lui Vlăsceanu nu e român cum nu sînt eu portorican. E

îmbrăcat ca orice turist în concediu, blugi, cămașă cu mîneci scurte pe care s-a dezvoltat luxuriant o junglă întreagă cu palmieri, maimuțe, șerpi și tigri fioroși, poartă acel gen de sandale cărora li se spune „șlapi". Își rotește ochii indignat în orbite și vorbește atît de repede, încît cu greu îmi dau seama că ceea ce mestecă el acolo e un dialect din nordul Austriei.

Vlăsceanu îl lasă să boscorodească în liniște și îmi explică că trebuie să apară o translatoare, pînă vine ca nu-i chip să ne înțelegem cu personajul. Ce e clar pînă în prezent, e că i s-a furat mașina.

Cînd apare translatoarea și-i adresează primele cuvinte, tipul învesmîntat în cărțile junglei accelerează debitul verbal și biata fată înțelege cum pricepe un argentinian Coranul. Cu greu, tipul se mai potolește, își adaptează limbajul la cunoștințele fetei care se vede că a învățat doar germana literară, și discuția poate începe.

Vlăsceanu trece direct la chestiune :

— Numele, prenumele, cetățenia, domiciliul, vîrsta.

Tipul răspunde disciplinat :

— Rank Nüssen, cetățenia austriacă, domiciliat în Schwillwingen, 24 de ani.

— Data intrării în țară și domiciliul actual.

Din răspuns reiese că a intrat în țară ieri și a tras la hotelul *Capitol*.

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Rank Nüssen din Schwillwingen începe iar să macine cîteva sute de cuvinte pe minut, se roșește la față, se înnecă, apoi deodată revine la o limbă mai civilizată.

— Care pașaport, domnule Polizeimeister ? Pașaportul era în torpedoul mașinii. Mașina era în fața hotelului. Era aseară, vreau să zic. Dimineață mă uit, mașina a dispărut ! Cu cortul meu cu tot ! Cu costumul meu de scafandru cu tot ! Inimaginabil !

— La voi nu se fură mașini ? se interesează Vlăsceanu blînd.

— Oho ! Și încă cum !

— Atunci ce e inimaginabil aici ?

Rank se potolește. Așa-i, asta-i situația. Dar domnul Polizeimeister o să i-o găsească, așa-i ? Altfel s-a dus dracului concediul lui pe Schwarzes Meer Küste ! S-au dus dracului amforele grecești pe care avea să le aducă la lumină !

— Sigur c-o găsim, îl asigură Vlăsceanu. Dar ca s-o găsim, trebuie să ne-o descrii puțin, așa-i ?

— Mașina era un Opel Karavan, de culoare grena, lovită puțin la aripa din dreapta-față, avea numerele 14-SW-3593 si era încărcată cu Klamotten !

— Ce-s alea Klamotten, duduie ? se interesează căpitanul.

— Ah, cred că ceva în jargon, un fel de boarfe, rostește translatoarea.

— Aha... Si la voi în Schwillwigen se lasă pașaportul în torpedou ?

Tînărul turist începe s-o încurce. Nu, nu se lasă, dar aseară, cum era obosit după drum și mai trăsese și cîteva sticluțe de Tuborg, a uitat...

— O.K., zice Vlăsceanu. Spune-i să plece liniștit, îi aducem noi mașinuța în două zile maximum. Dacă o găsim întreagă. Dacă nu... sper cel puțin că e asigurată ?

— Și încă cum asigurată ! îl asigură Rank Nüssen. Măcar s-o găsiți dumneavoastră paradită, că mă umplu de bani... iau alta nouă-nouță, urgent !

Vlăsceanu îl însoțește pînă la ușă convingîndu-l în limbajul surdo-muților că totul e *„sehr gut“* și băiatul pleacă ceva mai fericit decît venise.

— Tot nu pricep de ce m-ai adus pînă aici, mă interesez. Tipul e un turist oarecare, n-are nici în clin, nici în mînecă cu noi...

— Dumnezeu l-a adus la mine, vorba marxistului, mă convinge Vlăsceanu, că nici eu n-am nici în clin nici în mînecă cu furturile de mașini. Dar cum l-am văzut,

l-am și oprit, altfel îl dădeam mai departe... N-ai observat nimic ?

— Ce dracu' să observ ?

— Dacă-i dai ochelarii ăia de babă jos, îl tunzi puțin și-l îmbraci mai românește...

— Hopa ! Ești un geniu, căpitane... Sigur că da, îmi cade fisa, exact Negreanu ! Ce facem, nu mergem ?

— Unde ?

— După el.

— Stai să dau mașina în urmărire pe țară, așa, unde naiba vrei să ne ducem ? Ni-l aduc pe tavă...

Vlăsceanu dispare cinci minute, apoi revine.

— De furat a furat-o azi noapte, dar nu cred că a ascuns-o pe undeva... Probabil că a plecat cu ea la plimbare... Aflăm noi imediat, am anunțat toate mașinile care patrulează pe șosele.

— Bine, stai să raportez și eu... Trag o fugă pînă „acasă", dacă între timp afli ceva, sună-mă neapărat ! Știi numărul meu !

Vlăsceanu dă din cap, sigur că știe, și o iau la goană pe coridor. Cîțiva subofițeri se uită după mine, întrebîndu-se probabil dacă n-am zbughit-o din arest și e cazul să pună mîna pe infractor. Ajung în stradă, sar în „gărgăriță" și ajung la minister. Am noroc și colonelul Dumitrescu mă primește imediat. Îi raportez întîi pe scurt povestea cu Dan Negreanu și el dă tot timpul afirmativ din cap. Cînd trec însă la apariția lui Deleanu, îl văd cum se întunecă progresiv, pînă ajunge să fie negru ca vasele acelea de pămînt ars, care au inundat în ultimii ani toate florăriile.

Trebușoara asta începe să mă deruteze. În loc să se bucure, colonelul face o mutră de parcă ar asista la propria-i înmormîntare, și asta de foarte aproape...

— Treaba începe să se simplifice, tovarășe colonel, încerc să-l conving. Îl avem pe Deleanu și, oricum, ne poate ajuta mult. Punem rapid mîna pe Negreanu, cu ceilalți

nu sînt probleme, îi iau ca din oală, iar dacă dăm şi de bătrînelul cu bicicleta, şi nu văd de ce n-am da, am eu o presimţire, putem să ne apucăm de treburi mai serioase...

— Problema nu se simplifică, Adriene, se complică... Ce dracu, tu nu-ţi dai seama ? Lucrezi doar de ani de zile în contrainformaţii. Aici există un dedesubt, trebuie să-l informez neapărat pe tovarăşul general.

Colonelul Dumitrescu o ia galop spre uşă.

— Tovarăşe colonel ! strig după el. Pot să-mi văd de treabă ?

— Poţi, dar ai grijă de Deleanu ca de moaştele sfîntului Sisoe, Adriene ! Răspunzi cu capul de el !

Dau să-l mai întreb ceva dar colonelul s-a făcut nevăzut.

Naiba s-o ia de treabă ! Şefii ăştia văd în orice păpuşă o sperietoare de ciori... Treaba lor, în definitiv.

În timp ce mă îndrept spre biroul meu, îmi sparg capul să pricep ce-i cu „dedesubtul", dar nu reuşesc să întrevăd nimic.

Cum ajung, sună telefonul.

E Lupu.

— Gata, Andi. Ce fac cu el acum ?

— A dat declaraţia ?

— A dat-o.

— Cum ţi se pare ?

— Superbă.

— Fii atent, Lupule. Răspunzi de Deleanu cu capul !

— Poftim ?!?

— Cum ai auzit. Îl conduci acasă la el şi jucaţi cărţi pînă îţi dau eu alte dispoziţii. Nu iese nimeni afară, nu răspundeţi la telefon, mîncaţi conserve şi fumaţi chiştoace, nu mă interesează, dar din casă nu ieşiţi. Aici e un „dedesubt" ! Clar ?

— Cum adică ?

— Cum îţi spun.

— Nu pricep nimic, Andi...

— Parcă eu pricep ? Dar fă ce-ți spun. Ah, uitasem. Ce-i cu biciclistul ? L-ai identificat ?

— L-am trimis pe Dima la „*Sportul*“, are relații acolo de cînd juca la Dinamo, oricum se descurcă mai bine ca mine...

— Bun. Dacă află ceva, să mă informați oriunde aș fi. Las vorbă Angelei. Succes, băiețaș, și vezi să nu pierzi la cărți !

Abia pun receptorul în furcă, și sună iar.

— Maior Adrian !

— Căpitan Vlăsceanu, tovarășe maior.

— Ei ?

— Puteam să căutăm noi mult și bine mașina după număr. Șmecherul a furat și tăblițele cu numerele altei mașini, tocmai s-a primit reclamația posesorului, tot un turist austriac. Negreanu e acum pe șoseaua București-Constanța, mi-a fost semnalat adineaori. Te amuză să mergi cu mine ?

— Și încă cum ! Treci să mă iei ?

— În cinci minute.

Îi las vorbă Angelei unde sînt de găsit și cînd Jaguarul negru cu care apare Vlăsceanu intră în curte, sînt deja jos.

Plutonierul de la volan pare un tip pașnic cîtă vreme ne aflăm pe străzile Bucureștiului, dar în clipa în care trecem linia de centură îmi dau seama că pentru el cursele pentru „formula unu“ n-au nici un secret. Ne prindem centurile de siguranță și începe o goană de parcă în urma noastră ar alerga o turmă de tauri și noi am fi pe jos, îmbrăcați în cămăși roșii.

Vlăsceanu acționează sirena și, ca într-un film, văd toate mașinile stopînd de departe, cît mai pe dreapta.

— Te cam grăbești, amice, mă înclin în fața către plutonier.

— Șoseaua e liberă, tovarășe maior, n-a început sezonul. Plus că pe aici căruțele și cicliștii nu se încumetă, așa că mă gîndeam să terminăm pînă-n prînz...

— N-am nimic împotrivă. Dă-i bătaie.

Scot o țigară și, văzînd pachetul, îmi aduc aminte de Lupu. Bine că nu-i el la volan...

În timp ce mașina se năpustește ca un bolid către est, ascult comunicările reci care vin prin radio de la patrulele de pe șosea. Din cinci în cinci minute aflăm unde se află Negreanu, nu conduce prea repede. Vlăsceanu a dat dispoziție să nu se încerce oprirea lui, vrea să evite orice incident. Nu știm cum s-ar comporta Negreanu dacă s-ar simți cît de cît încolțit, e mai bine să încercăm chiar noi să punem mîna pe el...

Răsturnat pe canapeaua din spate, încerc să-mi dau totuși seama ce „dedesubt" a văzut șeful în atitudinea lui Deleanu.

Să fi considerat el că totul e o manevră, că atitudinea fostului transfug a fost dirijată, să fie o încercare de a ni se abate atenția de la un alt agent mai important? Dar cine investește atîta energie și atîția bani într-un agent pentru a-l arunca pur și simplu în brațele adversarilor... Să fi aflat cei de la oficina de informații că Christina e în siguranță? Probabil. Că i-a scris lui Deleanu? Iar posibil. Ei și? N-au totuși cum să-și dea seama ce se petrece în sufletul lui, cum va reacționa. Doar i-au „spălat creierul", i-au confecționat o altă personalitate... Să fi avut ei în vedere și eventualitatea că Deleanu se va preda? Tot ce se poate. Dar ce știe Deleanu în prezent despre rețea? Ce știe el, în afara faptului că a cunoscut deja cîțiva mici trepăduși care procurau unele informații sau le pasau mai departe? Nimic, doar trebuia să stea la „conservat" pînă primea noi dispoziții. Să fi ascuns Deleanu ceva? Să aibă el o carte mare în mînecă? Nimic nu trebuie exclus sau trecut cu vederea în munca noastră. Pe de altă parte,

colonelul Dumitrescu, din dispoziția lui, are acces la mult mai multe informații decît mine, care conduc doar o grupă operativă, poate face alte legături între diferite date care-i parvin... De cîte ori n-am simțit eu asta pe propria-mi piele ? De cîte ori n-a stopat el o cercetare cînd tocmai ziceam „gata" și întindeam mîna să înhaț un fir și să trag după el tot ghemul ? Și de cîte ori n-a avut colonelul dreptate ? Aș putea să număr cazurile pe care le cunosc pe degete...

Timpul trece cu viteza cu care zboară Jaguarul, și o voce din difuzorul receptorului radio mă trezește din reverie.

— Aici 215, aici 215, 215 cheamă 416 !

— 416 recepție, rostește calm Vlăsceanu.

— Turismul V-4191Z la circa zece kilometri de Mangalia. Aici 215, sfîrșit.

— Aici 416, am recepționat. Sfîrșit.

În difuzor se aude un declic. Vlăsceanu oprește sirena.

— Sîntem la doar trei-patru kilometri în urma lui, tovarășe maior. Cred că e bine să-l lăsăm să iasă din oraș, dacă se opune ar putea genera vreun accident. Ești de acord ?

— În ordine. Dar cred că ar fi bine să ne apropiem cît se poate și, cum ieșim din Mangalia, îl oprim.

Plutonierul accelerează și, cînd în raza vizuală ne apar primele clădiri înalte ale Mangaliei, observ pe șosea Opelul roșu. Jaguarul încetinește, e bine să nu ne vadă încă în oglinda retrovizoare.

— Stau și mă întreb, mă pomenesc deodată repetînd cu voce tare, de ce dracu o fi luat-o James Bond ăsta chiar spre litoral ? De ce încoace și nu în oricare altă direcție ?

— Pe orice puștan îl atrage litoralul. Mai ales cînd se vede și la volanul unei mașini...

Explicația lui Vlăsceanu nu mă mulțumește. Dacă ar fi plin sezon, poate...

— Stai puțin ! exclam și plutonierul apasă pe frînă. Nu, nu, dumneata dă-i bătaie, scuză-mă. Nu cumva din cauza pașaportului austriacului ? Nu cumva nebunului i-a venit ideea să se dea drept turist străin, și mizînd pe asemănare, să treacă în Bulgaria ? De acolo, pînă la granița cu Turcia sînt doar vreo patru-cinci sute de kilometri... E nebun ?

Clar, asta e, reflectez eu mai departe în gînd. La percheziția din apartamentul Ancăi n-am mai găsit decît receptorul din rezervorul de apă al W.C.-ului, nici urmă de emițător. Probabil că Negreanu știa unde îl ține Anca ascuns, a pus mîna pe el și acum încearcă să treacă dincolo, folosindu-se de emițător ca de o dovadă a loialității lui... Iar dacă are emițătorul, are și codul...

— Vlăscene, trebuie să punem mîna neapărat pe el. Și asta imediat. Tipul vrea să treacă la vecini. Dacă i se face greutăți la vamă, e în stare de orice. Nu e exclus să fie înarmat...

— Nici o grijă, mă liniștește Vlăsceanu. Nu ne poate scăpa.

În clipa în care ieșim din Mangalia, plutonierul accelerează și ne apropiem de Opel. Cum ajungem la numai cîțiva metri, ne angajăm în depășire și Vlăsceanu scoate brațul pe fereastră, semnalizîndu-i lui Negreanu să oprească.

Opelul accelerează brusc și țîșnește ca un bolid. Drumul se bifurcă, drept înainte accesul pe șoseaua către 2 Mai e interzis datorită lucrărilor la noul port, se indică „ocolire" prin Limanu, o deviere de vreo 18 kilometri dacă nu mă înșel.

Opelul ezită o secundă, frînează, roțile lasă dîre negre pe asfalt, apoi virează brusc și cu viteza a doua la dreapta. Plutonierul frînează și el, întoarce 90 de grade, accelerează și... ne oprim la 30 de centimetri de o garnitură de tren care face manevre exact perpendicular pe șosea.

Şoferul a frînat atît de brusc, încît centura de siguranţă mi-a pătruns o jumătate de centimetru în piept.

— Dumnezeii şi grijania ! exclamă pînă acum placidul Vlăsceanu şi sare din maşină.

Dar locomotiva de manevră fluieră şi mecanicul nu-i aude strigătele.

Din difuzorul aparatului de emisie-recepţie se aude o voce groasă, de fumător înveterat :

— Aici 309, aici 309, 309 către 416 !

— Aici 416, recepţie, răspunde plutonierul.

— Turismul V-4191Z ne-a depăşit în acest moment şi se îndreaptă cu toată viteza spre Limanu. Aici 309, sfîrşit.

— Aici 416, am recepţionat, sfîrşit.

Vlăsceanu a reuşit să-l determine pe mecanic să elibereze şoseaua.

Negreanu trebuie să fie cel puţin la cinci kilometri de noi. Şi pînă la graniţă mai sînt doar 18...

26

Cînd căpitanul ajunge pe vechiul loc din dreapta şoferului, bravul plutonier împinge pedala de acceleraţie pînă la fund, roţile se învîrtesc de cîteva zeci de ori pe loc, apoi Jaguarul pare proiectat de un tun uriaş, mai-mai să-şi ia zborul deasupra şoselei.

Maşina înghite lacomă kilometru după kilometru, în cîteva minute ne-am apropiat de Opel la numai cincişase sute de metri. Vlăsceanu acţionează sirena, un autobuz care face legătura, rar după cîte-mi dau seama, între gara Mangalia şi 2 Mai, trage pe dreapta într-un refugiu, îl depăşim razant, plutonierul se angajează de departe în depăşire şi, cînd sîntem în dreptul maşinii,

căpitanul îi face semn să tragă pe dreapta. Îl văd acum bine pe James Bond, s-a aplecat asupra volanului, nu se uită nici în stînga nici în dreapta, e evident că n-are de gînd să oprească.

Jaguarul depăşeşte Opelul şi, cînd distanţa între cele două maşini e de aproape un kilometru, plutonierul îşi aşează maşina cu cîteva manevre dibace oblic pe şosea, barînd drumul. Din sens opus nu vine nimeni, dacă facem abstracţie de o motocicletă care s-a oprit deja la cîteva sute de metri. Tînărul care o conduce, ca şi fata din spate, privesc uluiţi spectacolul. Acum au toată iarna ce povesti...

Opelul se apropie cu viteză maximă şi sînt puţine şanse că va putea opri la timp. Sau James Bond e înnebunit complet şi vrea să facă praf cele două maşini, inclusiv pasagerii ? Distanţa care ne mai separă e de numai o sută, maximum o sută cincizeci de metri sau trei secunde, cînd şoferul nostru bagă brusc în marşarier, o zvîcnire înapoi. Opelul virează scurt la stînga, redresează şi trece pe lîngă noi, împroşcîndu-ne cu pietricele, frunze şi praf.

— E nebun, constată calm plutonierul, în timp ce scoate roţile din spate ale Jaguarului din şanţ. În următoarele secunde sîntem deja din nou în spatele maşinii roşii, care zboară ca o nălucă spre 2 Mai.

Aproape simultan, ne scoatem revolverele, trec în stînga, deschidem ferestrele laterale, curentul de aer aproape că-mi ia respiraţia, ochim, tragem.

Opelul îşi vede mai departe de drum.

— E drumul prost, striga Vlăsceanu, căci numai aşa ne mai putem înţelege. Are hîrtoape, nu putem nimeri înainte de a ajunge în şosea.

Şoferul, care încetinise puţin pentru a ne permite să luăm ţinta, accelerează din nou şi exact în acel moment se aprinde becul roşu din tabloul de bord, semn că rezervorul e gol.

Șoferul îmi simte parcă privirea și mă liniștește :

— Mergem ușor 30—40 de kilometri cu rezerva...

Omul ăsta are nervi de fier-beton ?

Ajungem Opelul din urmă cînd acesta atinge aproape șoseaua. Mișcarea bruscă a lui James Bond îl derutează chiar și pe experimentatul plutonier, care o ia la dreapta, convins că Opelul se îndreaptă spre graniță, în timp ce acesta, pe două roți, virează la stînga și, după ce descrie două-trei viraje grotești, se așază din nou pe vechea șosea națională, exact în direcția opusă, spre Mangalia. Șoferul Jaguarului stopează, întoarce aproape pe loc, apoi accelerează pînă la fund.

— Dacă nebunul intră în viteza asta în Mangalia e nenorocire, strigă Vlăsceanu și automat scoatem revolverele pe fereastră, țintind roțile din spate.

Îmi arunc privirea în stînga, o imensă navă se deplasează din rada portului militar către mare.

Cînd Opelul ajunge la circa opt sute de metri de podul care traversează canalul ce unește portul cu marea, acesta se și pusese în mișcare, deplasîndu-se încet dar sigur spre dreapta, pentru a putea permite trecerea cargelor înalte cît un bloc cu cîteva etaje.

Un bătrîn cu fanion roșu în mînă face semne disperate, podul se deplasează încet dar sigur spre dreapta, glisînd pe uriașele lui roți portante, mai apuc să văd cum Opelul reușește să atingă cu toate patru roțile suprafața de asfalt a podului, în fracțiunea următoare de secundă James Bond virează brusc la stînga, volanul a fost smucit însă cîțiva centimetri prea mult, mașina face un salt de zeci de metri înainte, apoi se prăbușește rostogolindu-se pe lîngă prova navei, și dispare în apa canalului, în vreme ce Jaguarul stopează cu un scrîșnit inimaginabil cu jumătatea anterioară a roților din față deasupra canalului.

Dar eu am nevoie de James Bond viu.

*
* *

În timp ce smucesc ușa mașinii, îmi arunc haina și mă propulsez cu capul înainte în hăul din fața mea, mă gîndesc — curios lucru — că Rank Nüssen va pune acum mîna pe o mașină nouă-nouță, livrată pe tavă de societatea lui de asigurări.

Impactul cu apa e teribil, capul îmi bubuie, urechile îmi vîjîie ca și cum două avioane cu reacție mi-ar trece simultan pe lîngă tîmple, bîjbîi în apa rece ca gheața după Opel dar nu reușesc să dau de el. Mă răsucesc, ating fundul cu picioarele, nu cred că apa e mai adîncă de 6—8 metri, îmi fac vînt în sus să iau o gură de aer și în aceeași fracțiune de secundă ating cu vîrful labei piciorului stîng ceva rigid, care nu poate fi decît bara din față sau din spate a Opelului.

Durerea îmi dă senzația că piciorul mi s-a rupt în sute de bucăți de diferite dimensiuni dar care dor toate la fel, ajung la suprafață, înhaț o gură uriașă de aer, am senzația că văd sus, pe buza șoselei, zeci de oameni cu gurile căscate, apoi mă cufund iar.

Cînd ajung jos deschid ochii dar apa e murdară și plină de nisip, simt mașina așezată cu roțile pe fund, întind mîna, zeci de mici înțepături îmi ciuruie pielea, parbrizul s-a făcut probabil cioburi, pipăi disperat în jur, ating ceva ce pare părul lățos al marelui cascador James Bond și trag cu putere, sperînd din tot sufletul că dobitocul nu e legat cu centura de siguranță.

Ceva pîrîie, simt o scurtă rezistență, apoi reușesc să trag trupul inert prin spațiul fostului parbriz.

Mă proptesc cu ambele picioare de capotă în vreme ce degetele mi se crispează în părul lui Negreanu, un cuțit îmi străpunge încă o dată piciorul stîng și în următoarele cinci secunde sînt la suprafață.

Niciodată în viaţă o gură de aer nu mi s-a părut mai binefăcătoare decît acum. Trag oxigenul în piept şi nu mă mai satur, nu mai simt durerea în picior, e ca şi cum nu l-aş mai avea, în schimb plămînii mi-au explodat, iar ochii îmi ies din orbite de parcă nimic nu i-ar mai ţine acolo.

Mai apuc să simt cum nişte braţe ne trag într-o barcă imensă care nu ştiu cînd naiba şi-a făcut apariţia lîngă noi, mai apuc să văd cum un marinar de vreo trei metri l-a apucat pe James Bond de picioare şi-l roteşte cu o viteză nebună pentru a-i scoate apa din plămîni, apoi nu mai apuc nimic.

O căldură imensă mă copleşeşte, apoi se face frig, bătrînelul trece cu bicicleta peste piciorul meu stîng, se întoarce, mai trece o dată, ceva arzător îmi umple gura, să fie propriul meu sînge ? Nu, lichidul îmi ajunge în stomac, o bombă cu hidrogen face acolo fisiunea şi deschid ochii : Vlăsceanu îmi toarnă în gură votcă. Dar ce votcă !

Simt nevoia să mai aţipesc puţin, şi chiar asta şi fac.

27

Cînd mă trezesc din somn dau automat să-mi caut cu picioarele papucii, dar durerea mă convinge că n-a fost vis. Deschid ochii, o haită de doctori şi surori se uită la mine ca la Mona Lisa del Gioconda.

— Neaţa, zic. Cum a mers amputarea ?

Halatele albe izbucnesc în rîs.

Naiba să-i ia, pentru ăştia a tăia un picior e egal cu a tranşa carnea pentru friptură... Fie ce-o fi, hai să văd şi eu cum arată...

Las privirile să-mi alunece în jos, dreptul e la locul lui, uite-l și pe stîngul ! Sfinte Sisoie, abia acum urmează operația ? Pipăi piciorul în hohotele de rîs ale onoratei asistențe, piciorul e acolo, întreg, complet, e piciorul meu, doar degetele sînt ambalate în tifon și lipite cu leucoplast.

Întind mîna spre ele să le număr, și hohotele se amplifică.

— Sînt toate la locul lor, aud vocea lui Vlăsceanu, și abia acum îndrăznesc să sper.

Mă las să cad pe pernă, închid ochii și-l întreb :

— Căpitane, cînd tenismenii din preajmă se satură de panoramă, vrei să-mi faci un serviciu ?

— Orice. N-ai decît să spui trei dorințe, și ți le îndeplinesc pe loc, ca o zînă bună.

— Perfect. Prima dorință e să-mi spui cît e ceasul.

— Două și jumătate. Ești de o oră aici, dacă asta vrei să știi...

— A doua dorință e să-mi dai o țigară...

Simt că l-am pus pe căpitan în dilemă.

Se aud niște foșnete, deschid ochii, toți tenismenii au făcut să apară din buzunarele halatelor cele mai diferite pachete de țigări. Dacă tot trebuie să le mai fac o pagubă după ce i-am privat de plăcerea de a-mi tăia un picior, atunci să fie paguba completă ! Aleg o *Pall Mall*, săracii doctori fumează doar mahoarcă de-asta, o strecor între dinți și se aprind șapte brichete. Cînd fumul îmi invadează plămînii, mă simt ca prima oară cînd am urcat de mîna lui taică-meu în roata mare din parcul Herăstrău.

Numai că pe atunci nu fumam...

— Și a treia dorință ? mă trezește din reverie Vlăsceanu.

— Căpitane, ai auzit vreodată de felul în care își prepară un cow-boy cafeaua ?

— Nu prea.

— Atunci stai că-ți explic eu... Ia o jumătate de kilogram de cafea bine măcinată, toarnă peste ea apă cît se poate de fierbinte, și apoi aruncă în recipient o potcoavă. Dacă potcoava se scufundă, e semn că mai trebuie adăugată cafea... Uite, o cafea de-asta aș bea eu acum...

Dacă e să mă iau după chicotele fetelor dimprejur, e semn că le-am învățat o rețetă nouă...

* * *

Jaguarul înghite iar kilometru după kilometru, cu singura deosebire că acum face operația asta în sens invers. Stau tolănit în față, iar în spate Vlăsceanu și-a împodobit încheietura mîinii stîngi cu o brățară de oțel, a cărei pereche înfrumusețează brațul drept al junelui James Bond. Tipul tace ca un pește, care era gata-gata să fie mîncat de pești.

Bineînțeles că am părăsit spitalul pe propria mea răspundere, ba am semnat și-o declarație în acest sens, dacă era după doctorași, acum stăteam și fumam *Pall Mall*-uri cu ei în rezervă, istorisindu-le întîmplări picante din viața ofițerilor de miliție, căci milițian mă cred ei.

James Bond tace ca un pește, deși sînt sigur că și-a revenit, doar a venit la mașină pe propriile-i picioare...

Mă uit spre el și-l întreb, doar-doar și-o dezlega limba :

— Nu ești dumneata nepotul căpitanului Cousteau, pe care l-am întîlnit în Marea Saragaselor pescuind ridichi de lună cu prostovolul ?

James Bond deschide gura și-mi răspunde simplu și elegant :

— Du-te-n mă-ta, copoiule !

Clar, ăsta n-o să-și dea drumul la gură așa ușor...

Și în unele manuale se mai vorbește despre recunoștință !

*
* *

Mai sînt doar vreo sută de kilometri pînă la București, dar simt că nu mai pot.

— Căpitane, zic, nu poți să mă pui puțin în legătură cu Lupu al meu ?

— Sigur că pot. Dar ce facem cu ăsta ? face semn cu capul spre James Bond.

— Ăsta ? Nu mai contează, oricum nu știe despre ce e vorba. Dar dacă nu aflu ce-a făcut Lupu într-o chestiune, mor...

Vlăsceanu se apleacă peste spătarul canapelei, manevrează ceva la aparatul de radio și în două minute aud vocea atît de plăcută inimii mele, cu excepția cazurilor în care posesorul ei o folosește pentru a-mi cere mașina împrumut :

— Să trăiești, Andi ! Am auzit că te-ai reprofilat pe căutatul perlelor prin adîncuri...

— Ești informat greșit, nu perle căutam, ci un gunoi... Spune-mi, ce-a făcut Dima ? A dat de vreo urmă ?

— A dat. Vrei amănunte acum ?

— Nu, mersi, asta voiam să știu. Și Deleanu ?

James Bond ciulește urechile, o simt chiar dacă stau cu spatele, dar mi-e egal acum.

— E lîngă mine... Mi-a cîștigat zece lei la Popa Prostu...

— Nu ți-am spus eu să te apuci mai bine de cultivat pansele ? Bine, atît vreau să știu. Sfîrșit.

Legătura se întrerupe, și las somnul să-și facă de cap. Pînă la București mai aveam vreo oră de mers și-acolo nu mă așteaptă în nici un caz un pat proaspăt pregătit...

* * *

— Ei ?

Lupu se lasă să cadă pe scaun, ca şi cum tocmai acum a venit dintr-o carieră de piatră unde a făcut mărunţiş cel puţin două tone de granit.

— M-a bătut de m-a uscat, şi pe deasupra mi-a mai fumat şi ţigările, se lamentează el. Andi, ce-i curios în treaba asta, e că tipul nu-şi imaginează cum de nu-l arestăm pe loc şi nu-l aruncăm într-o celulă plină de şobolani să-şi ispăşească păcatele...

— O fi avînd ?

— Poţi să ştii ? Cine-i poate verifica afirmaţiile ? Ceea ce-mi dă de bănuit e tocmai scrisoarea aceea a Christinei. Prea a picat la ţanc, prea a scăpat biata fată neatinsă din ghearele reţelei...

— Din păcate, n-avem cum să-l verificăm. Decît, cel mult, dacă-i dispus să ne ajute. Ar putea la nevoie să trimită şi un raport-două centralei, şi-atunci tipii s-ar linişti, iar Christina ar fi lăsată în pace... Din nenorocire, nu ştim încă ce-i cu bătrînelul, ce hram poartă, dacă devine periculos ?

— Ar putea fi, să ştii... Ai citit raportul lui Dincă ?

— Am sosit acum cinci minute.

— Stai atunci să ţi-l aduc, îţi las plăcerea să te edifici singur.

— Cine-i cu Deleanu acum ?

— Diaconescu. Iar Stamate e prin preajmă, pentru orice eventualitate.

— Lupule, la ora asta Deleanu ar trebui să se pregătească să plece la serviciu, lucrează în schimbul de noapte. Să nu-i stricăm obiceiurile, cine ştie, ar putea da de bănuit. Trimite pe cineva la el cu rugămintea mea de a se prezenta la lucru ca de obicei. Stamate să meargă cu el şi să fie cu ochii în patru pînă ajunge în

secție, apoi să rămînă prin preajmă, să se orienteze, la nevoie să discute cu cineva de încredere din secție, fără să-i spună însă despre ce e vorba. Iar Diaconescu să se plaseze și el în apropiere și să raporteze orice mișcare, orice tentativă de comunicare.

— Să-l întrebăm și pe tovarășul colonel ?

— Eu răspund cu capul de el. Și mai ales tu.

— De ce „mai ales" eu ?

— Fiindcă ordon eu.

— Atunci se explică, dă din cap Lupu convins.

— Ai venit cu raportul lui Dincă ?

— Am zburat !

Cînd Lupu se întoarce, m-am făcut comod în spatele vechiului meu birou a cărui lipsă o simt din ce în ce mai des în ultima vreme, și cînd spun că m-am făcut comod, înțeleg că mi-am scos pantofii, astfel încît bietele mele degete zdrelite să se poată mișca în voie.

Din raportul lui Dincă reiese că bătrînelul cu bicicleta nu poate fi decît Ernest Rainea, pensionar din Cîmpina, care în anul 196... a făcut mare vîlvă în presa noastră „de specialitate" cu călătoria sa în circuit prin Europa călare pe bicicletă. Ernest Rainea, fost învățător în București, se retrăsese după ieșire la pensie în 196... în provincie, adică în Cîmpina, unde cumpărase o căsuță la marginea orașului, aproape de pădure. La doi ani după ieșirea la pensie, se hotărîse să facă turul Europei pe bicicletă, acțiune salutată cu entuziasm de presa respectivă, care-i publicase nenumărate fotografii (Stamate confirmase, ca și Aura Pănescu de altfel) că bătrînelul din fotografiile tipărite în ziare era unul și același cu cel care sunase la ușa apartamentului Ancăi Popescu. Turul Europei durase mai bine de un an de zile, dar analiza atentă a itinerarului, așa cum putuse fi stabilit din scurtele relatări publicate în ziare, nu lăsa să se întrevadă exact cît timp rămăsese Rainea în fiecare oraș. Către sfîrșitul intervalului, presa publicase

din ce în ce mai rar mici articole despre originalul globe-trotter, senzaţionalul se diminuase, şi Rainea revenise în centrul atenţiei abia în perioada în care se apropia întoarcerea lui acasă. Dincă lansa ipoteza că Rainea fusese recrutat în timpul sejurului său în Occident, şi faptul că din cercetările discrete întreprinse reieşea că Rainea simpatizase cu legionarii venea în sprijinul supoziţiei sale. Cel mai interesant capitol al raportului era însă cel în care se analizau legăturile de rudenie ale bătrînului. Ei bine, se dovedea cu fotocopii de pe acte oficiale, că Rainea era frate cu mama Ancăi Popescu !

Deci Anca Popescu îi fusese nepoată !

Asta începe să explice unele lucruri...

28

Casa are o verandă în faţă iar către pădure o intrare de serviciu. Nimic nu se mişcă înăuntru, deşi aşteptam, mascaţi cît mai bine ne-a fost cu putinţă, de cîteva ore bune. Totuşi, într-una din camere arde lumina, iar de vreun sfert de oră se aude vag aparatul de radio.

Mă uit la ceas, ora 18 şi 20.

Lupu se apropie de mine şi-mi şopteşte :

— Din moment ce radioul a început să funcţioneze...

Ridic din umeri.

— Poate bătrînul nu e singur ! O fi avînd vreo menajeră.

— N-are, m-am interesat. Stă absolut singur. Deci, e acasă.

Reflectez puţin, apoi o idee care-mi venise de cîteva minute devine convingere.

— Tocmai radioul mă face să cred că nu e acasă. Din cîte îmi amintesc, programul trei începe de fapt să emită la ora șase după amiază. Rainea a potrivit lungimea de undă cine știe cînd, apoi a șters-o.

Dar ar trebui să ne convingem odată...

— Să mă duc eu ?

— Mergem împreună...

Ocolim de departe casa, intrăm în pădure și ajungem exact în dreptul intrării de serviciu. Cîțiva copaci ne permit să ne apropiem la circa șase-șapte metri. Prin ferestrele camerei luminate se vede o parte din interior, inclusiv aparatul de radio. Cu spatele la el un fotoliu, iar în fotoliu pare a dormita cineva. Evident, clasicul truc.

Mă ridic și, urmat de Lupu, parcurg din trei salturi distanța care ne separă de ușă. Privim pe fereastră, nimic nu se mișcă înăuntru, numai vocea crainicului de la radio anunță debutul unei emisiuni distractive. Încerc clanța ușii și ea se mișcă fără zgomot. Împing cu precauție, ușa se deschide, ne pomenim într-un fel de coridor întunecos, lanterna taie bezna ca un cuțit de argint, deslușesc o mașină de spălat rufe produsă acum vreo cinsprezece ani, un fotoliu cu arcurile ieșite. O ușă dă în camera luminată din stînga, alta în camera din dreapta, ambele sînt închise. Drept în față e intrarea principală. Din cîte ne-am putut da seama, casa are doar două camere și o baie, în care se pătrunde din camera din stînga.

Ascultăm cu urechile ciulite, dar în afara unei melodii cu tralala și hopșiașa nu se aude nimic.

Îi indic lui Lupu camera din dreapta, tragem piedicile revolverelor și, dintr-un salt, sîntem înăuntru.

În fotoliu nu e, bineînțeles, nimeni, dacă facem excepție de o pernă îmbrăcată într-o haină veche, pe care tronează o șapcă de piele maro. Pătrund în mica baie, e goală. Camera e mobilată eterogen, un studio cu așternutul mototolit, un dulap pe care-l deschid într-o

doară și găsesc doar un palton, un „fîș" și cîteva costume, o masă de lucru cu sertarele încuiate. Pun mîna pe aparatul de radio, frige. Deci a fost deschis într-adevăr cu multe ore înainte, Rainea a vrut să cîștige timp și a reușit ...

Lupu apare din camera de alături și are o față de parcă tocmai atunci un pekinez i-a furat șunca din sendviș.

— Nimeni, mă anunță el, ca și cum ar mai fi fost nevoie.

Trec dincolo, e o sufragerie comună, relativ nouă, un covor de iută acoperă podeaua din scînduri, sertarele bufetului sînt trase și în ele domnește o harababură care demonstrează graba cu care a șters-o bătrînul.

Rog prin radio ca Rainea să fie dat în urmărire pe țară și să se ia măsurile necesare la punctele de trecere de pe frontieră, fumăm două-trei țigări pînă ce își face apariția procurorul de serviciu cu mandatul de percheziție și doi martori din vecini, apoi începem să „luăm la mînă" întreaga casă.

În sertarele încuiate ale biroului nu dăm decît de o colecție de chitanțe pentru plata impozitului, apei și luminei și de un carnet CEC pe numele Ernest Rainea, cu o depunere de 8500 lei. Cam puține economii la o vîrstă atît de înaintată ...

În pod sînt numai fructe uscate și o ladă plină cu *Dox*-uri și romane din colecția celor „15 lei". Cu douăzeci și ceva de ani în urmă ele ar fi reprezentat pentru mine un adevărat tezaur ...

Cotrobăim în baie și descoperim în focarul cazanului pentru încălzit apa un morman de cenușă de hîrtie. Nimic nu s-a păstrat intact. Rainea a avut răbdare și a tocat minuțios cu vătraiul fiecare filă carbonizată.

Lupu nu se dă bătut și reușește să descopere în sufragerie un chepeng care duce în pivniță. Coborîm o scară de lemn, aerul e proaspăt, deci există undeva o ae-

risire, descoperim două paturi de campanie și o sobă cu petrol. Totul e în deplină ordine, se vede că ascunzișul nu a mai fost folosit de multă vreme.

Încăpățînarea lui Lupu n-are margini. Ciocănește pereții pînă-și zdrelește degetele și reușește după vreo două ore să dea exact peste ceea ce căuta : o cărămidă se poate extrage relativ ușor și în cavitatea din spate descoperim cîteva teancuri de bani românești ambalate cu grijă în ziare, iar într-o cutiuță de lemn trei fiole asupra conținutului cărora n-avem nici un fel de dubii. Alături, un petec de hîrtie pe care sînt notate cifrele 385.6.753.412.3. Un număr de cont ? Probabil ... În fundul tainiței un Wesson & Smith fabricat în urmă cu zece-douăzeci ani.

Totuși Rainea a plecat în mare grabă ...

*

* *

Colonelul Dumitrescu are cearcăne negre și scrumiera plină cu chistoace de pe biroul lui e, pentru mine, dovada că „dedesubtul" de care-mi vorbea continuă să-l preocupe la maximum.

Îmi întinde o jumătate de coală de hîrtie pe care o iau fără întrebări suplimentare.

Citesc :

„Conform instrucțiunilor ați fost însărcinat cu lichidarea lui *Cupidon*. Îl veți găsi în această noapte în camera 14 a vilei nr. 14 din stațiunea balneară Govora.

Proiectul se va realiza numai între orele 2 și 4. Cele necesare le găsiți în caseta de bagaje nr. 20 din Gara de Nord. Predați arma la ora 4 dimineața în fața chioșcului de lîngă *Palas* cînd veți primi noi instrucțiuni. Ulterior preluați conducerea acțiunii *Belta*.

Din însărcinarea lui *Pegas, Anteu*".

Cînd termin, colonelul îmi împinge în față încă o bucată de hîrtie. Pe ea e trecut cifrul casetei de bagaje nr 20.

— Acum îți dai seama care-i „dedesubtul" ?

Îmi dau seama exact la fel de bine cum știu cîte picioare are un miriapod ...

Colonelul se ridică din spatele biroului și se așează în fotoliul din fața mea.

— Îmbătrînești, Adriene, oftează el.

Îl privesc fără să clipesc.

— Camera 14 a vilei 14 din Govora e ocupată în prezent de Dumitru Pascu, suferind de sinuzită cronică.

Iar pe Dumitru Pascu îl cheamă, de fapt, Ernest Rainea.

Perfect, dar cu asta tot nu-mi dau seama cîte picioare are miriapodul. Tot ce pot să adaug e că ele sînt multe ...

Colonelul începe să-mi explice, cu vocea stăpînită a tatălui care-i explică fiului său înapoiat mintal de ce casele au nevoie de acoperișuri :

— Biletul pe care l-ai citit a fost introdus în cutia poștală a garsonierei lui Virgil Deleanu.

Mă rog, de asta-mi dădusem și eu seama ...

— Bun ..., continuă „nea Dinu". Deci Deleanu se duce la Gara de Nord, ia „cele necesare", se duce la Govora, așteaptă ora 2 noaptea, pătrunde în vilă, intră în camera lui „Dumitru Pascu" și-l împușcă. Splendid !

Chiar așa splendid nu mi se pare, dar ...

— Dar să presupunem că sărmanul Pascu pe care-l chinuie sinuzita lui cronică nu poate dormi, și se joacă cu un mic revolver. Cînd Deleanu pătrunde în cameră, bătrînul suferind, presimțind ceva, acționează jucărioara. Virgil Deleanu își încheie cariera. Ei ? Pricepi ?

Nu-i nevoie să fii Einstein și să descoperi teoria relativității ca să-ți dai seama că $2 \times 2 = 4$ ...

— Am priceput, tovarășe colonel. A doua zi, toate ziarele din occident vor publica pe prima pagină articolele cu titluri de o șchioapă : „Transfugii repatriați în România sînt uciși !" „Promisiunile Bucureștiului sînt vor-

be goale !“ „Inginerul Virgil Deleanu, repatriat oficial cu cîteva luni în urmă, a fost găsit împușcat în stațiunea balneară Govora !“ „Cine urmează la rînd ?“ Deci, totul nu e decît o acțiune politică, de defăimare a țării noastre, a politicii ei umanitare, o lovitură pe la spate cu urmări mult mai importante decît, de exemplu, culegerea unor date economice, fie ele și de mare importanță ... Acesta-i „dedesubtul“ pe care-l bănuiați, nu-i așa, tovarășe colonel ?

— Ceva în genul ăsta, mormăie colonelul și se ridică de pe fotoliu. În timp ce tu te jucai de-a „hoții și vardiștii“ la Cîmpina, mi-am permis să discut cu Deleanu. E de acord să ne ajute. Peste un sfert de oră avem ședință de lucru cu grupa ta operativă. Ai tot timpul să elaborezi un plan minuțios de acțiune ...

Cînd șeful e de părere că în 15 minute se poate elabora un plan minuțios de acțiune, nu există decît o singură soluție — să te ridici și să rostești : „Am înțeles, tovarășe colonel !“.

Ceea ce și fac.

Un singur lucru nu reușesc de fapt să înțeleg. Și anume, ce se întîmplă dacă nu Rainea e cel care a strecurat biletul în cutia poștală a lui Deleanu. Și, dacă băieții mei au respectat exact instrucțiunile date, e imposibil ca Rainea să fi ajuns neobservat în apropierea respectivei cutii poștale.

29

În vreme ce urcăm Dealul Negru cu mașina, îmi dau deodată seama cine l-a botezat astfel : unul ca mine, care avea la volan unul ca Lupu. Nu faptul că „gărgărița“ e proprietatea mea personală mă determină să mă catapultez din coșmar în coșmar, gîndul că într-o bună

zi o s-o fac praf mi-a devenit de mult familiar... Dar n-aş vrea în ruptul capului să încap din nou în gheare-le unei haite de doctori care n-au alte satisfacţii decît să introducă în gips mîini, picioare sau chiar coloane vertebrale şi, ulterior, cu sentimentul datoriei împlinite, să plece pe la cluburile lor pentru a-şi exterioriza melancolia în concerte simfonice sau picturi cu teme autumnale.

Deleanu face pe imperturbabilul, dar îl simt crispat lîngă mine. Ne-am aşezat în fund, astfel încît „locul mortului" să rămînă neocupat, cînd ai la volan un temperamental specializat în asasinarea găinilor paşnice care ciugulesc bălegarul de pe şosele, nici o măsură de precauţie nu-i prea exagerată...

S-a întunecat de mult, la radio se transmite o emisiune distractivă semnată de un bun prieten al meu, un personaj dublu care dimineaţa face pe funcţionarul într-un birou oarecare, iar după terminarea programului, în loc să se apuce de îngrijit florile, se dedă literaturii.

Lupu se prăpădeşte de rîs cînd aude un banc în care cineva îi mărturiseşte unui prieten că maşina lui nu porneşte în ruptul capului, deşi încearcă treaba asta de două ore. Prietenul îl întreabă dacă ştie cam pe unde ar putea fi ceva în neregulă, iar acel cineva care are vocea Bibanului declară ferm că în orice caz bujiile sînt în regulă, doar le-a scos aseară cu mîna lui... Poanta asta pare atît de amuzantă, încît e gata-gata s-o luăm pe un drum mai fără curbe, dar pavat cu aerul unei prăpăstii de mărime mijlocie... Bravul şofer amator întoarce brusc volanul pe care-l scăpase temporar de sub control, lovim cu capetele plafonul, dar călătoria continuă în ritmul binecunoscut şi Rîmnicu Vîlcea ne apare în curînd pe dreapta, fiecare kilometru parcurs diminuînd şansele doctorului de a-şi utiliza şi pe pielea noastră cunoştinţele de specialitate.

Cînd parcăm maşina în Govora, am rămas numai Lupu şi cu mine, pe Deleanu l-am lăsat la marginea ora-

şului, lîngă mînăstire, va veni pentru orice eventualitate cu autobuzul.

Rămîn în maşină, Lupu îmbracă un halat alb, îşi pune o pereche de ochelari şi pătrunde în vila nr. 14 pentru o scurtă vizită de orientare.

Beau cafea din termos, în jurul meu bezna e completă, prin geamul deschis pătrunde mirosul de brad atît de binefăcător sinuzitelor şi rinitelor alergice, mă gîndesc la fiica mea, Monica, cea care trebuie să vină pe lume în următoarele ore, dacă e să dau crezare veştilor transmise de şeful gării din N..., stimatul meu socru, şi-mi propun ca în clipa în care vin în Bucureşti, să şi cumpăr un cărucior din acela cu roţi uriaşe pe care să-l umplu cu o mulţime de scutece roz. Cum naiba o să-mi stea împingînd căruţul prin parcuri ?

Pe lîngă maşină trece un tip aidoma lui James Bond, şi nu-mi pot stăpîni o tresărire. Dar Negreanu e la loc sigur ... Toată dimineaţa m-am chinuit să scot ceva de la el, dar a fost imposibil. Tipul s-a hotărît să tacă şi a tăcut cu încăpăţînare. Hotărît lucru, va trebui să rog pe altcineva să se ocupe de el, are o aversiune prea mare pentru „Salvatorul de serviciu", cum m-a botezat maiorul Neagu, bunul meu prieten care face cîte-o piatră la rinichi ori de cîte ori reuşesc şi eu ceva mai de doamne-ajută ...

— E O.K., raportează Lupu într-un limbaj destul de neadecvat poziţiei sale în societate. Moşu' e singur în cameră. În stînga e o cameră liberă, e o uşă între ele, m-am uitat prin gaura cheii, tipul nu era „acasă". Am descuiat-o pentru orice eventualitate şi i-am uns şi balamalele ...

— Multă lume în vilă ?

— Destulă. Acum sînt mai toţi la televizor, dar emisiunea se încheie peste vreo jumătate de oră. Vor sta mai mult ca sigur toţi pînă la închidere, prea multe distracţii n-are omul în staţiune ...

— Telefon ?

— E pe culoar.

— Perfect. Cum dispare Deleanu din vilă, anunțăm permanența sanatoriului să trimită o salvare, cu cît se face mai multă gălăgie, cu atît mai bine. Păcat că o să trebuiască să-i sculăm din somn pe bieții oameni.

— În schimb au ce discuta două săptămîni, se hlizește căpitanul și își reia locul la volan.

Așteptăm în tăcere pînă ce Deleanu ne ciocănește ușor în geam, semn că a ajuns. Îl lăsăm să se îndepărteze în direcția vilei, apoi ieșim.

E unu și treizeci și cinci, am hotărît să acționăm înainte de ora două, poate îl luăm pe Rainea prin surprindere.

A răsărit o lună imensă, ne cam deranjează, dar tot răul spre bine, poate va fi și camera 14 cît de cît luminată.

Ușa vilei e descuiată, urcăm scările cu pași de pisică, se aud sforăituri cînd trecem pe lîngă o ușă, camera 14 e la etajul unu, Deleanu își scoate revolverul ridicat din caseta de bagaje de la gară, intrăm în camera 15 și mai verific o dată cele două gloanțe care ne dăduseră atîta bătaie de cap. E în ordine, împing unul dintre ele pe țeavă, trag piedica și i-l înapoiez provizoriului proprietar.

Luna bate în fereastră cu puterea unui bec de 15 wați, se pot recunoaște toate contururile obiectelor din interiorul camerei.

— Fii atent unde ochești, îl mai povățuiesc în șoaptă o dată pe Deleanu, și el dă din cap, liniștindu-mă.

Le fac semn să iasă și cînd îi simt afară, deschid cu infinite precauțiuni ușa dintre cele două camere, pînă ce obțin o distanță de cîteva degete care-mi permite să cuprind tot interiorul. E, într-adevăr, destulă lumină. Rainea doarme cu fața spre ușă, are mîna dreaptă sub pernă, încleștată pe armă probabil, ceasul deșteptător de pe noptieră arată ora două, cînd ușa se deschide și Deleanu își face apariția. cu Lupu în spate.

Probabil că Rainea nici măcar nu dormea, a simțit ceva, se ridică într-un cot, mîna ascunsă sub pernă se mișcă fulgerător, dar în aceeași fracțiune de secundă Deleanu apasă pe trăgaci !

Se aude un fîșîit și capul lui Rainea cade pe pernă.

Cariera rezidentului s-a terminat.

*

* *

În vreme ce Deleanu și Lupu o iau la goană pe scări în jos, făcînd din ce în ce mai multă gălăgie, pătrund rapid în cameră, ajung dintr-un salt la fereastră, o deschid și scot revolverul. Trag un foc în aer, detunătura va scula probabil toată stațiunea, apoi mă reped la pat și trag de sub pernă mîna bătrînului.

Mîna e goală, iar sub pernă e numai un portofel !

Îl iau, și dispar în camera de alături, cu numai cîteva secunde înainte ca primul alarmat să-și facă apariția în ușa deschisă.

Aștept ca toți cei din vilă să se năpustească în camera 14, și cînd pe coridor nu mai e nimeni, ies liniștit și pun mîna pe telefonul din celălalt capăt al culoarului.

La început medicul de serviciu nu pricepe nimic.

— Cum să fie ucis ? Vă țineți de glume ?

— N-ați auzit împușcătura ?

— Credeam că e rateul unei țevi de eșapament.

— Nu, nu e un rateu. Cineva a fost ucis în camera 14 a vilei nr. 14. Chemați vă rog salvarea și miliția.

— Alo, cine e la telefon ?

— Gheorghe Popescu din camera 15, îi răspund, apoi închid.

Cînd ies pe ușa din spate a vilei, se aude deja sirena mașinii salvării.

Dacă totul merge conform planului, medicul de serviciu pe salvare nu va fi altcineva decît locotenentul Dima.

* * *

Parcul care înconjoară chioşcul de pe lîngă *Palas* adăposteşte copaci înalţi şi stufoşi, care nu lasă să pătrundă lumina lunii. În staţiune toţi s-au potolit, probabil s-au şi culcat deja, după ce salvarea a transportat victima, iar miliţia şi-a încheiat rapid ridicările de urme de la faţa locului.

Stau culcat pe burtă în iarba udă, la cîţiva metri de chioşc, şi simt din ce în ce mai imperios nevoia de a fuma, aşa încît mă gîndesc intens la toate nenorocirile pe care le aduce acest viciu, începînd cu cancerul şi terminînd cu banii aruncaţi pe fereastră.

Dacă ceasul meu n-a stat, e ora patru fără cinci.

Ca la o comandă, se aud paşi furişaţi pe pietrişul aleii, o umbră se strecoară spre chioşc, e un întuneric ca de catifea neagră, tipul se foieşte puţin înăuntru, apoi se lasă din nou liniştea.

Aş da nu ştiu cît să aflu cine e „domnul X" care-l va întîmpina pe Deleanu şi numai indicaţia expresă a şefului, care mi-a interzis să deviez cît de cît de la planul de acţiune, mă ţine pe loc. Şi totuşi, de cînd mă ştiu n-am ars mai tare de nerăbdare, iar Deleanu, ca un făcut, nu mai apare.

Trec încă vreo cinci minute şi în sfîrşit îi aud paşii care se apropie de chioşc.

Pătrunde înăuntru, îmi ciulesc urechile la maximum şi reuşesc să deslușesc parcă exclamaţia lui de mirare, ceva în genul „tu erai" ? care mă pune pe gînduri.

Ar fi poate momentul să intervin, dar ordinul e ordin, şeful vrea să meargă neapărat la sigur !

Nu reuşesc în ruptul capului să aud clar şuşotelile din interiorul chioşcului, dar dacă m-aş apropia acum aş strica totul. Numai Lupu de-ar reuşi să se stăpînească ...

Aud parcă cum Deleanu îi înmînează „domnului X" revolverul, apoi o scurtă ceartă parcă, ah, dacă Deleanu ar respecta întocmai planul !

Iată că Deleanu părăsește chioșcul.

Nervii mi s-au încordat la maximum, pașii lui pe pietriș bubuie de parcă ar fi încălțat cu bocanci de scafandru, apoi răsună o împușcătură.

Deleanu cade ca secerat, cu fața în jos.

30

Din trei salturi sînt în chioșc, aud revolverul îndreptat către mine țăcănind în gol o dată, apoi încă de cîteva ori, mă arunc asupra „domnului X" care se zbate în beznă ca un apucat, îl simt pe Lupu lîngă mine, „domnul X" mă mușcă de umăr, reușesc să-i răsucesc brațul la spate mai ușor decît aș fi crezut și țipătul pe care-l scoate aproape că mă paralizează de uimire.

E un țipăt parcă de copil căruia i s-a luat jucăria preferată.

Iar „domnul X" are părul lung și abia acum reușesc să-mi dau seama ce mă frapase în subconștientul meu tot timpul scurtei noastre lupte : vagul miros de parfum *Elisabeth Arden* pe care-l emană vajnicul meu adversar.

*

* *

În mașină e cald, miroase a *Pall Mall* și șoseaua care încolăcește Dealul Negru nu mai pare atît de periculoasă ca la venire. E drept că nici Lupu nu mai e la volan ci în spate, în stînga mea.

Iar între noi doi ...

Întind brațul stîng cu palma în sus, și arunc într-o doară :

— Ai rămas datoare data trecută. Ghicește-mi, Carmencita ...

Gina, țiganca tînără care se parfumează cu *Elisabeth Arden* și pe fața căreia fardul savant a început să se șteargă, lăsînd să se vadă pe alocuri puțină piele albă pe care ar invidia-o și-o nordică, mă țintuiește cu ochii ei arzători, în care sclipesc luminițe ucigătoare.

Apoi deodată se hotărăște, îmi ia palma și-o privește atentă.

— N-ai să mori în patul tău, copoiule. Linia vieții tale e scurtă ... De trei ori ai trecut pe lîngă moarte, dar a patra oară nu scapi ... Și, dacă aștepți o veste, alta ai să primești ...

Dă drumul mîinii, care îmi cade pe genunchi, și amuțește.

Se vede că nu se mai poate stăpîni și deodată lacrimile încep să-i curgă pe obraji, spălînd poteci albe în fondul de ten arămiu.

— Data trecută mi-ai ghicit altceva, Carmencita.

— Data trecută erai altcineva...

Deleanu se întoarce cu mîna pe volan și-i întinde o țigară.

Gina ezită, apoi o ia, își șterge cu dosul palmei lacrimile și-mi cere foc.

— Poate e ultima țigară bună pe care-o mai fumez... Copoiule, cînd o să mă anchetezi să-mi aduci țigări bune și poate-ți ghicesc în cafea.

— Ție ce-ți ghicești ? se interesează Lupu.

Gina tace, trage adînc din țigară, apoi se hotărăște :

— Mie nu-mi pot ghici, și nu-mi pare rău. Cine știe, poate scap mai repede, înainte să se ducă toată tinerețea ... Dar la o întrebare tot o să-mi răspunzi, copoiule ... Cum naiba ați făcut ?

Zîmbesc și-i fac semn către Lupu.

— Puștiul de lîngă tine e mort după televizor. Se uită și la emisiunile pentru copii... Ai văzut *Daktari*?

— Am văzut.

— Atunci știi cum. Am schimbat cele șase cartușe din revolverul pe care l-ai depus în caseta din gară, cu alte două, speciale. Primul nu putea face altceva decît să zgîrie pielea și să introducă în sînge un somnifer, cu efect instantaneu. Ne era necesar pentru Rainea, trebuia să pară mort, altfel n-ai mai fi venit la întîlnirea din chioșc, așa-i?

— Așa-i. Părea mort, l-am văzut cînd l-au luat în salvare.

— N-are nici pe dracu'. O să-l vezi la confruntare.

— Și al doilea cartuș?

— Era orb. Și încă unul din carton presat. Am eu un prieten, unul Edison, specialist în toate...

— Atunci... atunci nu pot fi condamnată pentru încercare de omucidere!

Îi fac semn spre Lupu.

— Întreabă-l pe „doctorul în drept" de lîngă tine...

Lupu nu mai apucă să răspundă. Se aude un țiuit, apoi vocea colonelului Dumitrescu din aparatul de emisie-recepție:

— Adrian?

— Da, tovarășe colonel.

— Ți-am trimis o mașină în întîmpinare, te așteaptă la kilometrul 40. Te sui în ea și pleci la N...

— Am înțeles, tovarășe colonel.

— Ai înțeles pe dracu! La N... ți-am spus. Nu-i vorba de-o misiune. A născut Luminița. Felicitările mele, ai un băiat!

Lupu izbucnește în rîs.

Naiba s-o ia de treabă! Cum poți boteza „Monica" un băiat?!?

Deși, dacă mă gîndesc mai bine, tot timpul mi-am dorit băiat ...

Bine că, deștept cum sînt, am lăsat scutecele pentru ultima zi...

Cine a mai văzut un băiat zdravăn ca al meu, îmbrăcat în scutece roz ?!

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎIA:

POCO ALLEGRETTO E GRAZIOZO 7

PARTEA A DOUA:

ANDANTE CON VARIAZIONI 73

PARTEA A TREIA:

ALLEGRO DI MOLTO E CON BRIO 133

Lector : CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Bun de tipar 3.IV.1980 Apărut 1980
Comanda nr. 1540 Coli de tipar : 6,25

Tiparul executat sub comanda nr. 4620 la
Întreprinderea poligrafică Galați
Bd. George Coşbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România